

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE BARSETTI

THE
BROKEN
PRINCE

DIRTY BLOOD BOOK V

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KIRIK PRENS

KİRLİ KAN
KİTAP 5

OceanofPDF.com

PENELOPE BARSETTI

OceanofPDF.com

HARTWICK YAYINCILIK

OceanofPDF.com

Hartwick Yayıncılık

Kırık Prens

Copyright © 2023 by Penelope Barsetti

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

1. [Harlow](#)
2. [Harlow](#)
3. [Huntley](#)
4. [Ian](#)
5. [Huntley](#)
6. [Harlow](#)
7. [Aurelias](#)
8. [Harlow](#)
9. [Aurelias](#)
10. [Harlow](#)
11. [Huntley](#)
12. [Fildişi](#)
13. [Harlow](#)
14. [Aurelias](#)
15. [Fildişi](#)
16. [Aurelias](#)
17. [Ian](#)
18. [Aurelias](#)
19. [Harlow](#)
20. [Ian](#)
21. [Harlow](#)
22. [Huntley](#)
23. [Harlow](#)
24. [Huntley](#)
25. [Ian](#)
26. [Aurelias](#)

OceanofPDF.com

BİR

OceanofPDF.com

HARLOW

Aurelias'ı serbest bırakmak için başka bir argüman bulmaya hazır bir şekilde babamın ofisine döndüm. Babam bir parşömen yaprağını karalıyordu, o kadar hızlı yazıyordu ki el yazısı muhtemelen okunmuyordu. İletişim ve diplomasi söz konusu olduğunda hep yarım yamalak yazardı, çünkü bu ona göre değildi. Tüy kalemi mürekkep kavanozuna geri bıraktı. "Ne oldu, tatlım?"

"Tatlım?" Masanın başında durdum. "Son konuştuğumuzda beni bir gardiyan gibi kovmuştun."

Parşömeni yuvarladı ve tüpün içine bıraktı. "Kısaca bana velet dedi."

Tüpü kapattı ve masanın üzerine bıraktı. "Kendi çocuğun olduğunda, benim durumumu daha iyi anlayacaksın."

"Ne büyük bir özür."

Ayağa kalktı ve bana baktı. "Vampiri serbest bıraktım." Gerçek ortaya çıktıkça düşmanlığım azaldı.

"Serbest bırakılma şartlarını belirledim ve bunları ihlal ederse sonuçlarını biliyor."

Aslında bunu yapmasını beklemiyordum. "Annem iyi..."

Masanın etrafından dolaştı ve beni görmezden gelerek gitmeye hazırlandı.

"Neden bana kızgınsın?"

Durdu, parşömen hâlâ büyük elinin içindeydi. Dönüp bana bakmadan önce bir nefes aldı. "Sana kızgın değilim."

"Özür dilemedin."

Gözleri bir an için başka yöne kaydı. "Çünkü utanıyorum..."

Gözlerim yumuşadı.

"Kendimi kaybettiğim için utanıyorum. Sana davranış şeklimden. Ailemin hatalarından ders aldığımı sanıyordum ama onları tekrarlamışım."

"Baba, kimse mükemmel değildir."

"Ama Delacroix Kralı, Krallıklar Kralı ve senin baban olarak mükemmel olmam gerekiyor."

"Bunlar çok saçma standartlar."

Elindeki parşömene baktı. "Belki de."

Göğsüne doğru ilerledim ve ona sarıldım, affediciliğimi anlayacağı bir şekilde gösterdim.

Kolları beni çevreledi ve çenesini başıma yasladı, büyük avuç içi sırtımı okşadı. Şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra uzaklaştı. "Vampire kefil olmanı anlıyorum ama akıllı ol Harlow. Çok uzun bir oyun oynuyor olabilir."

"Eğer gerçekten düşmanımız olsaydı, oynayabileceği pek çok başka oyun vardı. Daha iyi oyunlar..." O söylemeseydi vampir olduğunu bilemezdim ve istediğini elde etmek için beni kullanabilir ve ona umutsuzca aşık olmamı sağlayabilirdi. Beni avucunun içine almıştı ve sanırım bunu biliyordu.

"Sana yaklaşırsa onu öldüreceğimi biliyor. Sözünü tutmazsa bana haber ver."

Hayal kırıklığı içimi kapladı ama bu duygu yerini hızla kendinden nefret etmeye bıraktı. Olmam gereken son şey hayal kırıklığıydı. "Tamam."

"Yakında HeartHolme'e dönmem gerekecek. Keşif görevini hazırlamam gerekiyor."

"Ama daha yeni döndün-"

"Savaştayız, tatlım. Savaş kazanılana kadar hayatımız böyle olacak."

Günler geçti ve Aurelias'ı görmedim.

Kimse ondan bahsetmedi.

Babam, köydeki insanlar için bir tehdit oluşturmadığından ya da kaçmaya çalışmadığından emin olmak için küçük bir milise onun her hareketini takip etmeleri talimatını verdi. Artık bir kafeste değildi, ama şimdi bir akvaryumdaydı.

Her sabah yaptığımız gibi ailemle birlikte kahvaltı ettik ama babam yola çıkmak için giyinmişti. Pastırma ve peynirle doldurulmuş on iki çırpılmış yumurta ve sade kahveden oluşan tipik kahvaltısını yaptı ve masanın başına otururken hiçbir şey söylemedi.

Annem de sessizdi.

Atticus aç görünmüyordu, çünkü tostundan ancak birkaç ısırık alabilmişti.

Babam önsöz söylemeden konuştu. "Ne kadar kalacağımdan emin değilim. Ne keşfedeceğimize bağlı." Tabağının yarısını yemişti ama sanki bitirmiş gibi çatalını bıraktı, iştahı stres altında aynı değildi. "Siz ikiniz bir barış çağında doğdunuz, yıkılan Krallıklarımızı yeniden inşa ettiğimiz ve evimiz olarak adlandırmak istediğimiz yeni bir dünyayı başlattığımız bir çağda. Bunun olduğundan daha uzun sürmesini umuyordum... ama hayat bu. Annen benim yokluğumda Krallıklara göz kulak olmak için burada kalacak. Lütfen bu yolculukta ona destek olun, çünkü taç onu giyen kişi için ağırdır."

Bu konuşmayı sevmedim. Sanki bir methiye gibiydi.

"Korunmanız için Delacroix'ya birkaç ejderha göndereceğim," dedi Peder.

"Pyre'ı istiyorum," dedi annem hemen. "Onun bir keşif görevine gönderilmesini istemiyorum."

Babam hafifçe başını salladı.

"Ben de Storm'u istiyorum," dedi annem. "Ama onun seni koruyacağını biliyorum."

Adam ona baktı, gözleri sonsuz bir derinliğe sahipti ve hiçbir şey söylemedi.

"Bu keşif görevine kendin gitmeyeceksin, değil mi?" Annem sordu. "Başka atlıları mı göndereceksin?"

Hâlâ sessizdi. "Emin değilim."

"Neden kendin gidiyorsun?" diye sordu.

"Bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsanız, kendiniz yapın" dedi basitçe.

Gözlerini dikip bakmaya devam etti ve yüzündeki ateşli ifade söyleyecek daha çok şeyi olduğunu ama bunu bizim önümüzde söyleyemeyeceğini gösteriyordu.

Babam onun öfkesini fark etmemiş gibi davrandı. "Eğer vampir koşullarımdan herhangi birini ihlal ederse, onu öldürün."

Deja vu gibiydi.

Vedalaşmak için babama sahaya kadar eşlik ettik. Storm'u öngörülebilir gelecekte kalacağı HeartHolme'e uçuracaktı. Savaş zırhının içinde muazzamdı, yürüyen bir cellattı, en tecrübeli askeri bile dehşete düşürecek bir savaşçıydı. Artık yanımda olmayana kadar babamın beni ne kadar güvende hissettirdiğini fark etmemiştim.

Atticus'u omzundan yakaladı ve sıktı. "Annenin arkasını kolla."

Kardeşim de babamın omzunu kavradı ve başını salladı. "Her zaman."

Onu alnından öpmeden önce başlarını hızla birleştirdi. Sonra bana döndü. "Her an savaşa hazırlıklı olmalısın. Artık sundress giymek yok. Üniformanı ve zırhını giy ve her zaman kılıcını yanında taşı."

Başımı salladım.

Konuşurken gözleri acıyordu, sanki bu sözleri söylemek, kızına onu korumaya yemin etmek yerine tetikte olmasını söylemek canını yakıyordu. "Burada güvende olmalısın."

"Senin için endişeleniyorum."

"Benim için asla endişelenme, tatlım." Başımın arkasını kavradı ve arkasını dönmeden önce alnıma bir öpücük kondurdu.

Annemle karşılaştığında bir duraksama oldu, sanki en zor ayrılacak olan annemmiş gibi. Bir süre birbirlerine baktılar, aralarında sessiz bir konuşma geçti. "Her şey yoluna girecek, bebeğim."

"Bunu tekrar yaşamak istemiyorum."

"Ama yapmalıyız. Ve bunu cesurca yapmalıyız çünkü artık sadece birbirimiz için savaşmıyoruz."

Başını sallamadan önce derin bir nefes aldı.

Babası onu kollarıyla boğdu, kucağında sıkıca sardı ve avucunun içinde kaybolmasını sağladı. Zırhı o kadar kalın ve ağırdı ki, vücudunu rahatsız ediyor olmalıydı ama o bunu kanatlarını korumak için bir koza gibi kullandı. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum..."

Arkasına bakmadan onu serbest bıraktı, Storm'un üzerine tırmandı ve sonra gökyüzüne fırladı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İKİ

OceanofPDF.com

HARLOW

Kale babam olmadan aynı değildi. Eğer HeartHolme'deki annesini ziyarete gitmiş olsaydı, enerji bu kadar kötü hissettirmezdi. Ama şimdi dönmeme ihtimali çok yüksek olduğu için her şey farklıydı. Annem kendinde değildi, normalde atlara binmeye ya da bahçede çalışmaya gittiğimizde zamanını yalnız geçirmeyi tercih ediyordu. Atticus kendini orduya adanmış ve kaledeki rahat yatak odası yerine kışlada uyumayı tercih etmişti. Çoğu kral oğullarını savaştan uzak, kalenin koruyucu duvarları ardında güvende tutmayı tercih ederdi ama babam hayatlarımızı krallığa adamamız konusunda ısrarcıydı.

Şu anda hiçbir amacım yoktu, bu yüzden bir şeyler içmek için en sevdiğim bara gittim. Yaz sıcağında elbiselerimi giymek yerine, babamın istediği gibi yaptım ve kalenin dışına çıktığımda annemin giydiğinin aynısı olan üniformamı ve zırhımı giydim. Siyah, çirkin ve rahatsızdı, bu yüzden umurumda değildi ama babamın isteklerini yerine getirecektim.

Tabureye oturdum ve barmen tek kelime etmeden bana bir bira getirdi.

"Beni çok iyi tanıyorsun kızım." Tası kaldırdım ve bir aldım. Göz

kırptı ve başka bir müşteriye hizmet etmek için uzaklaştı.

Bir içki aldım, omuzlarımdaki depresyonu hissediyordum, hayatımın basitliğini artık basit olmayana kadar hiç takdir etmemiştim. Otururken

Orada bir bakış hissettim, bir bıçak keskinliğiyle tenimi delen bir bakış.

Gözlerim hayranımla buluşmak için kaydı; siyah saçlı, siyah gözlü, elini su gibi içtiği viski bardağına dayamış muhteşem bir adam. Odanın diğer ucundaydı ve sanki ben içeri girmeden çok önce oradaymış gibi görünüyordu.

Kadehini bana doğru kaldırdı ve bir aldı.

Ben de aynısını yaptım.

Sonra içkisini aldı ve benden olabildiğince uzaklaşarak, görüş alanımdan tamamen çıkarak köşedeki bir masaya doğru yürüdü.

Çünkü benden kaçmak istiyordu.

Çünkü babam benimle konuşursa onu öldürmekle tehdit etti.

Ama babam burada değildi.

İçkimi aldım ve köşede tek başına oturduğu masada ona katıldım, köyde sakin bir gece olduğu için boş olan bir kabinde. Sıcak bir gündü ve insanlar ertesi sabah sıcaklığı yenmek için erkenden yatmayı tercih ediyordu.

Tamamen siyah giyinmişti, yemek yediği ve banyo yaptığı için yüzüne canlılık gelmişti. Kısa siyah saçları hafifçe geriye taranmıştı ve çene çizgisindeki kırışıklıklar birkaç günlük görünüyordu. Sandalyede rahatlamıştı, bir eli bardağına dolanmıştı. Kolları gömleğinin içinde açıktaydı, kalın ve kordonluydu, doğru düzgün beslendiği için yeniden güçlenmişti. "Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

"Babam gitti."

Kendinden emin gözlerini dikerek baktı.

"Ve bana yaklaşamayacağını söyledi, ama benim sana yaklaşmamla ilgili hiçbir şey söylemedi."

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi ama bir saniye sonra kayboldu.

"Nereye gitti?"

"HeartHolme. Doğuyu araştırarak."

"Onun için en iyisini diliyorum." Viskisinden bir yudum aldıktan sonra masaya geri koydu.

"Gerginim." Midemde sürekli bir kemirme hissettim, HeartHolme'den babamın asla geri dönmeyeceğini bildiren bir mektup gönderileceği korkusu. Büyükanemnin gözyaşlarıyla lekelenmiş olacaktı. "Hikayeleri duydum. Ailemin baskı ve adaletsizliğe karşı nasıl savaştığını. Kendilerinden on kat daha büyük orduları nasıl yendiklerini. Sonunu zaten bildiğinizde heyecan verici bir hikaye. Ama şimdi bu son yazılmadı... ve artık o kadar da heyecan verici değil."

Bana bakarken gözlerini zorlukla kırıştırdı, bakışları sert ve yoğundu, bu düzgün bakışın altında duygu dalgaları vardı. "Erkekler her zaman zayıftır, baştan çıkarıcılıkları sonunda onların felaketi olur. Fahişelerinden birinden frengi kaparlar ve erken . Savaşlarını kazanmaları ve tahtta şişmanlamaları için askerlerini gönderirler, böylece kendi boyunlarını kurtarmak için kılıçlarını kaldırmaları gerektiğinde bunu yapamayacak kadar zayıf olurlar. Ama senin baban tek bir zayıflığı olan kudretli bir kral."

"Tek zayıflığı ne?"

Başını hafifçe eğdi. "Sen." Kalbim yumruk gibi sıkıştı.

"İşte bu yüzden Dişler seni almamı söyledi. Baban beni görevine götürmeliydi. Burada oturup can sıkıntımı gidermektense doğuyu keşfetmeye çok daha fazla yardımcı olabilirdim ama zayıflığı kararlarını gölgeliyor."

"Dişler'i sen açtın. Onlardan korkmalısın."

Hafifçe omuz silkti. "Anlaşmanın şartlarını ihlal ettiler. Bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum."

"Peki ya gelecekte onlara ihtiyacınız olursa?"

"Eğer baban hepsini öldürürse, bu tartışmalı bir konu olur." "Onlar senin kuzenlerin değil mi?"

"Çok çok uzak kuzenler." "O zaman bu bir ihanet değil mi?"

Bir içki daha aldı. "Aile nasıldır bilirsiniz... Her zaman affeder ve unutursunuz."

"Ama vampirleriniz bizim için savaşmaya gelirse, bunu affetmek zor olur."

Bir kez daha omuz silkti. "Babam beni hayatta istiyorsa başka seçeneği yok. Ve en sevdiği kişi ben olduğum için beni kesinlikle hayatta istiyor."

"Babanın bir favorisi mi var? Bu çok barbarca."

"Peki babanın bilmediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu yarım bir gülümsemeyle. "Öyle düşünmüyor."

"Doğru..."

"Benimle ve Atticus'la farklı ilişkileri var-" "Onun favorisi sensin, bebeğim."

Uzun zamandır bana böyle seslenmemişti ve bunu duyar duymaz aklıma unutmam gereken anılar geldi.

"Ve onu suçlamıyorum."

"Atticus onurlu bir adamdır."

"Ama o unutulabilir. Karın ortasında bir şenlik ateşi gibisin. Bembeyaz yanarsın, etrafındaki her şeyi eritirsin, cadıları ortaya çıkarır ve kül olana kadar dans ettirirsin..."

"Cadılar mı?"

"Burada cadı yok mu?"

"Bilmiyorum."

Kadehini çevirdi, gözleri hareketlerindeydi. "Seni buraya getiren nedir?"

"Aynı senin gibi, bir içki."

"Eminim kalede en iyi şaraplar vardır." "Ben her zaman daha çok bira seven bir kız olmuşumdur."

Hafifçe başını salladı. "Bunu görebiliyorum."

"Sen... birini mi arıyorsun?" Bu soruyu gerçekten düşünmeden sordum ve söylediğimi duyduğumda yaltaklanmak istedim, çünkü çok güvensiz bir şekilde ortaya çıktı.

"Hayır. Sen?"

"Hayır."

Baktı. Bir içki aldı. Biraz daha baktı.

Onunla konuşmak çok kolaydı, sanki ezelden beri tanıdığım eski bir arkadaş gibiydim ama aynı zamanda o kadar gergindim ki nefes alamıyordum. Kalbim bir sinek kuşunun kanatları gibi hızla çarpıyordu ve gergindim. Ona yakın ama aynı zamanda mümkün olduğunca uzak olmak istiyordum.

Her zamanki gibi kendinden emindi, başka bir adam uzun zaman önce cesaretini kaybedecekken göz teması hiç bozulmamıştı. "Babanı beni serbest bırakmaya ikna ettiğin için teşekkür ederim. Babanı bunun kolay olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum."

"Anneme teşekkür et. Bunu oydu." "Onun diğer zayıflığı."

"Onu onun gücü olarak düşünmeyi tercih ederim. Onsuz bu kadar büyük bir kral olamayacağını biliyorum."

Anlamış gibi bir kez daha başını salladı.

"Kardeşlerin evli mi?"

"Hayır. Biri yakında olabilir ama bunu sadece zaman gösterecek."

"Babandan bahsediyorsun ama annenden bahsetmiyorsun. O da mı vampir?"

Bir süre içkisine baktı ve yüz ifadesindeki değişim acının ilanıydı. "Hayır."

"Özür dilerim..." Gözlerindeki kederi okuyabiliyordum, çok değer verdiği birini kaybetmiş olduğunu görebiliyordum.

"Uzun zaman önceydi."

"Bir ebeveyni kaybetmenin üstesinden asla gelemezsiniz."

"Ama bazı günler diğerlerinden daha iyidir. Ne yazık ki bugün o günlerden biri değil."

"Ne oldu?"

Tek yaptığı, sanki bu konu tartışmaya açık değilmiş gibi başını sallamak oldu. Bazı yönlerden kendini açmıştı ama bazı yönlerden de sıkı sıkıya kapalıydı. "Babanın seni sevme şekli... annemin beni sevme şeklidir."

"Baban en sevdiğinin sen olduğunu söylese de mi?"

"Babam beni sever ama sevgisinin çoğu saygıdan kaynaklanır. Aynı ideolojileri, aynı yetenekleri ve aynı kalpsiz vahşiliği paylaşıyoruz. Kardeşlerim yapılması gerekeni yapmak için çok zayıflar ama ben tereddüt etmeyeceğim. Bu konuda aynıyız."

Kalbimde bir uyarı, onu gerçekten tanımadığımı hatırlatan bir ses duydum. "Kökenler tehlikeli, değil mi?"

Gözleri yüzümden ayrıldı ve tanıdığı birini görecekmış gibi barı taradı -herkes tamamen yabancı olmasına rağmen. "Çok fazla soru soruyorsun."

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin."

Gözleri tekrar bana kaydı. "İnsan bir prenses, vampir bir prens ilginç değildir."

"Bana verdiğin değerden çok daha ilginç biriyim."

Gözleri tekrar bana döndü ve o yumuşak gülümsemesi geri geldi. "Nasıl yani?"

"Ben uzun bir krallar ve şifacılar soyundan geliyorum. Sonuç olarak, normal bir insandan çok daha hızlı iyileşiyorum. Kan kaybından ölme ihtimalim benim üç katım büyüklüğündeki bir askere göre çok daha az."

Gözleri hafifçe kısıldı, sanki az önce haklılığını kanıtlamışım gibi. "Bu insanlar arasında yaygın mı?"

"Başka birinde olduğunu hiç duymadım. Bu hem annemde hem de babamda olan bir şey."

"Akraba mı bunlar?"

"Belki çok uzaktan."

"Topraklarımda pek çok kişinin hayatına mal olan hastalığa karşı bağışıklığı olan bir kadın var. Çok uzun bir süre nedenini belirleyemedik, yapısının bir parçası olduğunu varsaydık ama sonra kaynağını keşfettik. Belki senin yeteneklerinin de bir açıklaması vardır ama sen henüz bunu keşfedemedin."

"Belki," dedim. "Ama hiçbir zaman olmayacağından şüpheleniyorum."

"Başka ne var?" diye sordu. "Senin hakkında ilginç olan başka ne var?"

"Babam beni yürümeye başladığımdan beri kılıç konusunda eğitti. Eğer dövüşürsek değerli bir rakip olacağımı düşünüyorum."

Gözleriyle gülümsedi. "Yeteneklerimin sadece bir kısmını gördün." "O zaman belki bana öğretebilirsin."

Şimdi gülümsemesi dudaklarına ulaşmıştı. "Eminim baban elinde kılıçla sana yaklaşmamı istemezdi."

"Eğer beni güçlendiriyorsan, hayır."

"Sahip olduğum yetenekler öğretilemez. Doğuştan geliyorlar ve ayrılmazlar."

"Vampir olduğun için mi?"

"Evet."

"Vampir olarak mı doğdun?"

Cevabını düşünürken durakladı. "Vampirler sadece insanların kanı ve yılanların zehriyle üreyebilir. Ben şu anki yaşımda dönüştürüldüm ve sanki buzda donmuşum gibi korunmaya devam ettim."

Tüm bunları sindirmem biraz zaman aldı. "Ve bu yeteneklere sahip olmak için vampir mi olmak istedin?"

"Evet. Ama asıl arzuladığım şey ölümsüzlüktü."

Yine bunu sindirmem gerekti. "... sonsuza kadar mı yaşıyorsun?" Hafifçe başını salladı.

"O zaman kaç ?" "Çok yaşıyım."

"Mesela...? Yüz mü?"

Gözleri güldü. "Bunu on beşle çarp."

Kafamda hesapladım. "Bin beş yüz yaşında mısınız?" "Evet."

Nekroz ölümsüzdü ve Dişler yaşam süresini uzatıyordu. Ama başka bir türün bu yeteneklere sahip olduğunu hiç duymamıştım. "Bu bir ruhun olmadığı anlamına geliyor..."

Bir içki aldı. "Hayır." "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Zerre kadar değil. Kalbim de yok ama bunun vampir olmamla hiçbir ilgisi yok."

O tutkulu geceleri paylaştığım adam gerçekten bir yabancıydı. Hayatı boyunca pek çok sevgilisi olmuş bir adamdı ve bu ona yatakta inanılmaz olmak için deneyim kazandırmıştı. Bu yüzden bu kadar zeki, bu kadar çevik, bu kadar becerikliydı - çünkü pratik yapmak için birçok yaşamı vardı.

Bu daha önce hiç duymadığım, Nekroz kadar güçlü ama daha iyi gizlenmiş bir varlıktı. Eğer bana ne olduğunu söylememiş olsaydı, bunu anlamam uzun zaman alırdı ve ancak yakın bir ilişkimiz olursa bunu yapabilirdim. O yolculukta beni öldürmek istediğine karar verseydi, iradem ve kararlılığım beni kurtarmaya yetmezdi. Bir kuşun gagasıyla savaşılan çaresiz bir solucan gibi olurdu.

"Benden korkmana gerek yok."

"Korkmuyorum." Biradan bir yudum aldım.

"Çünkü seni asla incitmem." Gözleri artık ciddiye, bilmiş gülümsemesi ve eğlenen bakışları gitmişti. "Bunu açıkça belirtmek istiyorum... eğer daha önce belirtmediysem."

Savaşta hamleleri önceden tahmin edebiliyordu ve bazen sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi hissediyordum. Eğlenmek için çok saçma görünüyordu ama şimdi imkânsızın mümkün olduğuna inanmaya başlamıştım. "Vampirlerin başka yetenekleri de var mı?"

İki dirseğini masaya dayayarak öne doğru kaydı. "Bizi doğuran yılanın yeteneklerini benimsiyoruz. Kingsnake Vampirleri karanlıkta görebilir, Cobra Vampirleri kalp atışlarını hissedebilir, Diamondbacks'in benzersiz refleksleri vardır."

"Peki ya Orijinaler?"

Sanki bana söylemeyi düşünüyormuş gibi eliyle bardağının üstünü kapatarak baktı. "Senden hoşlanıyorum, Harlow. Ama bu tüm sırlarımı paylaşmam için yeterli değil."

Sanki bu bir poker maçıymış gibi kartlarını göğsüne yakın tutarak benden kaçtığını hissettim. "Bana güvenmiyor gibisin."

"Ailesinden kaçırdığım kadına hiç güvenebilir miyim?"

"Özgürsün, değil mi?"

"Özgür mü? Özgür olsaydım, bu terk edilmiş topraklardan kalkan ilk gemide olurum."

"Savaşın eşiğinde olmamıza rağmen mi?"

"Bu benim savaşım değil. Ve benim gereken kendi savaşım var."

"Senin geldiğin yerde durum nasıl?"

"Taşınmak mı istiyorsun?" diye sordu şakayla. "Bu yerde ya sıcaktır ya da soğuk. Arada bir şey yok."

"İkisini de takdir ediyorum. HeartHolme'de, bir yığın battaniyenin altında uyurken taş şöminede yanan ateş, camı öpen ayaz, kitabınızı kesintisiz okumayı bırakmadığınız için üşüyen parmaklarınız güzeldir. Ama Delacroix'nın sıcaklığı da çok güzel, çiçekler tam açmış, hasat olgunlaşmış, gökyüzü en güzel mavi. Biri diğerinden daha iyi değildir. Sadece farklılar."

"Soğuğu tercih ederim."

"Neden?"

"Ben buna . Kalem karlar içinde. Ve tüm yıl boyunca kar yağar."

"Sürekli güneş ışığından yoksun olmak can

olmalı." "Hiç de değil." Bir yudum aldı ve

dudaklarını yaladı.

Daha pek çok sorum olmasına rağmen tartışma sessizleşti. Sohbetten ziyade bir sorgulama gibi gelmişti ama merakım çok güçlüydü. O sadece yakışıklı bir adamken, daha az ilgi çekici olmak daha kolaydı, ama gerçekte ne olduğunu bilmek oyunu değiştirdi.

"Geç oluyor." Bardağını masanın üzerine bırakmadan önce içkisinin kalanını bitirdi. "İyi geceler, Prens." Kabinden dışarı kayd ve dik durdu.

"İyi geceler, Prens."

Ön kapıya doğru yürümeden önce sııttı.

Konuşma başladığından beri biramdan bir yudum bile ve artık içmek istemiyordum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, kaburgalarım çarpan darbeler belirginleşiyor ve beni çeken arzuyu, açıklayamadığım kontrol edilemez bir dürtüyü düşündüm.

Ayağa kalktım ve barın dışına çıktım, karanlık sokakta apliklerin altında onu fark ettim. Arkasına geçtiğimde durdu ve arkasını döndü, sanki botlarımın duyulamayacağı kadar uzakta olmama rağmen bir şekilde orada olduğumu biliyordu.

Başım dik ama kalbim huzursuz bir şekilde yürüdüm. Kobra Vampirlerin kalp atışlarını hissedebildiğini söylemişti ama o öyle biri değildi, bu yüzden düzensiz kalp atışlarım onun algılamasına karşı güvendeydi. Tam önüne geldiğimde ne kadar uzun boylu olduğunu fark ettim, uzun yolculuğumuza rağmen unutmuştum.

Beni takdirle bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sundressleri seviyorum ama bu da güzel."

"Babamın isteği."

"Bilinmeyene hazırlıklı olmanın tek yolu her şeye hazırlıklı olmaktır."

Başımı salladım. "İyi tavsiye."

Sert bakışları bedenimi delip geçti, kendinden emin ve yoğun bir bakıştı, sanki kolayca onun düşmanı ya da sevgilisi olabilirmişim gibi. Ethan da benzer bir bakışa sahipti ama Aurelias'ınki çok daha derindi. Bakışları sıcak ve sahipleniciydi ama ağzı benimkinin üzerine inmedi. Kolu, çekiştirmeden önce sırtımın küçük kısmına doğru kaymadı.

Hiçbir şey olmadı.

Ben de bunu gerçekleştirdim. Ona doğru ilerledim ve parmak uçlarımda yükselip onu dudaklarından sertçe öperken denge için pazularını kavradım.

Dudakları dudaklarımı yakaladı ve beni gözlerinden hissettiğim arzuyla öptü. Sahiplenici. Talepkâr. Seksi. Kaslı kolları sırtımın alt kısmına doğru hareket etti ve beni kendine doğru çekerek sertliğini karnımda hissetmeme izin verdi.

Beni sokaktan çıkarıp iki bina arasındaki ara sokağa yönlendirirken dikkatim ondaydı. Sırtım duvara çarptı ve beni duvara bastırdı, kışın bir battaniye gibi, iri vücudu yanımdan geçebilecek herhangi beni görmesini engelliyordu.

Ellerim altında gezindi ve karın kasları ile göğsünün yakıcı sıcaklığını hissettim. Sırtımdaki taştan daha sertti, tutkulu gecelerimizden hatırladığım kadar sertti. Onun gibi başka bir sevgilim olmamıştı ve gerçeği tam önümde dururken kötü bir taklitle zamanımı harcamak istemiyordum.

Şimdi keşke elbiselerimden birini giyseydin, çünkü tek yapmam gereken onu kaldırıp pantolonunu indirmek olurdu ve o da hemen o anda içimde olurdu.

Büyük eliyle kıçımı kavrarken dudaklarıma karşı sessiz bir inilti verdi. Kendini tamamen ana kaptırmıştı, arzusu şatodaki yatak odamda olduğu gibi kudurmuştu, ama yine de geri çekildi.

Ağzından çıktığı anda dudaklarım buz gibi oldu. Kahve rengi gözleri neredeyse kızgın bir şekilde benimkilere bakıyordu.

"Hadi buradan gidelim." Evi yakındaydı, birkaç karanlık sokağın aşağısındaydı.

"Muhafızlar evimi gözetliyor."

"bir han var." Caddenin karşısındaydı, hemen dışında bir boş yer tabelası vardı.

Tamamen uzaklaştı, sıcaklığını ve şefkatini aldı. "Bu iyi bir fikir değil."

Bu rahatlamayı en son yaşadığımdan beri arzuluyordum ve beni reddettiğinde bir hayal kırıklığı cehennemi hissettim. Daha önce hiç kimse tarafından, hiçbir zaman reddedilmemiştim. Ama bu vampir hayatıma girmiş ve onu geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti. "Babamdan mı korkuyorsun?" Çoğu yönden üstün olan bir adamın, burada bile olmayan bir adamdan korktuğuna inanmak zordu.

"Hayır." Sesi soğuktu, sanki bu hakaret tahrikini bastırmış gibiydi.

"O zaman neden?" İstedığimi elde edemediğim için sinirlenmiştim ama aynı zamanda kendimi onun önüne attığım ve reddedildiğim için utanmışım.

Bana geri döndü, gözleri sertti ve beni duvara yasladı. "Çünkü ilk fırsatta bu kıyıları terk edeceğim. Evim bir dünya uzakta ve bir kez ayrıldım mı bir daha asla geri dönmeyeceğim." Hafifçe geri adım attı. "Benim bir avcı olduğumdan bahsetmiyorum bile... ve sen de bir avsın."

Gözlerim şaşkınlıkla onunkiler arasında gidip geldi. "Evlenmemizi beklediğimi mi sanıyorsun? Savaş bittikten sonra Delacroix'da sonsuza dek mutlu yaşamamızı mı? Vampir bebekler doğurmamızı mı?"

Şimdi sert bakışları öfkeyle soğudu.

"Sadece sevişmek istiyorum Aurelias."

Uzaklara, loş ışıklı ana caddeye doğru baktı. Hanın ışıkları parlaktı, ziyaretçilerin odalarına dönmeden önce sarhoş oldukları barın tam karşısındaydı.

"Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi olduğun için, daha düşük bir ikame yerine seni becermeyi tercih ederim."

Hala bana bakmıyordu.

Taş duvara yaslandım, kılıcım kalçamdaydı, zırhımın metali etimi onun dokunuşundan gizliyordu. Yatağı olan bir oda istedim, her şeyi çıkarabileceğim ve o büyük ellerin beni acıtacak kadar sıkı olduğunu hissedebileceğim bir yer.

Sonunda bana döndü. "Hayır."

"*Hayır* mı?" Beni istediğini biliyordum, yoğunluğunu ve aletin sertliğini bedenimde hissediyordum. "Tanrım... Sen evlisin."

Başı hafifçe eğildi ve vücudu belirgin bir şekilde gerildi. "Hayır." "O zaman bir kadının var-"

"Kendimi adadığım bir ilişkim olduğunda, aletimi sokmam."

"*Eğer*" yerine "*ne zaman*" dediğini fark ettim. Yani hayatının bir noktasında biri vardı.

"Sadece seni istemiyorum, Harlow." Sanki bu konuşmayı bitirmiş gibi arkasını döndü.

Görünmez bir avucun yanağıma batışını, beklenmedik bir gücün sarsıntısını hissettim. Bu acımasız bir reddedişti, herkesin özgüvenini yerle bir edecek türden. Ama anında kendimi geri çektim. "Gerçekten mi? Aletin her zaman böyle sert mi?" İnanamayarak sordum. "Pantolonundaki bir kılıç gibi mi?"

Yürümeye devam etti.

"Bir kadını öper misin? K1çını mı avuçlarsın?"

Geri dönmedi.

"Saçmalıyorsun Aurelias. Ve bunu itiraf etmediğın için de korkağın tekisin."

OceanofPDF.com

ÜÇ

OceanofPDF.com

HUNTLEY

Fırtına HeartHolme'e indi ve ben yere düştüm. "Dinlen." Burnunu ovuşturdum. "büyük bir yolculuk var." Başını avucuma sürttü, iri gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Onu okşadım ve HeartHolme'ün açık kapılarından geçip şehre girerek oradan uzaklaştım. Hala gün ışığıydı ve soğuk havaya rağmen güneş ışığı tenimi ısıtmaya yetiyordu.

Annem ve kardeşimle konuşmak ve yaklaşan yolculuk için gerekli düzenlemeleri yapmak üzere kaleye yaklaştım. Ivory ve ben daha önce savaş zamanında ayrı kalmıştık ama çocuklarım doğduğundan beri onlardan hiç ayrı kalmamıştım ve bu korkunç bir duyguydu. Onları korumak için kalmalıydım ama krallığımlı da korumalıydım.

Annemin odasına girdim ve sert bir kucaklamayla karşıldım. Beni her gördüğünde duygularını belli eder, bana sevildiğimi ve özlendiğimi hissettirirdi ve bu beni her zaman suçlu hissettirirdi çünkü başardığı onca şeye, benim kadar fedakârlık yapmasına rağmen Ian'a bu sevgiyi hiç göstermemişti.

"Oğlum." Uzaklaştı ve nazikçe yanağımlı okşadı. "Harlow iyi mi?" "Zarar görmedi. Çok şükür."

"Konuşacak çok şeyimiz var."

"Var. Ian'ı çağırırım."

Annem onu getirmesi için muhafızlarından birine seslendi. O gittiğinde bana seslendi. "Bize katılmadan önce... bazı sorunlar var."

Gözlerim kısıldı.

"General Macabre'yi ordunun başından aldı ama bana nedenini söylemiyor. Ayrıca kaleye ya da kışlaya yaklaşırsa kafasını kesmekle tehdit etti. Silahları alınmış, zırhı da öyle. Eğer HeartHolme'e ihanet ettiyse, Ian'ın bu ihaneti benimle paylaşacağını düşünüyorum, ama bunu bir sır olarak saklaması bana bunun kişisel bir kan davası olduğunu söylüyor."

"General Macabre HeartHolme'a iyi hizmet etti. Nekroz'a karşı savaşta savaştı."

"Biliyorum."

"Aşağılanmak hizmetinin karşılığını ödemek için

kötü bir yol." Başını sallayarak onayladı.

Bir süre sonra Ian üniformasını ve zırhını giymiş bir halde içeri girdi. "Harlow nasıl?" Yanıma yaklaştı ve bana bir ayı gibi sarıldı.

Onu sıktım ve sırtını sıvazladım. "O iyi. Bir çizik bile yok." "Ne oldu? Nasıl geri döndü?"

"Bu uzun bir hikâye," dedim. "Arayı kapatmamız gereken çok şey var..."

"Ona inanıyor musun?" Ian sordu.

Bir o vampir etrafta dolanırken Harlow'u terk ettiğim gerçeğinden nefret ediyordu ama görevim başka bir yerde olmamı gerektiriyordu. Ayrıca ben yokken karımın işleri halledeceğini de biliyordum. "Evet."

"Bu bir oyun değil mi?" Annem sordu. "Güvenini kazanmanın bir yolu mu?"

"Tek istediği buysa, bunu daha iyi bir şekilde yapabilirdi." Vampir kızımı aldığında hayatımı ve akıl sağlığımı mahvetmişti. Onu korumak için geri verdiğine inansam bile, hayatımın en büyük ıstırabına neden olduğu için onu asla affetmeyecektim. "O ve Harlow arasında... samimi bir ilişki vardı, bu yüzden ona değer verdiğinden şüpheleniyorum. O inanılmaz biri, bu yüzden ona değer vermemesi imkânsız."

Ian bakışlarını başka yöne çevirdi, bu düşünceден rahatsız olmuştu. Bu beni daha da rahatsız etti.

"Özgürlüğüne karşılık akrabalarının topraklarımıza gelip savaşa katılmasını talep eden bir mektup yazdı. Geleceklerinden şüpheleniyorum. Eğer söyledikleri doğruysa, o Kökenlerin Prensi, yani önemli biri."

Ian bana döndü. "Bizi köleleştirsinler diye üstün bir ırkı topraklarımıza davet emin misin?"

"Mektubu henüz göndermedim," dedim. "Önce neyle karşı karşıya olduğumuzu görmem gerekiyor."

"Bu iyi bir hamle," dedi annem. "Kesinlikle gerekli olmadıkça onları davet etme."

"Mecbur kalırsan vampiri öldürecek misin?" Ian sordu.

Konu tutsağım olduğunda duygularımın muhakeme yeteneğimi gölgelediğini biliyordum. Yaptığım her hareketi tahmin ediyordu, bu yüzden o hücrede kilitli kaldığımızda hançeri şahdamarımdan kolayca geçirebilirdi. Kızımı ısırabilirdi. Onu hiç düşünmeden Dişler'e teslim edebilirdi. Ona karşı haksız yere önyargılıydım ama olmamak da zordu. "Hayır."

"O zaman onunla ne yapacaksın?" Annem sordu.

"Ona özgürlüğü için bizim için savaşmasını söyle," dedim. "Adamlarım şu anda onu izliyor. Ona kızımdan uzak durmasını yoksa onu öldüreceğimi söyledim. Umarım bu uyarıyı dikkate alır, çünkü ciddiydim."

Annem bir süre beni izledi, gözlerinde acıma vardı. "Peki ya Harlow ayrılmak istemezse?"

Ona bakmazdım.

"Ölümcül düşmanlar olmanız Ivory ile sizi ayrı tutmaya yetmedi."

Bu konuşmayı kapatmak, ona saldırmak ve susturmak istedim ama o benim annemdi ve ebeveyn olduktan sonra ona daha fazla saygı duymaya başladım. "Harlow böyle biriyle yetinmeyecek kadar akıllı."

"Ne gibi?" Annem sordu. "Güç ve çeviklikte üstün mü?" "İnsan kanıyla besleniyor. O bir canavar."

Ian sessiz kalarak konuşmanın dışında kaldı.

"Ondan beslenmeye çalışmadı, yani onun için bir canavar değil-"

"Bu konuşma bitmiştir." Ayağa kalktım ve odayı adımlamaya başladım, kalbim o kadar sert atıyordu ki kaburgalarıma vuran bir davul gibiydi. Kızımın olası bir talibinden daha önemli meselelerim olduğunu bildiğim için pencereden dışarı, soğuk dünyaya baktım. "O topraklarda neler keşfedeceğimi görmek için Fırtına'yla doğuya gideceğim. Yanıma başka bir ejderha binicisi alacağım."

"Ve o binici ben olacağım," dedi Ian.

"Birimizin geride kalması gerekiyor."

"Ve Krallıklar Kralı olarak, bu sen olmalısın." Ian sandalyeden kalktı ve bana baktı. "Hayatını riske atması gereken kişi benim."

"Kendimden daha fazla güvendiğim kimse yok." Başkasının çabalarına güvenmek istemiyordum. Görev zorlaştığında pes edecek ve geri dönecek birini istemiyordum.

"Ve seni korumak için kendimden daha fazla güvendiğim kimse yok," dedi Ian. "Bu yüzden ikimiz de gidiyoruz ve Annem bizim yerimize liderlik edecek."

"Zihnim her zamanki gibi keskin," dedi Anne. "Ama eskisi gibi kılıç kullanamıyorum."

Kardeşıme baktım, onun geride kalmasını tercih ederdim. "Eğer dönmezsem aileme göz kulak olmanı istiyorum."

"Kimse arkanı benim gibi ," dedi Ian. "Bunu birlikte yapacağız." Gözlerini bana dikti.

Ben de baktım.

Bakışları kendinden emindi, sanki hiçbir tartışma fikrini değiştirmeyecekmiş gibiydi. Sonunda başımı salladım.

O da başını sallayarak karşılık verdi.

"Ama bu General Macabre'ın görevine iade edilmesi gerektiği anlamına geliyor." Bunu söylediğim anda Ian'ın gözleri seğirdi, başka bir yere fırlatmak isterken bakışlarıma odaklanmak için elinden geleni yapıyordu. "Neden onun unvanını elinden aldınız?"

Ian cevap vermeden önce uzun bir süre baktı. "Çünkü o boktan bir general. Yerine birini buldum."

"İhaneti neydi?" Annem sordu. "Yetişkin hayatı boyunca HeartHolme'a sadakatle hizmet etti."

"HeartHolme'un kâhyası olarak ordularımızda kimin hizmet edeceğine ve ordularımızı kimin yöneteceğine ben karar veririm. Kararımı kimseye gerekçelendirmek zorunda değilim." Bana baktı. "Sana bile. Yerine geçecek kişiyi kısa süre içinde yerleştireceğim." Yürüdü gitti. "Yolculuk için hazırlanalım. Gece karanlığında yola çıkacağız, böylece gökyüzünde fark edilmeden seyahat edebiliriz."

Yatak odasına girdim, şatonun bir kâhyadan çok bir krala uygun geniş bir bölümü. Eskiden tüm ailesini barındırıyordu, ama şimdi sadece o vardı ve alan tek bir adam için çok büyük geliyordu.

Fuayeye adım attı, saatlerce ayrılmayacak olmamıza rağmen ağır zırhını giymeye başlamıştı bile. "Ne oldu, Huntley?"

"Annem odada olmadığına göre General Macabre hakkında konuşmak istiyorum." Konuşmada önemli ayrıntılar atlanıyordu ve gerçeği bilmem şarttı. "Çünkü eğer General Macabre gerçekten HeartHolme'a ihanet ettiyse, benim tarafımdan öldürülecek. Söyleyin bana, aramızda bir hain var mı?"

Ian uzun ve yavaş bir iç çekiş yaptı.

"Ian-"

"Hayır." Bakışlarımı kaçırmaya devam etti.

"O zaman neden onu onursuzca kovdunuz?"

Ian omuzlarını düşürdü ve bir adım uzaklaştı, zırhının ağırlığını sanki aniden ağırlaşmış gibi taşıırken yavaşça volta atıyordu. "Kişisel bir mesele ve burnunuzu sokmamanızı tercih ederim-"

"Hareketleriniz krallara yakışmazken burnumu sokmak zorundayım. Şimdi bana ne yaptığını söyle."

"*Karımı beceriyor.*" Bana döndü, yüz hatları hiç olmadığı kadar düşmancaydı. Yüzünün derisi kemiklerinden ayrılmıştı ve gözleri savaş alanındaki keskin kılıçlar gibi hırçındı.

Bu korkunç bir ifşaydı ve bunun dehşetini kavramam biraz zaman aldı.

"Barda bana doğru yürüdü ve onu rahat bırakmamı söyledi." Bana doğru geri geldi, omuzları kılıcını çekip beni karnımdan bıçaklayacakmış gibi gergindi. "*Kendi lanet karım.*" Kolunu indirdi ve kalenin taş temellerini sarsan bir çığlık attı. "Orospu çocuğu. Tek yaptığım onu görevden almak olduğu için şanslı. Onu öldürmeliydim."

"Ian..." Söyleyecek daha iyi bir şeyim olmasını isterdim ama boştum.

"Bu yüzden rütbesini indirdim. Bu yüzden zırhını ve silahlarını elinden aldım. Bu yüzden kendi halkı arasında onursuz bir şekilde yaşayacak - bir, bana karşı geldiği için, iki, başkasının karısıyla yattığı için." Tekrar adım atmaya başladı, kollarını yumruklayacak birine ihtiyacı varmış gibi sallıyordu.

"Onu rahatsız mı ediyordun?"

"Ne?" Bana doğru geri çekildi. "Neden

sana onu yalnız bırakmanı söyledi?"

Gözleri acımasızca kısıldı. "Bu da ne demek oluyor?" "Ian-"

"Onu rahatsız etmiyordum."

"Ian, mahremiyetine saygı duymak istiyorum ama artık HeartHolme generalini ilgilendirdiği için bu işe karışmam gerekiyor. Uyarısı haklı mıydı?"

İma edilen varsayımı dinlerken gözlerindeki ışık kayboldu. "Vay canına..."

"Ian, sadece kararımı vermeden önce resmin tamamını görmeye çalışıyorum-" "Onu rahatsız etmiyordum-"

"Ian-"

"Harlow'a üzüldüğüm için onun evine gittim ve olaylar birbirini izledi ve geceyi birlikte geçirdik." Hızla üzerime geldi, yüzüme doğru yaklaştı. "Bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez, ama şimdi peşini bırakmadığın için onun mahremiyetine ihanet ettim." Kollarını indirdi ve tekrar uzaklaştı.

Sessiz bir iç geçirdim. "Onun mahremiyetini korumak ve bir centilmen olmak iki farklı şeydir. Kız ona ne olduğunu açıkça anlattı ve o da bu yüzden seninle yüzleşti. Yani senden onu rahat bırakmanı isteyen o değil... O."

Ian bana döndü, bakışları öfkeliydi. "Şimdi neden yaşadığım sürece onun hayatını zindan edeceğimi anlıyorsun. Şerefsiz benimle uğraşmamalıydı."

Koltuklardan birine geçip oturdum ve kardeşimin pencereden dışarıya bakmasını, öfkeyle nefes alıp vermesini izledim. "Ian. General Macabre'nin sana bu şekilde saldırmaması gerektiğini kabul ediyorum ama savaşın eşiğindeyiz ve asker kaybetmeyi göze alamayız."

Yavaşça dönüp bana baktı.

"Eğer onun yerine başka birini getirirsek, bu ordu genelinde iletişimi etkileyebilir ve şu anda bunu göze alamayız."

Sanki bir sonraki kurbanı ben olacaktım gibi yavaşça bana doğru yürüdü. "O kadar insan varken, bu konuda benim yanımda olmanı beklerdim."

Ayağa kalktım ve bakışlarına karşılık verdim. "Ve barış zamanlarında, biliyorsun ben-"

"HeartHolme'un generali olabilirim. General, kahyanın emirlerini yerine getirir, yani aslında değişen bir şey yok-"

"Siz ejderhanızın havadan görüşüyle ya da kale duvarlarından olayları yönetirken general ön saflardadır. Aynı anda her yerde olamayacağını biliyorsun. Böyle bir şey olduğu için üzgünüm ama bunun bizi etkilemesine izin veremeyiz-"

"Ya durumlar tersine dönseydi?" diye çıkıştı. "Ya General Macabre senin karını beceriyor olsaydı?" Bu fikri aklına getirip öfkemi kışkırttığı için bile dengesiz olduğu belliydi.

"Görevimin Krallığıma ve halkıma karşı olduğunu biliyorsunuz. Bu benim kişisel kan davalarımın daha öncelikli olmalı. Beni herkesten daha uzun süredir tanıyorsun ve her zaman herkesi kendimden önce düşündüğümü biliyorsun. Şu generali kaybetmeyi göze alamayız, ama savaş bittiğinde, gazabını o zaman uygulayabilirsin."

Kılıcının kabzasıyla kafama vuracakmış gibi bana bakarken nefes aldı.

"Avice'le bu konuyu konuştun mu?" Çenesi sıkıştı. "Hayır."

"Bence senin gazabını ondan daha çok hak ediyor. Tanrıların gözünde sen hala sonsuza kadar eşleşmiş durumdasın-"

"Ve bana başka biriyle yattığımda bu yeminlere nasıl ihanet ettiğimi hatırlatacak-"

"O zaman ödeştiniz," dedim. "Eğer seninle yattıysa, umut var demektir. General Macabre'yi unutun ve karınızı geri alın."

"Karını beceren adamı unuttur musun?" diye sordu soğuk bir şekilde.

"Onun kocasını başka birinin becerdiğini unutma."

Gözleri hemen kısıldı.

"Bu isimsiz kadına karşı hissettiği öfkeyi hayal edin. Şu anda hissettiğin öfke. Karını geri almaya odaklan, başka bir şeye değil."

OceanofPDF.com

DÖRT

OceanofPDF.com

IAN

Karım beni terk ettiğinde parçalandığımı düşünmüştüm ama şimdi daha da fazla parçaya ayrılmıştım. Huntley ile masada oturmuş, uzun zaman önce çok az bilgiyle oluşturulmuş bir haritanın ayrıntılarına bakıyorduk.

"Buradan seyahat ediyoruz." Huntley parmağını haritada aşağı doğru sürükledi. "Dağlar boyunca nehri takip ediyoruz. Böylece dönüş yolculuğumuzda referans olarak elimizde olur."

Parşömene baktım ama dinlemedim. "Ian."

Gözlerim yukarı kaydı.

"Bunu yapabileceğinden emin misin? Çünkü odaklanamayan biriyle hayatımı riske atmayacağım."

Başımı sallamadan önce geri çekildim ve sandalyede doğruldum. "Bunu yapabilirim."

"Emin misin?" Huntley gözlerimi kendi gözleriyle deldi. "Çünkü burada hayatlarımız söz konusu."

Bakışlarını tuttum, her zamanki gibi mükemmel kardeşimden daha aşağı hissediyordum. Durum ne olursa olsun, kendi kızı kaçırıldığında bile gücünü hep korudu. Başka biri karımı yatağa atmıştı... ve ben kendimi kaybetmiştim. "Bunu yapabilirim."

Muhafız odaya girdi. "Vekilharç Ian, Avice sizinle konuşmak istiyor."

Kalbim düştü, takla attı, acı içinde kıvrandı... her şey. Gözlerim Huntley'e kaydı.

Huntley sessizce odamdan ayrılmadan önce başını salladı.

Kahretsin, gergindim. Daha önce hiç bana gelmemişti, sadece tam tersi olmuştu. Onu geri almamı, evliliğimiz üzerinde çalışmamı istemesini hayal ettim, ama onun farklı bir gündemi olduğunu biliyordum.

Biraz sonra içeri girdi, üzerinde uzun kollu lacivert bir elbise vardı ve siyah saçları sıkı bir örgüyle tutturulmuştu. Güçlü duruşu ve ince boynuyla tam bir tanrıça gibi görünüyordu. Gözleri ruhunun alevleriyle yanıyordu ve bana doğru yürüdüğünde başka hiçbir şeye odaklanamadım.

Onu karşılamak için ayağa kalktım, göğsümde ejderha büyüklüğünde kelebekler uçuşuyordu. "Ian... Çok özür dilerim."

Bu konuşma şimdiden beklediğimden çok daha iyi başlamıştı. "Böyle öğrenmeni hiç istememiştim."

Kendimi yine bok gibi hissettim.

"Joseph sana asla yaklaşmamalıydı."

"Bana yaklaştı mı?" İnanamayarak sordum. "Belli ki sana gerçekte olanlardan çok farklı bir hikâye anlatmış."

Gergin olduğunda her zaman yaptığı gibi ellerini karnında birleştirdi.

"Senden, *yani kendi karımdan* uzak durmam için beni tehdit etti. HeartHolme'un generali, HeartHolme'un kâhyası ve Krallık tahtının ikinci sıradaki varisi olan bana kendi karımdan uzak durmamı emretti. Kellesini uçurmalıydım."

"Aramızda olanları ona anlattığımda... çok üzüldü."

Hiç sempati duymadım.

"Ve yapmaması gereken bir şey yaptı." Yapılmıştı

ve geri alınamazdı. "Ama Ian, onun unvanını elinden alamazsın."

"Yapamaz mıyım?" Soğuk bir şekilde sordum. "Çünkü ben yaptım, Avice. Belki de HeartHolme'un lanet kâhyasına, Krallıklar Kralı'nın kardeşine gelmemeliydi. Onun yeri doldurulabilir ama benim kanım ve soyum asla doldurulamaz."

"Huntley'nin bunu destekleyeceğini sanmıyorum-"

"Ama o burada ve gayet iyi destekliyor." Gözleri

hayal kırıklığı içinde parladı. "Ian..."

Öfkeme ve incinmişliğime rağmen, onun ne kadar güzel olduğunu fark etmekten kendimi alamadım.

"Bunların hepsi benim hatam. Sana ama seni incitmek istemedim."

"Bu senin hatan değil ve başka bir adamın aptallığının sorumluluğunu üstlenmemelisin. Sen bundan daha iyisin, Avice. Macabre kendi mezarını kazdı ve şimdi içinde yatabilir."

"Sen hiç hata yapmadın mı, Ian? Düşüncesizce davrandı-"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Tersledim. "Ben bir hata yaptım. Düşüncesizce davrandım. Nerede benim sempatim? Nerede benim affediciliğim?"

Geri adım attı, gözlerini kaçırdı. "Aynı şey değil-"

"Karımın sadece biriyle yatmadığını, aynı zamanda olabilecek en kötü şekilde biriyle ilişkisi olduğunu öğrendim. Bana sorarsanız bu daha kötü."

Vahşiliğimden bunalmış bir şekilde arkasını döndü. "Ian-" "Bu ne zamandır devam ediyor?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Avice."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum-"

"Çok kötü." Tekrar ona doğru yürüdüm. "Cevap ver bana." "Bilmiyorum. Bir ay..."

"Peki bu nasıl oldu?"

Hâlâ bakışlarımı kaçıırıyordu. "Ne fark eder ki?"

"Bu önemli çünkü eğer general kâhyanın karısına yaklaştıysa, onun kellesini uçurmaya hakkım var-"

"Ian." Şimdi gözleri yine benim üzerimdeydi. "Bunu yapacağım."

Uzaklaştı.

Kolundan tuttum ve onu bana dönmeye zorladım. "Avice-"

"Lütfen bunu ona yapma, benim için."

Elimi yanıma doğru iterken parmaklarım tenini terk etti.

"Lütfen..."

"Onun hatalarını düzeltmek zorunda kalmamalısın, Avice." "Ve bunun için işini kaybetmemeli."

"Tarlada çalışabilir ya da gübre küreyebilir-"

"Ian."

"Onu öldürmemiş ya da HeartHolme'den sürgün etmemiş olmam bile yeterli bir merhamet. Şu anda bana teşekkür ediyor olmalısın."

Küçük eli yüzünü kapattı, küçük burnunu gözlerden sakladı. Derin bir nefes aldı, kazanamayacağı bir oyun oynuyordu. "Ian... lütfen." O yalvaran gözlerle bana baktı, her gece seviştiğimizde baktığım gözlerle.

Her zamanki gibi yüreğime dokundu. "Unvanını iade edeceğim-"

"Teşekkür ederim-"

"İki şartla."

Şimdi gözleri bir kez temkinliydi. "Önce
diz çökmeli ve özür dilemeli."

Bunun zor bir satış olacağını biliyormuş gibi gözlerinde belirsizlik parladı.

"İkincisi, ilişkini bitir ve benimle evliliğimiz üzerinde çalış."

"Ciddi olamazsın-" *"Ben çok*

ciddiyim, Avice."

"Durumumuz en başta onun konumunu tehlikeye atmamalıydı
-"

"Ve benimle uğraşmamalıydı, Avice. O bir general olabilir ama senin kocan tacın ta kendisi." Sesimin tekrar yükseldiğini hissettim, Huntley düşerse kral olacak adam yerine daha düşük unvanlı birini tercih etmesine duyduğum öfkenin uzuvlarımı sarstığını hissettim.

"Huntley ile konuşmak istiyorum."

Kardeşimin bu konudaki tutumunu biliyordum ama bana olan sadakatının daha güçlü olduğunu da biliyordum. "Muhafızlar, Kral Rolfe'u odama getirin."

Ortadan kayboldu ve bir an sonra Huntley içeri girdi, gözleri ikimiz arasında gidip geliyor, bu gergin durumdaki rolünü anlamaya çalışıyordu.

Avice öne çıktı. "General Macabre'ye unvanını iade etmenizi talep ediyorum. İçinde bulunduğumuz durum, onun özveri ve fedakârlıkla kazandığı mevkiyi etkilememeli. Ian bu talebi reddediyor."

Huntley'nin gözleri benimkilere kaydı.

Ağabeyime sertçe baktım, ona yalvardım.

Huntley uzun bir bakıştan sonra tekrar Avice'e baktı.

"Ian ancak General Macabre özür dilerse dediğimi yapacağını söylüyor-"

Huntley, "Bu, ne olursa olsun yapması gereken bir şey," dedi. "Çünkü yaptıkları onursuzcaydı."

Avice irkildi, Huntley'nin ona bir aile üyesinden ziyade bir köylü gibi davranmasına alışık değildi. "Ve onunla ilişkiyi bitirmem ve evliliğimiz üzerinde çalışmam gerektiğini söyledi. Ama bu çok barbarca."

Huntley'nin gözleri tekrar bana kaydı.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimle yalvardım. Huntley adalet ve hakkaniyetle, dürüstlük ve doğrulukla, kimse izlemese bile dürüstlikle liderlik etmekle ilgiliydi. Onur duygusunu, halkını aynı ahlaki pusulayla yöneten babamızdan miras almıştı. Bunu kabul etmek Huntley'nin savunduğu her şeye aykırıydı.

Ama aile her şeyden daha önemliydi, onurundan bile... en azından ben öyle umuyordum.

Bakışlarında belli belirsiz bir kızgınlık vardı, onu bu duruma soktuğum için sinirlenmişti. Ona hafifçe başımı salladım ve "Lütfen" dedim.

Bakışlarını tekrar Avice'e indirdi. "General Macabre, Steward Rolfe ile böyle saygısızca konuştuğunda, seninle, evli bir kadınla, Stewardess Rolfe ile olan ilişkisi hakkında böbürlendiğinde barbarca davrandı. Böylesine şüpheli bir karaktere sahip birinin liderlik etmesi HeartHolme ordusuna hakarettir. General Macabre görevine iade edilmesini istiyorsa, bu şartlara uymak zorundasınız."

Avice geri çekildi, Huntley'nin böylesine acımasız bir karar vermesinin şokunu yaşadığı belliydi. Sonra bana baktı, sanki benim de şaşırmanımı bekliyormuş gibiydi. İkimiz de konuşmayınca yürüyüp yatak odasından ayrıldı.

Huntley dakikalarca bana baktı, kadının kaleyi terk ettiğinden tamamen emin olana kadar bekledi. Bana doğru bir adım attı, gözleri sözlü olarak ifade etmesine gerek olmayan tüm öfkeyi gösteriyordu.

"Teşekkür ederim."

"Senin için dürüstlüğüme ihanet
ettim." "Biliyorum-"

"Karını geri al, Ian. Ve bu sefer işi berbat etme."

OceanofPDF.com

BEŞ

OceanofPDF.com

HUNTLEY

Elora, karanlığa karışması için gece yarısı siyahı olan zırhları ejderhalara sabitlemeyi bitirdi. "Mat bir yüzeye sahipler, böylece ay ışığını yansıtmayacak ve konumunuzu ele vermeyecekler."

"Teşekkür ederim." Storm'a siyah zırhı içinde hayranlıkla baktım, Elora onun daha büyük bedenine uyum sağladığı için metal ona tam oturmuştu. Ian, koyu mor renkli bir ejderha olan Cannon'a binecekti. Ailemi ve krallıkları koruması için Delacroix'ya gönderdiğim Pyre'nin yerine geçecek uygun bir ejderhaydı. *Bunu yapmak istediğine emin misin?*

Fırtına başını çevirip iri gözleriyle bana baktı. ***Seni koruyacağına güvendiğim tek ejderha benim.***

Elimi yanağına koydum. *Birbirimizi koruyacağız.*

Ian bize katıldı, savaş zırhını tamamen giymişti, geniş kılıcı, yayı ve okları sırtındaydı, hançerleri kemerindeydi. Yaklaştığında miğferini taktı, siyah plaka gözleri hariç tüm başını koruyordu.

Ona doğru yürüdüm. "Avice ne dedi?"

"Konuşmadık."

Taleplere hemen boyun eğmesini bekliyordum ama bunu Macabre ile tartışmaya karar vermiş olmalıydı. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet."

"Bu yaşam ve ölüm-"

"O aklımdan çıktı, Huntley." Beni kolumdan kavradı. "Ailelerimizi ve halkımızı korumak için doğudaki tehdidi keşfetmemiz gerekiyor. Ben senin yanıdayım." Sert bir bakıştan sonra beni bıraktı.

Bu beni ikna etmek için yeterliydi.

Anne yaklaştı, gözleri hariç yüz hatlarındaki endişe gizliydi. Tüm anneler gibi o da oğullarının güvenliğinden endişe ediyordu, biri kral diğeri kâhya olsa bile, ejderhalar eşlik etse bile. "Gerçek bir kral halkına hizmet eder, onlar sıcak yataklarında uyurken sınırı gözetir, kendi çocuklarıymış gibi onların iyiliği için endişelenir. Sen bunu yaptın ve baban seninle gurur duyardı."

"Teşekkür ederim anne."

"Lütfen geri dönün, de. Hiçbir anne oğullarından daha uzun yaşamamalı."

"Yaşayacağız."

Ian'la aynı şeyi yapmadan önce beni sıcak bir şekilde kucakladı. "İkinizi de seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz," dedi Ian uzaklaşırken.

Elora'ya doğru ilerledim. "Ejderhalarımızı koruduğun için teşekkür ederim."

"Bunu seni korumak için yaptım." Beni bırakmadan önce bana sarıldı, sonra da Ian'a sarıldı.

Ejderhalara tırmandık, birbirimize baktık ve sonra gökyüzüne havalandık.

Sıradağları aşmamızın birkaç saat alacağını bildiğimiz için bulutların üzerinde birbirimize yakın uçtuk ve konumumuzu aşağıda kimseye belli etmemek en iyisiydi. Bulut kümesinin üstü çok daha soğuktu, yeryüzünden gelen tüm ısı bulutların altında hapsolmuştu.

Yukarıdaki yıldızlar parlaktı, o kadar parlaktı ki Elora zırha mat bir yüzey vermemiş olsaydı ışık ejderhaların zırhından yansıyabilirdi. Burası çok sessiz ve huzurluydu, sadece ejderhaların kanat çırpma sesleri duyulabiliyordu. Düşüncelere dalmak, evdeki ailemi düşünmek, şu anda kendim için endişelenmem gerekirken onlar için endişelenmek kolaydı.

Kardeşıme baktım. "Hadi inelim."

Başıyla onayladı ve ejderhalar karanlıktan başka bir şey görmemeyi umarak bulut kümesinin altına daldı.

Ama ateş gördük. Bir sürü ateş.

"Bu da ?" Ian benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuştu.

Bir ateş çemberiydi, ancak bu mesafeden boyutunu ölçmek zordu. Çok büyük olmalıydı... HeartHolme'un yarısı kadar. Merkezi siyahtı ama etrafındaki ateş çemberi bir demirhanenin alevleriyle yanıyordu.

Ne yapacağımı bilemez bir halde bakakaldım.

Ian bana döndü. "Neye bakıyoruz Ian biz?"

"Bilmiyorum." Ama her neyse, kötüydü. "İnip sabaha kadar beklemeliyiz. Şu anda ayrıntıları ayırt etmek imkânsız."

Ian tekrar bana bakmadan önce ateş çemberine baktı. "Dikkatli olmalıyız, Huntley."

"Biliyorum."

Ejderhalarımızı aşağıya doğru yönlendirdik ve yavaşça karanlıktan başka bir şeyin olmadığı toprağa yaklaştık. Yeryüzüne karla kaplı olduğunu fark ettik. Yıldız ışığı beyaz tozdan yansıyor ve sonunda manzarayı seçebildik.

Ejderhalarımızın üzerinde otururken sessiz kaldık, herhangi bir sesi, bir dal kırılmasını dinledik. Etrafıma baktım, uzaktaki ağaçları, arkamızdaki dağları gördüm. Bekledim, bir saldırı algılamasam da bir saldırı bekliyordum.

Neredeyse bir saat boyunca bu şekilde kaldık, dinledik ve bekledik. Ortalık sakin görünüyordu.

Ian konuştu. "Gün ışığında yaya olarak seyahat etmemiz gerekecek.

çekmeyelim." Başımı sallayarak onayladım. "İlk nöbeti ben alabilirim."

"Sanki şu anda uyuyabilirmişim gibi..." Görecek bir şey olmamasına rağmen karanlığa baktı. "Bu konuda içimde kötü bir his var."

"Evet, ben de aynı şeyi hissediyorum."

Şafak vakti, dağlardan uzaklaşıp doğuya doğru ilerlerken yoğun karın içinden geçerek vahşi arazide ilerledik. Kayalıkların dibindeki tundra gibi her yer ağaç ve çalılıktı ama daha az çam vardı.

Günü seyahat ederek, insan ya da bela işaretleri arayarak geçirdik. Birbirimizle neredeyse hiç konuşmadık, rahatlamak için olmadıkça ejderhalarımızın yanından ayrılmadık ve avlanmak yerine sürülerimizden yedik.

Gün ışığının sonunda bir tarlada durduk. Karanlık çöktü ve ateşi gördük.

"görüyor musun?" Ian işaret etti. "Meşaleler. Bir sürü var."

"Geçen gece bunu görmemiştik."

"Belki de ateş çemberi o kadar parlaktı ki diğer her şeyi maskeleydi."

"Yaklaşıyoruz. Ejderhalar çok görünür ve çok gürültülü olabilir."

"Katılıyorum." Yalnızca büyüklükleri bile uzak mesafelerden bile fark edilebilirdi.

"Ejderhaları geride bırakıp yaya olarak ilerlememiz gerekecek."

Hayır.

Ben de sevmedim.

Seni korumam gerekiyor.

Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Storm.

Ama eşine seni hayatım pahasına koruyacağıma söz verdim.

Şimdi neden bana bakmak zorunda hissettiğini anlıyorum. *Yapabileceğim bir şey yok. Seni geride bırakmak zorundayım. İhtiyacım olursa seni çağırabilirim.* "Hızlı bir kaçışa ihtiyacımız olursa onları çağırırız."

"Yakalanmamayı tercih ederim."

"Belki de ben gitmeliyim ve sen burada yalnız

kalmalısın." "Unut bunu, Huntley. Bunu birlikte

yapacağız."

"O halde karanlığın örtüsü altında hareket etmeliyiz." Bir gündür uyumamıştım ama gerilim o kadar yüksekti ki yorgunluğun zerresini bile hissetmiyordum. "Görüşün zayıf olmasından yararlanın. Sabah olmadan iyi bir pozisyon bulun."

Ian başıyla onayladı. "Hadi yapalım şu işi."

Ejderhalarımızdan atladık ve onları sık bir çam ağacının arkasına sakladık, ardından karda ejderhalarımızla ilerleyebileceğimizden çok daha yavaş bir hızda yürüyerek yolumuza devam ettik.

Aramızdaki mesafe meşale ışığı yavaş yavaş daha da parlaklaştı. Taş bir yapıyı seçebildiğimizde, çalıların arkasına diz çöküp kaleyi inceledik.

Muhafızlar duvar boyunca konumlanmıştı ve yüzleri de dahil olmak üzere tamamen zırhla kaplıydı. Geleneksel yaylar yerine arbaletler taşıyan okçular da vardı. Bölgeyi çevreleyen siyah bir kapı, korudukları şeyi görmemizi engelliyordu.

Ian yanımda sessizdi ve ikimiz birlikte gecenin kararmasını ve gökyüzünün koyu maviye dönüşmesini izledik.

"Gardiyanlar vardiya sonunda yer değiştirecek," dedi Ian. "Biz de o zaman harekete geçeceğiz."

Nöbet değişiminin gün ışığında yapılıp yapılmadığına dair hiçbir fikrimiz yoktu ama Krallıklarda ve HeartHolme'de bu şekilde yapıyorduk. Gündüz vardiyası ve gece vardiyası. "Neye doğru hareket edeceğiz?" Kaleye uzun süre baktım ve yakalanmadan duvardan nasıl tırmanılacağına dair hiçbir işaret yoktu.

"Çit orada hasar görmüş." Ian işaret etti. "Gün ışımaya başladığı için isi görebilirsiniz. Görünüşe göre birileri bir noktada ona bir yayılım ateşi oku göndermiş. Ya da bir şey ateşi serbest bırakmış..."

"Bir ejderha gibi mi?"

"Belki."

Duvarın zayıflamış kısmına baktım ve yaklaştığımızda bıçaklarımızın kırılan parçaları kesip kesemeyeceğini belirleyebilecektik.

"Dönüyorlar."

Kafamı kaldırdığımda, birbirleriyle sohbet eden muhafızların sayısında bir artış olduğunu gördüm. "Gidin."

Açık alanı koşarak geçtik, en kritik zamanda kimse nöbet tutmazken koştuk. Kاپıya vardık ve sonra kesmeye başlamak için hançerlerimizi geri çektik.

Ian kolaylıkla bir parça kesti. "Ağır hasar görmüş."

Hançerimi içeri sapladım ve parçaları kırmaya başladım. Ian bileğimi tuttu ve beni sabitledi.

Kıpırdamadım, gözlerim

onun üzerindeydi. Başını

yukarı doğru salladı.

Bakışlarımı kaldırdım ve okçunun altımızda olduğumuzdan habersiz, tam üzerimizde yürüdüğünü gördüm.

Kıpırdamadan ve sessiz bir şekilde onun geçmesini bekledikten sonra eğrilmiş tahtayı tekrar oymaya başladık. Sonunda sürünerek geçebileceğimiz kadar büyük bir delik açtık ve sonra içi boş olan çitin içindeydik. İkimiz de tamamen dik durabiliyorduk.

Ian etrafına bakındı ve elleriyle kirişleri test etti. "Bu çok ucuz..."

"Haydi." Önden gittim ve bitene kadar birkaç dakika boyunca duvarı takip ettim. "Burada bir dağa ya da kayaya bağlanıyor olmalı."

"Diğer tarafa geçelim mi?"

"Bir şeyler öğrenmemizin tek yolu bu." Hançerlerimizi tekrar çıkardık ve tahtayı oymaya başladık, parçaları mümkün olduğunca az kırdık, sessiz kalmaya çalıştık çünkü güneş doğuyordu ve insanlar yakında hareketlenecekti.

Yeterince büyük bir delik açtığımızda, kapının korumaya çalıştığı toprakları görmek için içeriye baktık. Meşaleler, ot ve çamurdan yapılmış gibi görünen küçük kulübeleri aydınlatıyordu. Her yerde çukurlar vardı, sanki toprağın içinde mineral ya da taş arıyorlardı.

"Neredeyse şafak sökecek."

"Karanlık çökene kadar burada bekleyelim."

Ian çantasını bırakıp oturdu ve bir şeyler içmek için matarasını çıkardı.

Güneş doğduğunda ne göreceğimizden emin olamayarak bilinmeyen dünyaya bakmaya devam ettim. Sabah olana kadar yaklaşık bir saat orada oturduk ve sonra insanlar küçük kulübelere çıkmaya başladı, aynı kıyafetleri giymişlerdi, yırtık gömlekler ve pantolonlar. Hepsi sessizce çukurlarda çalışmaya başladı.

Tamamen zırhlı muhafızlar belirdi ve onları sessizce izlediler, daha önce gördüklerime hiç benzemeyen bir zırh giymişlerdi. Parlak kırmızıydı, plakalar vücutlarının her yerini, hatta inciklerini bile kaplıyordu. Yüzleri de gizlenmişti, ağızları miğfer tarafından kapatılmıştı, sadece gözleri için bir açıklık vardı, böylece görebiliyorlardı. Ama gözlerini seçemiyordum. Miğferin içi çok karanlıktı.

"insan, ama bunlar hakkında emin değilim." "Uzun boylular."

"Gerçekten uzun..."

Her çukurun başında bir muhafız duruyor, kıpırdamadan, ağırlıklarını kaydırmadan ya da kıpırdamadan derinliklere bakıyordu. Bir tahta parçası kadar serttiler.

"İnsanlar bu adamların tutsağı," dedi Ian. "Onlar her neyse."

"Ne için kazıyorlar?"

"Görünüşe göre sormamız gerekecek."

Akşam karanlığında, mahkumlar zorlu bir günün ardından çamur kulübelerine girerken, muhafızlar kemerlerinde kılıçları, sırtlarında yaylarıyla koridorlarda devriye geziyorlardı. Sadece birkaç kişilerdi, bu yüzden Ian ve ben kesinlikle gerekli olduğunda onları haklayabilirdik.

"Buranın bir eyalet ya da köy olduğunu düşünmüyorum," dedi Ian. "Bence burası sadece bir esir kampı."

"Ben de başka bir şey göremiyorum."

"Hadi gidelim." Ian deliği kapatmak için kullandığımız tahta parçasını kaldırdı ve sürünerek çimlerin üzerine çıktı.

Onu takip ettim.

Bize en yakın nöbetçi diğer tarafa yönelmişti, bu yüzden ilk kulübeye geçtik, o kadar alçak bir binaydı ki içinde kimse dik duramazdı. Bir insan için barınaktan çok bir köpek için açık hava evi gibiydi.

Ayrıca bir kapısı yoktu, bu yüzden kafamızı içeri sokabildik.

Herkes yerde yan yana yatıyor, omuz omuza uyuyor, bütün gün çalışırken giydikleri kıyafetleri giymiş, kim bilir ne kadar zamandır orada duran kurumuş çamura bulanmışlardı.

"Sen onlarla konuş," diye fısıldadım. "Ben nöbet tutacağım." "Sen kelimelerle daha iyisin."

"Ama sen insanlarla daha iyisin. Ben genelde onları korkuturum." Girişte kaldım, gözüm uzakta duran nöbetçideydi.

Ian sürünerek içeri girdi ve bir adamı bacağından tutup sarstı.

Bir sarsıntıyla uyandı ve çığlık atmak için ağzını açtı.

"Şşşt!" Ian avucuyla sesi bastırdı ve onu sessiz olmaya zorladı. "Bir ses çıkarırsan boğazını keserim."

Gözlerimi devirdim çünkü şekilde olmazdı. Ian elini nazikçe çekti.

Diğerleri uyanıktı, sırtlarını duvara dayamış, Ian'dan olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyorlardı.

"Sadece birkaç sorum var," dedi. "Bana yardım edebilir misiniz?"

"Yardım etmek mi?" diye fısıldadı adam. "Eğer adam beni seninle konuşurken yakalarsa, beni ve diğer herkesi öldürür-"

"O zaman bana bilmek istediklerimi hemen söyle, ben de ortadan kaybolayım." Adam sessiz kaldı, gözleri korku doluydu.

Ian elini cebine attı ve biraz kurutulmuş et çıkardı. "Konuşursan bu senin."

Adamın gözleri aşağıya kaydı ve birkaç parça et bu kadar iştah açıcı olduğuna göre açlıktan ölüyor olmalıydı.

"Burası neresi?" Ian sordu. "Ve çabuk ol" "Bir çalışma kampı," diye fısıldadı.

"Çukurlarda ne arıyorsun?" "Kristaller."

"Neden?"

Başını iki yana salladı. "Nedenini bilmiyoruz. Nedenini sorma hakkımız da yok." "Nerelisin sen?"

"Palladium. Nesiller boyu bizim krallığımızdı... Ta ki büyük savaşta yok edilene kadar. O zamandan beri tüm özgür insanlar köleleştirildi. Bazılarımız çalışma kamplarında. Bazılarımız yeni lorda hizmet ediyor. Diğerleri ise haydut oldu."

"Yeni lord kim?"

"Typhon."

"Typhon ?" Şimdi sessizleştii.

"O ?" Ian tekrarladı. "Ring-ring of
fire."

Hâlâ başka bir yerde olduğundan emin olmak için gardiyana baktım ama sonra onu doğru duyup duymadığımdan emin olamayarak mahkûma .

"Ne?" Ian da en az benim kadar şaşkın bir şekilde sordu.

"Ateş çemberi," diye fısıldadı adam. "Bir kez ortaya çıktı mı, bir daha asla kaybolmaz."

"Ateş çemberi nedir?" Ian sordu.

"Kimse bilmiyor."

"Typhon'u kanlı canlı gördün mü?"

Adam başını salladı.

"Onun gibi başkalarını da gördün
mü?" Başını salladı, gözleri
yerdeydi.

"O insan değil mi?"

"Hayır..."

"Nedir o?" "Bir
canavar."

"Ne tür bir canavar? Sıra sıra dişleri var mı?" Ben sordum. "Çenesini açıp
dişlerini dışarı doğru itiyor mu?"

Konuşamayacak kadar korkmuş bir halde gözlerini yere dikti.

"Lütfen... Bilmem gerek."

"Çok fazla dişi yok..." "O zaman

bana neye benzediklerini söyle."

Uzun bir süre sessiz kaldı, diğer mahkûmlar kulübenin duvarlarına yerden ona bakıyorlardı. Sonunda gözlerini kaldırdı. "O ateşten yapılmış."

Kollarımın diken diken olduğunu hissedebiliyordum.

Ian da aynı rahatsızlığı hissetmiş gibi tereddüt etti. "Ateşten mi yapılmış?"

"Damarları kıpkırmızı ve kor gibi yanıyor," diye fısıldadı, sanki muhafızlardan biri duyacakmış gibi. "Tek bir dokunuş... kemiklerinizdeki eti eritebilir. Onlar insan değil, canavar değil, onlar... iblis."

Ian adama bakarken hareketsiz kaldı. Nefes alışları bile durdu.

Kampın etrafındaki nöbetçileri takip etmeyi unuttum, az önce ortaya çıkardığımız korkunç ifşaya kendimi kaptırmıştım. Nefesim de kesildi, çünkü kolay kolay korkmayan bir adam olarak... taş kesilmiştim.

Ian yavaşça dönüp bana baktı.

Gözlerimiz kilitlendi ve koca bir konuşma geçti. Acilen

HeartHolme'a dönmemiz ve o mektubu göndermemiz

gerekiyordu.

OceanofPDF.com

ALTI

OceanofPDF.com

HARLOW

Yerin sarsıldığını hissettiğimde rahat yatağında uyuyakalmıştım.

Sarsılarak doğruldum ve gözlerim açıldı, zihnim tehlikeyi algıladığında tamamen uyandı. Sertçe nefes alırken yatağın kenarına tutundum, adrenalin kanıma aniden hücum etti. Tekrar etmesini bekledim ama dakikalar geçti ve hiçbir şey olmadı.

Rüya mı gördüm?

Yatağın kenarına doğru ilerlerken nefes alışım yavaşladı, ayaklarım tabanlarıma yumuşak gelen kalın halıya değdi. Perdelerim kapalıydı ama sabah güneşi hâlâ içeri süzülüyor ve zeminde uzanıyordu. Öten kuşların sesi uzaktan belli belirsiz duyuluyordu.

Sanki hiç olmamış gibiydi.

Pencerelere doğru ilerledim ve perdeleri açtım, köyden ve meyveler ve yaz kabaklarıyla olgunlaşmış tarlalardan başka bir şey görmeyi bekliyordum. Ama çimler yeşildi, güzeldi ve dünya tamamen aynı görünüyordu.

Ama kalbim hala tehlike bekliyormuş gibi yavaşlamamıştı.

Nefes almaya devam ettim. Bakmaya devam ettim. Ama kalbimdeki uyarı kaybolmadı.

Babamın istediği gibi üniformamı ve zırhımı giydim, kollarımı ve omuzlarımı korumak için tüm ağır plakaları bir araya getirdim. Kendime dedim ki eğer

Bir rüya değildi, o zaman bir depremdi, uçurumların oluşmasının nedeni de buydu, ama aceleyle giysilerimi giymeye devam ettim.

Silahlarımı alıp yatak odamdan çıktım ve koridorda durması gereken muhafızların olmaları gereken yerde durmadıklarını fark ettim. Yutkunurken boğazım kurudu ve elimi kılıcımın kabzasına dayayarak koridorda ilerlemeye başladım - daha önce hiç yapmadığım bir şeydi bu.

İlk yapmak istediğim şey babamın çalışma odasına koşmaktı ama sonra orada olmadığını hatırladım.

Koridoru koşarak geçtim, merdivenleri aceleyle indim ve sonra şatonun girişine vardım; orası da terk edilmişti. "Anne?" Sesimi yükselttim ve bana geri yankılandığını hissettim.

Çift kapıdan çıktım ve onu General Henry ile konuşurken buldum. Kadın zırhını giymişti, adam da öyle. "Anne?" Doğrudan konuşmalarına dahil oldum. "O da neydi öyle?"

Beni görmezden geldi. "Muhtemelen sadece bir depremdi, ama Kral Rolfe'un burada olmaması çok büyük bir tesadüf. Savaş için hazırlanın. Topları hazırlayın. Okçuları hazırlayın. Her şey için hazırlanın."

General Henry görevini yerine getirmek üzere yola çıkmadan önce başıyla onayladı. Annem bana sırtını döndü.

"Ne oluyor-"

"Diğer krallıklara mektup göndermeni istiyorum. Yardım çağırın." Bunu çok sakın bir şekilde söyledi ama yüzü, içinde bir kabus dönüyormuş gibi gergindi.

Felç olmuş gibi olduğum yerde kalakaldım.

"Harlow, bunu yapabilir misin?"

"Evet, evet."

Bana bakarken gözleri yumuşadı. "Muhtemelen sadece bir depremdi ama ben baban gibi paranoyak olmayı tercih ederim. Lütfen o mektupları hemen gönder. Sonra da Pyre'ı gökyüzüne çıkarıp gözcülük yapmanı istiyorum."

"Seni bırakmıyorum-"

"Sen değilsin. Sen hava desteği sağlıyorsun."

"Pyre bunu kendi başına yapabilir."

"Harlow-"

"Hayır." Yürüdüm ve istediğini yapmak için şatoya geri döndüm, ama sonra yer tekrar sarsıldı ve öne doğru tökezledim, neredeyse elmacık kemiğimi taşa çarpıyordum. Kendimi yakaladığımda hareketsiz kaldım, dünya o kadar titriyordu ki ne kadar denesem de ayağa kalkamadım. Üzerime devrilmemesini umarak tepemdeki kaleye baktım.

Sarsıntı sonunda durdu.

"Harlow." Annem üstüme çıkmış, beni ayağa kaldırıyordu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Doğruldu, hâlâ hafif bir baş dönmesi hissediyordum. "Ama bunun bir deprem olduğunu sanmıyorum..."

Annemin yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

Kalbim bir taş gibi düştü. "Önce babama bir mektup göndereceğim-"

"Şu anda bize yardım edemez. Bunu kendi başımıza çözmeliyiz."

"Ama ejderhaları gönderebilirler."

Annem başıyla onayladı. "Haklısın."

"Kraliçe Rolfe!" Bir muhafız tepeye doğru koştu. "Kapıdan içeri girmişler. Onları durduramayız."

"Siktir. Kim *onlar*?"

Kılıcını kınından çekmeden önce bir saniyelik sessizlik içinde bu bilgiyi sindirdi. "Pyre'ı al. HeartHolme'a uç ve ejderhaları al."

"Seni burada bırakmayacağım, Pyre da bırakmayacak."

"Şu anda sana doğru geliyor."

"Savaşması gerek! Kaçması değil-"

"Harlow."

Çılgılık atan adamların sesini duyduğumuzda ikimiz de döndük... koca koca adamlar. Bir muhafız sanki bir çakıl taşından daha hafifmiş gibi tepeye doğru uçtu. Ayak sesleri duyuluyordu ve bir izdiham gibi geliyordu ve sonra ortaya çıktılar... Adamlar... pek de adama benzemiyorlardı. Kolları zırhla kaplı olmak yerine açıktaydı... ve damarları, damarlarında yanan sıvı ateş gibi parlıyordu. Çoğu erkekten biraz daha uzunlardı, hatta babamdan bile uzunlardı.

"Ne... bunlar da ne?" Bu rakiplere karşı kullanma şansım olmasa da kendi kılıcımı çıkardım.

Bana bakmadan eli omzuma gitti. "Kaç." Beni hiç olmadığı kadar sert bir şekilde itti, sanki benden nefret ediyormuş gibiydi. Muhafızları etrafını sarmış, kraliçelerini korumak için yerlerini almışlardı.

Kaçamadım. Tek yapabildiğim dehşet içinde bakmaktı.

Önde giden annemi görünce durdu. Yüzündeki kemikler bizimkilerden farklıydı. Çok daha sert, çok daha köşeliydi, sanki ortalama bir varlıktan daha fazla kemiği vardı. Teni koyu, kül rengindeydi ve gözleri karanlık ama aynı zamanda parlaktı. Ona bakarken alay etti, sanki bu takibin amacı oymuş gibi. "Kraliçe Rolfe, kocanızla konuşmak istiyorum." Sesi derindi, o kadar derindi ki insan sesi gibi gelmiyordu.

Annem hiçbir şey söylemedi.

O kadar zor nefes alıyordum ki bayılmanın eşiğine gelmiştim. Babam beni onun boyundaki adamlara karşı eğitmişti ama bunun gibi canavarlara karşı hiç şansım yoktu. Bundan sağ çıkabileceğimiz, annemle benim buradan sağ çıkabileceğimiz bir sonuç yoktu.

Kılıcını kavradı ve savunma pozisyonunu aldı - sanki onunla dövüşmeye niyetliymiş gibi.

"Hayır..."

Annem cesareti yoktan var etti, kılıcındaki çelikten daha gl bir omurgayla Nekroz'dan daha korkunç canavarlarla yüzleşti. "Görünüşe göre onun yerine benimle uğraşmak zorunda kalacaksın."

Canavarın gülümsemesi genişledi ve yanakları daha da ukurlaştı. Etrafı, ordumuzdaki herhangi bir askerden çok daha güçlü olan beş adamıyla çevriliydi. Yirmiye bir bile olsa, kazanmamız pek olası değildi. "Zevkle."

Hepsi anında harekete geçti, canavarlar kılıçlarını tutamayacak kadar korkmuş muhafızların üzerine atıldı. Tam bir katliamdı, kesilen kafalar, boğazlarına bıçaklar saplanmadan önce atılan çığlıklar. Her şey otuz saniye içinde, muhtemelen daha kısa sürede oldu.

Annem ayakta kalan son kişi ydi.

Canavar ona doğru geldi, bıçağını zar zor izleyebildiğim bir hızla savurdu, ama annem bir şekilde ayak uydurdu. Onun bıçağına kendi bıçağıyla karşılık verdi, boynuna saplanmadan önce bıçaktan kaçtı, canavarın çıplak yumruğu kafasının yan tarafına çarpmadan önce yoldan yuvarlandı.

Ama sonra ayağını kaybetti ve adamın eli onu boynundan kavradı.

"Hayır!" Oraya vardığımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmasa da onu kurtarmak için ileri atıldım.

ığlık atmaya başladı, daha önce hiç duymadığım bir şekilde çığlık atıyordu ve o zaman adamın onun etini yaktığını fark ettim. Elinden alevler fişkırdı ve onu tutmaya devam ederken derisini kmrleştirdi ve sırttı.

"Orospu çocuğu, bırak gitsin-"

O kadar sert geri savruldu ki yuvarlandım.

Aurelias kılıcını canavarın gözüne doğru fırlattı ve annem yere düştü. Derisinin yandığı yerde parlak kırmızıya dönüşen boynunu tutarken nefesi kesildi.

Canavar ığlık atarak hançeri gözbebeğinden çıkardı ve doğruca Aurelias'ın kafasına fırlattı.

Yoldan sıyrıldı, hançer taşa çarpıp sekerek uzaklaştı.

Canavar bir çığlık attı ve bıçağını annemin karnına doğrulttu, onu taşa saplamaya hazırdı.

Ama Aurelias önce davranıp kılıcının yönünü değiştirdi. "Kaçın!"

Anneme doğru koştum ve onu kolundan tutup nefes almakta zorlanırken sürükleyerek götürdüm. "Anne, seni taşıyamam. Gel hadi!"

Ayağa kalkmak için kendini zorladı, onu desteklemek için benim ağırlığımı kullandı.

Tüm enerjimi onu hareket ettirmek için kullandım ve tam daha fazla ilerleyemediğim anda Pyre gökyüzünden düştü ve güçlü bir kükreme çıkardı.

"Onu almanı istiyorum."

Anne nefes almak için çırpınmaya devam etti, sanki ciğerleri hava almak için soluyordu ama göğsüne hiçbir şey girmiyordu. "Yardıma ihtiyacı var. Onu en yakın krallıktaki bir şifacıya götürün. Ve çabuk olun... Nefes alamıyor." Annemi tırmanmaya zorladım, bileklerini dizginlere doladım.

Ama bana uzandı ve beni üstüne çekmeye çalıştı.

"Gidemem."

Hayatın her geçen saniye ondan tam anlamıyla uzaklaşmasına rağmen, gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Başını iki yana salladı.

Elini sıktım, onu bir daha canlı görebileceğimden emin değildim. "Görevimi terk etmeyeceğim. Seni seviyorum anne." Ona bir an daha bakamadım, bunun son bir veda olabileceği gerçeğini kabullenemedim. Pyre'den uzaklaştım ve savaş yüzünden çoktan alev almış olan Delacroix'ya döndüm. "Tanrılar... merhamet edin."

YEDİ

OceanofPDF.com

AURELIAS

Kılıcım onunkiyle buluştu, çelik çeliğe çarptı ve hiçbir insanın yeniden üretemeyeceği bir güç hissettim. Beni geri itecek, botlarımı taşların üzerinde kaydıracak kadar güçlüydü.

Kılıcını döndürüp bana doğru indirdi ve ben sadece kaçacak zaman bulabildim çünkü geleceğini biliyordum. Açıklığı yakalayıp çıplak derisini kestim, kolunu derinlemesine kestim ve dışarı fişkırان kan yerine, kendi iç aydınlatmasıyla parlayan, sarıya çalan turuncu renkte sıvı ateş oldu. "Bu ne lan..."

Onu yaraladıktan sonra bir hırıltı çıkararak tekrar üzerime geldi ve hızını artırarak en iyi kılıç ustasını bile alt edecek darbeler savurdu. Ama her darbeyi engelledim çünkü önceden tahmin etmişim ve yandaşlarından biri onursuzca dövüşmek için arkamdan gizlice yaklaştığında, bunu da tahmin edebildim.

Ama hepsiyle savaşıp hayatta kalmamın imkânı yoktu.

Canavarlar yoldaşlarını birkaç saniye içinde katlettikten sonra askerlerden birkaçı kaçmıştı. Kraliçe ağır yaralı olduğu için geri kalanlar morallerini kaybetmişti. Canavarlar Delacroix'nın askerleriyle savaşıırken ejderha hepsini yakmak için havada daireler çiziyordu ama korkarım ki alevlerin fiziksel tezahürü gibi görünen canavarlar üzerinde bunun pek kalıcı bir etkisi olmamıştı.

Bu adamların şehri yakıp yıkmadan önce kral ve kraliçenin başlarını kesip kale duvarlarının dışına asmaları gerekiyordu ya da

Kendileri için talep ettiler ve önlerinde duran tek şey bendim. Diğerleri de atladı, böylece beşe karşı ben kaldım.

Kazanamadım.

Tüm hareketlerini tahmin edip engelleyebilirdim ama aynı anda her yerde olamazdım. Enerjim azalırdı ve damarlarımda insan kanı olmadan daha hızlı azalırdı. Ama hareket etmeye devam ettim, engellemeye devam ettim, izimi bırakmaya ve onları daha da kızdırmaya devam ettim.

"O insan değil," dedi yetkili kişi. "Ama Diş de değil."

Artık zar zor ayakta durabiliyordum, blokluyor ve kaçıyordum, tamamen savunmadaydım çünkü herhangi bir darbe indirecek enerjim yoktu. Sadece hayatta kalmak için enerjim vardı.

Sonra içlerinden biri boynunda bir ok belirdiğinde hırladı. Bu bir rahatsızlıktı ama bir zayıflık değildi ve devam etti. Daha fazla ok atıldı, kollarına ve sırtlarına isabet etti, zırh giymedikleri yerlerinden vurdu.

onları yavaşlatmaya başladı ama yine de yeterli değildi.

Lider bana saldırdı ve uzun zaman önce sona ermiş olması gereken bu savaşı bitirmek için bir darbe telaşıyla üzerime geldi, ancak bir taş tam suratına çarptı ve sendeleyerek geri çekildi.

"Aferin kızıma." Hançerimi tekrar yüzüne fırlattım, diğer gözünü ıskaladım ama yine de yanağına sapladım.

İntikam hırsıyla geri döndü, bana saldırırken hançeri etinin derinliklerinde bıraktı, iki kısa kılıcını çıkardı, böylece diğer tüm saldırıları savuştururken iki kılıcı da savuşturmak zorunda kalacaktım. Döndü ve tüm gücüyle kılıçlarını indirdi, irademi kırmaya ve beni sendeletmeye çalıştı.

Kahretsin, işe yarıyordu.

Sonunda bana bir darbe indirdi ve beni taşın üzerinde uçurdu.

Sonunda durana kadar yuvarlandım ve yuvarlandım.

Harlow koşarak yanıma geldi ve bana yardım etmek için yere eğildi.

Hızla ayağa kalktım ve onu sertçe ittim. "Kaç." Kılıcımı darbeyi savuşturacak kadar hızlı kaldıramadım çünkü o anı Harlow'u güvenli bir yere itmek için kullanmıştım. Ama enerjim, yeteneğim tükenmişti ve darbenin gücünün beni tekrar geriye ittiğini hissettim.

Bu insanlara hiçbir şey borçlu değildim, bu dünyaya daha da az borçluydum ama sonum birilerinin düşmanının ellerinde olacaktı... çünkü o lanet zehre ihtiyacım vardı. Sadece bencilce yaşamışken bencilce ölmek ironikti.

Bıçağı engelledim ama geri itecek gücüm yoktu. Canavar bıçağı bana doğru sertçe itti, boğazımı kesmeye hazırdı.

"Noooooooo!" Harlow bir taş daha fırlattı ama bu beni kurtarmaya yetmedi.

Gözlerimi kapattım, canavarın bıçağı boynumdan tamamen geçirip altındaki taşa saplarken kına yakmasını görmek istemiyordum. Ama sonra basınç aniden kayboldu ve bıçak ağırlıksız hale geldi.

Gözlerimi açtım ve yukarıdaki mavi gökyüzünü gördüm.

"Bırak onu, orospu çocuğu." Siyah ve kırmızı zırhlar giymiş bir adam koşarak yanlarından geçti ve ortasına yılan oyulmuş siyah kılıcını canavarın tam karnına sapladı.

Gördüğüm şey karşısında şoke olarak doğruldum.

"Kaldır kıcını ve bize yardım et." Siyah ve altın zırhlı bir adam belirdi, beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı. "Her şeyi bizim yapmamızı bekleyemezsiniz."

Ona bakarken gözlerim büyüdü, yaşadığım şok o kadar güçlüydü ki konuşamıyordum. "Kobra mı?"

Göz kırptı. "Saygılarımla." Canavarlardan birinin peşinden gitti ve birkaç vuruşla onu yere serdi.

Kobra ile aynı zırhlı giyen bir kadın vardı ve canavarlara karşı kendini korudu, kesip biçerek canavarları birbirinden ayırdı.

Yeni bir güç hissiyle canlanarak kılıcımı bileğimin etrafında döndürdüm ve Kingsnake'in ateşli darbelerle savaştığı lidere doğru ilerledim. "Kenara çekil. Bu pislik benim."

Kingsnake diğerklerinden birine geçerek Cobra'nın iki rakibini halletmesine yardım etti.

O kendini beğenmiş sırtışın gittiğini, zaferin bir bezle toz gibi yüzünden silindiğini görmek beni memnun etti. "Artık teke tek olduğuna göre, bakalım nasıl olacak." Ben vuruşumu yaptım, o da bloke etti ve sonra vuruşlar ve karşı vuruşlarla hararetli bir savaşa kilitlendik, elimizden geleni yaparken bir daire içinde dönüyorduk.

Enerjimi diğerk rakiplerime harcamak zorunda değildim, bu yüzden tüm odağım ondaydı, kına yakacak enerjisi olmayan canavardaydı. Hangi saldırıların geleceğini biliyordum, bu yüzden sadece onlardan kaçmakla kalmadım, aynı zamanda kollarını ve omuzlarını defalarca kestim, daha fazla sıvı ateş bir duman bulutu ile serbest bırakıldı.

"Yorgun görünüyorsun." daha sert bir şekilde saldırdım, tekrar tekrar vurdum ve boynunu iyice kavradım.

Çenesini sıkıldığında, yüzündeki tüm kemikler daha da dışarı çıktı ve sanki kayadan ve ateşten yapılmış gibi görünüyordu. Bana doğru gelirken bir çığlık attı ve son hamlesinde her şeyini ortaya koydu.

Darbeyi engelledim, neredeyse parmak eklemlerimi kırarak olmasına rağmen çenesine bir yumruk attım ve ardından kılıcı sapladım. Vücudumu ivmeyle ileri doğru savurdum ve temiz bir kesik açtım.

Devrildi, vücudundan sızan ateş altındaki taşı kömürleştirdi. Bedenine baktım, ölüm onu ele geçirirken gözlerinin nasıl sertleştirdiğini gördüm. Ama kesiklerinden yayılan duman devam ediyordu, sanki artık hayatta olmasa da ısı kaynağı devam ediyordu.

Diğerklerine yardım etmek için döndüm ama yardıma ihtiyacı yoktu.

Üçü birlikte sonuncusunu da indirdiler ve bir diğerk aynı şekilde tüterek yere düştü.

Kingsnake kılıcındaki olağandışı kanı inceledikten sonra düşmanın kıyafetine silerek temizledi.

Kobra kadını kolundan yakaladı ve iyi olup olmadığını sordu.

Kardeşlerime baktım, gerçekten orada, tam karşımda olduklarına inanamıyordum.

Kingsnake bana yaklaşırken kılıcını kınına geri koydu. Miğferini de çıkardı ve yüz hatları görünecek şekilde yere fırlattı. Diğerleri de aynı şeyi yaptı, terli ama zarar görmemiş bir şekilde bana doğru yürüdüler.

Kingsnake bana ulaştığında omzumdan tuttu.

Hâlâ soluk soluğaydım, bu yüzden sevgisine karşılık verirken zor nefes aldım ve onu aynı şekilde kavradım.

Sonra beni kucaklamak için çekti.

Ben de ona sarıldım ve her zamankinden daha sıkı kavradım. "Kıçımı kurtardın."

Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle geri çekildi.

"Emin ol öyle yaptık." Kobra beni de kavradı ve sertçe sıktı. "Bir şey değil, bu arada."

Kadına döndüm, kahverengi saçları ve yeşil gözleriyle hiç tanımadığım bir kadındı. "Sen de kimsin?" Kobra Vampirleri için Kobra'nın yeni generali olmalı.

"Yani, bu biraz uzun bir hikaye..." Kobra dedi ki. "Ama bu Clara... benim karım."

Ona bakarken gözlerim büyüdü ve bir süre sonra tekrar ona baktım. "Sen evlendin. Sen mi evlendin?"

"Dediğim gibi, bu uzun bir hikâye," dedi Cobra. "Kingsnake ve Larisa da evlendi. Ama bu konuşmayı daha önemli bir yaptıktan sonra yapmamız gerekecek, ... oluyor?" Kollarını havaya kaldırdı. "İnsanlar için canavarlarla mı savaşıyorsun? Aurelias, sen aklını mı kaçırdın? İnsanlardan *nefret ediyorsun*."

"Bu uzun bir hikâye." Delacroix hâlâ saldırı altındayken ve kraliçe ölebilecekken tüm ayrıntılara şimdi giremezdim.

"gereken çok şey var," dedi Kingsnake. "Larisa nerede?" Ben sordum.

"Ondan geride kalmasını istedim," dedi Kingsnake. "O ormanda."

"Aurelias." Harlow, Cobra ve Clara'nın arasına daldı ve doğruca göğsüne çarptı. "İyi misin?" Kollarını bana doladı ve beni sertçe sıktı.

Ellerim otomatik olarak onu yakaladı ve yakınıma getirdi. "Ben iyiyim. Peki ya sen?" Sol gözünün etrafında, yere çarptığı yerdeki morluğu görerek geri çekildim. Bunun dışında durumu iyiydi.

Alt dudağı yaklaşmakta olan gözyaşları yüzünden titremeye başladı, sanki birkaç santim ötede etkileşimimizi izleyen bir vampir seyircisi yokmuş gibi. "Annemi kurtardın..."

"O iyi mi?"

"Onu Pyre ile gönderdim. Bir şifacıya ihtiyacı vardı..."

"Bana onun iyileştirme yeteneklerini miras aldığını söylemiştin. Belki o da kendini iyileştirir."

"Nefes alamıyor."

Annemin diri diri yakıldığı son anlarını düşününce kalbim yumruk gibi sıkıştı. "Özür dilerim..." Küçük bedenindeki kargaşayı, en sevdiği insanı kaybetmenin dehşetini hissedebiliyordum. "Onunla gitmeliydin."

"Ben artık Delacroix Kraliçesiyim, dolayısıyla görevim krallığımızı korumak." Bunu söylerken kalbi kırıldı, tam ortasından fiziksel bir çatlak.

Halkı yenemeyecekleri bir düşmanla karşı karşıyaydı ve o böylesine korkunç düşmanlara karşı zafer kazanacak stratejik deneyime sahip değildi. Yalnızdı, yol gösterecek babası ve cesaret verecek annesi yoktu.

Sahip olduğu tek şey bendim. "Sana yardım edeceğim." "Biz de öyle," dedi Kingsnake.

Harlow dönüp Kingsnake'e baktı, ondan bir karış daha uzundu, benimkine benzeyen zırhı içinde çok güçlüydü. Üçüne birden baktı.

Sessizlik ve muhtemelen soru sormadan tam olarak ne olduklarını anladı. "Teşekkür ederim." Bana geri döndü. "General Henry'ye gitmem ve savaşın durumunu değerlendirmem gerekiyor." Bir adım uzaklaştı, yürümeye başladı ama koşmaya başladı.

Kardeşlerim ve Clara -görünüşe göre baldızım- bana dönmeden önce onun gidişini izlediler. Kobra sırttı. Kingsnake suçlayarak baktı. Uzun bir bakıştı, söylenmemiş bir sürü kelimeyle doluydu.

Sonunda Kobra gerginliğe hitap etti. "Demek *bu yüzden* insanlar için savaşıyorsunuz."

OceanofPDF.com

SEKİZ

OceanofPDF.com

HARLOW

Toplar ateşlendi. Aşağıdan oklar yağdı. Ordumuz sahada canavarlarla teke tek savaştı. Savaş alanında pek çok insan ölmüştü, bu tür ölümcül yaratıklara karşı hazırlıklı olmayan askerler. Kardeşim aşağıdaydı ve onun da o cesetlerden biri olmasından korkuyordum.

Blade yukarıdan uçarak saflarının ortasındaki canavarların üzerine ateş üfledi, ancak uçup gittiğinde canavarların alevlerden etkilenmediği açıktı... çünkü kendileri ateşti.

Barakanın tepesine tırmandım ve kollarımı çılgınca Blade'in dikkatini çekmeye çalıştım. "Blade!" Mümkün olduğunca yükseğe zıpladım ve bana bakması için elimden geleni yaptım.

Sonunda dikkatini çektim ve bakmak için vücudunu döndürdü.

Sırtına tırmanabilmem için ona yakınlara inmesini işaret ettim. Köyün içine, saldırganlardan uzağa uçtu ve ben de koşarak zırhına tırmanıp eyerinin üzerine çıktım. "Ateşe karşı bağışıklıkları var, bu yüzden alevlerin işe yaramayacak. Başka bir şey yapmamız gerek."

Blade gökyüzüne fırladı, kanatları o kadar güçlüydü ki anında bulutların üzerindeydik. ***Hiçbir şey benim ateşime karşı bağışık değildir.***

"Bu adamlar öyle. Başka bir plana ihtiyacımız var."

Onlarla savaş alanında yüzleşebilirim.

"Hayır. Sana bir şey olması riskini göze alamayız." Bir çözüm bulmaya çalıştım ama savaşın stresi ve annemin durumu düşünmemi imkânsız hale getiriyordu, oysa paniklemek istiyordum. Ama annem rakipleriyle karşılaştığında panik yapmazdı. Ve babam beni kaybettiğini düşündüğünde bile asla paniklemedi. "Hadi, Harlow..." Savaş alanının üzerinde uçmaya devam ettik ve ben nasıl yardım edebileceğimi düşünmeye çalıştım. "Kayalar!"

Ne?

"Büyük kayaları toplayın ve bırakın. Doğuya doğru."

Sıkı tutun. Blade kanatlarını sertçe çırttı, fersahları saniyeler içinde geçti ve sonra neredeyse kendisi kadar ağır olması gereken bir kayayı almak için aşağı süzüldü. Yerden kalkmak için kanatlarını sertçe çırpması gerekiyordu ve dönüş yolculuğu da o kadar hızlı değildi.

"Sadece düşürmeyin. Yuvarlayın. Mümkün olduğunca çoğunu haklayın ama bizimkileri vurmamaya dikkat edin."

Blade aşağı indi ve pençeleri ağır kayayı bırakmadan önce atışını hizaladı.

Büyük bir gürültüyle yere indi ve yuvarlanarak yoluna çıkan tüm canavarları ezdi, onları geriye savurdu ve uzuvlarını kırdı. Tek bir kaya parçası elli tanesini aynı anda yok etti. "Mükemmel! Yine mükemmel."

Tüm düşmanlar katledildi, cesetleri ateşlere atılmış gibi alanda tütüyordu. Ölenlerimiz daha sonra anma töreninde yakılmak üzere istiflenmişti. Blade yere indiğinde tekrar ayağa kalkmışım ama zafere rağmen kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

Diğer herkes de umutsuz görünüyordu. "Pyre annem hakkında bir şey söyledi mi?"

Onu bir şifacıya götürdüğünü söyledi. Durumu hakkında bir haber almamış.

Başımı sallayarak savaş alanında yürüdüm ve ateş saçan canavarların yanında, yerde katledilmiş iyi adamları gördüm. Artık tehdit

Geçtim, vücudumdaki yorgunluğu hissettim, kaslarımın efordan çılgılık attığını hissettim. Zihnim de kırılmıştı... ve kalbim onarılamaz haldeydi.

General Henry'yi buldum, çileden kurtulmuştu ama tepeden tırnağa kan içindeydi. "Atticus'u gördünüz mü?" Bu soruyu sormaya korkuyordum çünkü onu hiçbir yerde görmemiştim ve onu tanıyorsam beni bulana kadar hiçbir şeyden vazgeçmezdi.

General Henry başını salladı. "Onu en son savaşta görmüştüm ama izini kaybettim."

Ağlamamaya çalıştım. En kötüsünü düşünmemeye çalıştım. Babam gitmişti. Annem de ölmüş olabilirdi. Atticus'u da kaybetmeyi göze alamazdım.

Cesedini bulma umuduyla tarlada ilerleyerek aramaya devam ettim. Gözlerimin arkasında yaşlar vardı ama düşmelerine izin vermeyi reddettim. Yine de, onlarla ne kadar savaşırısam, o kadar sert yanıyorlardı.

Aurelias belirdi. "Atticus revirde." Sözlerinde nazik değildi, onları şefkatle ya da nezaketle yumuşatmadı.

"O yaşıyor...?"

Başını salladı. "Ama çok kötü yaralanmış."

Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı, daha fazla dayanamadım. Ailem bunlar tarafından paramparça edilmişti... her ne iseler. Savaşı kazanmış olabilirdik ama ödediğimiz bedelden sonra boş bir zafer gibi geliyordu.

Yaklaştı, eli saçlarımın arasına girdi. "Yalnız değilsin, Harlow." Duymaya en çok ihtiyaç duyduğum sözleri söyledi, sanki nasıl hissettiğimi tam olarak biliyormuş gibi, sanki dudaklarımdan hiç çıkmasalar bile bu sözleri söylediğimi duyabiliyormuş gibi. "Ben senin yanıdayım."

Parmaklarım bileğini kavradı ve gözlerimi kapattım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım..."

"Biliyorum bebeğim." Başparmakları eldivenlerinin arasından gözyaşlarımı sildi. Beni göğsüne doğru götürdü, yüzümü zırhına yaslamama izin verdi, böylece başıma ağlayabilecektim, kolları bir kafesin çelik parmaklıkları gibi etrafıma dolanmıştı.

Çenesini başıma dayadı ve sanki dış dünya benim narinliğim için çok sertmiş gibi beni kucakladı.

Uzun süre öyle kaldık ve ben hıçkıra hıçkıra ağladım. Annem boğularak ölebilirdi. Kardeşim yaralarına yenik düşebilirdi. Babam geri dönebilirdi ve sadece ikimiz olurduk... sevdiklerimizin hayaletleriyle yaşadık... ya da o çoktan ölmüş olabilirdi.

Aurelias bana bir azizin sabrıyla sarıldı, daha önce hiç paylaşmadığımız türden bir şefkat gösterdi. Nazikti. Nazikti. Acımasız ve soğuk değil, destekleyiciydi.

İhtiyacım olan zamanı bulduğumda, gözlerim yaşlardan dolayı acı içindeyken geri çekildim. Şişliklerini hissedebiliyordum, yanaklarımdaki acıyı hissedebiliyordum, başkaları da aynı acıyı çekerken toplum içinde kederime teslim olmanın utancını hissedebiliyordum. O anda etrafım ölü bedenlerle, onları sevenler tarafından özlenecek insanlarla çevriliydi.

Aurelias ellerini çekmedi. "İyi misin?" Başımı salladım.

"Seni Atticus'a götüreceğim." Elimi tuttu ve sanki güçlü bir şeye bağlanmadığım takdirde gökyüzüne doğru sürüklenip gidebilecek bir ruh olduğumu biliyormuş gibi bana rehberlik etti. Beni tarladan geçirip kışlaya, oradan da daha önce gittiğim ama bir şekilde yerini unuttuğum revire götürdü.

Beni odasına götürdüler ve eşiği geçer geçmez durdum, onu yatakta yatarken gördüm, vücudu sıcağa rağmen üşüyormuş gibi bir battaniyenin altına gizlenmişti. Güneş batmak üzereydi ve karanlık çökmek üzereydi ama hava nemliydi.

Yavaşça yatağına yaklaştım, teninin ne kadar gri ve solgun olduğunu gördüm. "Atticus?"

Soğuktan bayılmıştı, nefes alış veriş acılı ve düzensizdi.

Yaralarına bakmak için battaniyeyi kaldırdım ve hemen yapmamış olmayı diledim.

Bir bıçağın deldiği orta kısmının etrafında gazlı bez vardı. Zırhı onu korumaya yetmemişti. Kolu da kırılmış gibi gazlı bezle sarılmıştı. Battaniyeyi vücuduna geri koydum, daha fazla bakamadım.

Genç kız odaya girdi. "Prenses Harlow-" "Enfeksiyon

başlamadan önce ilaca ihtiyacı var."

"Ona çoktan verdim, Majesteleri." Onun başında durmuş, bir cesede dönüşmüş olan güçlü adama bakıyordu.

"Onu kaleye götürmeliyiz... serin bir yere."

"Onu şu anda hareket ettirmemeyi tercih ederim, Majesteleri," dedi. "Sanırım kendini daha iyi hissedene kadar beklemek en iyisi-"

"Ama burası sıcak-"

Aurelias beni omzumdan kavradı. "Harlow, bakire elinden gelen her şeyi yaptı. Atticus'a bununla kendi başına savaşması için zaman vermeliyiz."

Yine ağlamak istedim.

Omuzumu kavradı. "O haklı," dedi nazikçe. "Şu anda onu hareket ettirmek hata olur."

Başımı salladım, gözlerim hâlâ Atticus'taydı.

"Bırakın dinlensin. Yapabileceğin tek şey bu." Beni revirden gökyüzünün altına geri götürdü. Askerler daha fazla ışık için meşaleleri yakmışlardı, şehrin yıkılmamış kısımları aydınlanmıştı.

Enkaza baktım, ne yapacağımı ya da halkıma nasıl liderlik edeceğimi bilmiyordum. Kardeşime yardım edemedim. Anneme yardım edemedim. Hiçbir şey yapacak gücüm yoktu. Kapıdan geçip tepeye doğru ilerledim ve kalenin girişine, annemin neredeyse oracıkta öldüğü yere yaklaştım. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Babana bir mesaj gönder ve ona neler olduğunu anlat."

"Delacroix'yı kastetmiştim. Savaşı kazandık mı... yoksa bu sadece bir muharebe miydi?" Sanki cevabı biliyormuş gibi dönüp ona baktım.

"En kötüsüne hazırlanın ve en iyisini umun."

"Annemi görmek istiyorum ama . Atticus rahatsız olduğu için liderlik edecek başka kimse yok."

Eli tekrar koluma gitti. "Şu anda onun için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Onun yalnız ölmesini

istemiyorum-" "O ölmeyecek."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bütün o askerler o adamları gördüklerinde altlarına işediler ve annen onların dans kartını istedi. O kadın çelikten yapılmış ve uğruna yaşayacağı çok şey var. Üstesinden gelecektir."

Gözlerim yaşardı çünkü umut çok kışkırtıcıydı. Bunu her şeyden çok istiyordum.

"Eğer başka bir savaş olacaksa, şimdi olmayacak. Yaralılarla ilgileneceğiz, tahkimatlarımızı onaracağız ve dinleneceğiz. Odalarınıza gidin ve biraz uyuyun. Şu anda yapabileceğin başka bir şey yok."

Gözlerimi kapatabileceğimden emin değildim, olanlardan sonra değil, dehşet hala zihnimde parıldarken değil. Babam beni savaş için eğitmişti ama şimdi ilk elden gördüğüm için hiç de hazırlıklı olmadığımı fark ettim. Bu çok korkunçtu. "Benimle yatar mısın...?" Bunu sorarken gözlerinin içine bakamıyordum, çünkü beni reddederek incitmiş bir adama karşı savunmasızlığımı ortaya koymuştum. Ama son bir saati atlatmamı sağlayan tek şey onun şefkatiydi.

Sonunda bakışlarıyla karşılaşacak cesareti buldum.

Koyu renk gözleri odaklanmış ve gözünü kırpmadan bakıyordu, sanki düşünceler zihninde bir bulutun içinde dönüp duruyordu. "Ailemi uzun zamandır görmedim. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Oh, tabii ki..." Bugün o kadar çok şey olmuştu ki, daha fazla vampirin aniden ortaya çıkması unutulabilirdi. Sorduğum için kendimi aptal gibi hissettim.

Aurelias'a, artık beni istemeyen eski bir sevgiliden daha fazlasıymış gibi yaslanıyordum.

"Daha sonra gelebilirim."

Tüm hayal kırıklığı anında ortadan kalktı. "Bu sefer tırmanmak zorunda değilsin... sadece içeri gir."

Uzaklaşmadan önce dudaklarında ince bir gülümseme belirdi.

Gidişini izledim, zırhının içindeki güçlü bedeni, annemi kurtaran adam... ve krallığımı.

OceanofPDF.com

DOKUZ

OceanofPDF.com

AURELIAS

Yemek masasının başına oturdum, masanın üzeri bulabildiğim tüm içkilerle kaplıydı. Şarabımız, biramız, kardeşlerimin ve benim tercih ettiğimiz daha sert içkilerimiz vardı. Hepsinden daha çok tercih edeceklerini bildiğim bir şey vardı ama o menüde yoktu.

Kobra kolunu Clara'nın sandalyesinin arkasına dayamış oturuyor, gözleri zaman zaman Clara'ya kayıyordu. Tek eşliliğe olan bağlılığı Clara'ya bakışında açıkça görülüyordu.

Kapı açıldı ve Kingsnake, karısı ve yılanıyla birlikte geri döndü.

Larisa'ya bakmak için ayağa kalktım, çünkü onu son gördüğümde karda neredeyse ölmek üzere olan zayıf bir insandı, yanakları solgun, gözleri ölüydü.

Ama Kingsnake'inkine benzer bir zırhla içeri girdi, insanların kaldıramayacağı kadar ağır olmasına rağmen Fang omuzlarına dolanmıştı ve gözlerinde artık geri kalanımızın sahip olduğu karanlık vardı. Diğerlerinin aksine o bir Orijinaldi, tıpkı benim gibi.

Gözleri bana kaydı ve hem dudaklarına hem de gözlerine bir gülümseme yayıldı. "Aurelias."

"Kardeşim."

Beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı, yüzü göğsümdeydi. Fang omuzlarıma dolandı ve bizi bir ip gibi birbirimize sardı. "İyi olmana çok sevindim."

Onu serbest bıraktım. "Doğru kararı verdin." Ona baktım, diğerleri saniyeler gibi gelen bir sürede yok olurken hayatın tüm meyvelerinin tadını çıkaracak ölümsüz bir varlık görüyordum. "Bunu yapacağını biliyordum."

"Eh, karar benim için verildi." Gözleri Kingsnake'e kaydı. "Ama bunu değiştirmezdin."

"Güzel." Oturmamız için masayı işaret ettim.

Fang sürünerek uzaklaştı ve kanepede bir battaniyenin yanında top gibi kıvrılıp dinlenebileceği rahat bir yer buldu.

Yine hep birlikte masaya oturduk ve herkes içkisini . Larisa ve Clara bir şişe şarap açarken, kardeşlerim ve ben doğrudan yanan şeylere yöneldik.

Ben ayrıldığımda kardeşlerimin ikisi de bekârdı ve şimdi onlar eşleşti, ben ise yalnız kaldım. "Babam nasıl?" Cevabı zaten biliyordum, geri dönmeyeceğimi anladığında vereceği tepkiyi tahmin edebiliyordum ama yine de ayrıntıları öğrenmek istiyordum.

Kingsnake cevap vermeden önce bir yudum aldı. "Benim dönüp senin dönmemen hayal kırıklığına uğrattı. *Büyük* hayal kırıklığına uğradım." Sanki üzerinde durmak istemediği bir konu varmış gibi bardağına baktı. "Konuştuğumuzdan beri çok şey oldu. Kral Elrohir'i savaşta yendik ve sonra da Kurtadam Kral'a karşı savaşı kazanmak için çok önemli olan Eterik ile bir ateşkes yaptık."

"Kurtadam Kral mı?" Ben sordum. "Gideli çok olmadı."

Kingsnake, "Krallıklarla birlikte bir darbe düzenledi ve yönetimi ele geçirdi," dedi. "Ethereal ile dikkatimiz o kadar dağınıktı ki fark edemedik."

"Peki ya Ethereal ile ateşkes? Hangi dünyada onları düşman değil de müttefik olarak görebiliriz ki?" Ethereal'den en başından beri nefret ediyordum, bitmek bilmeyen kuşatmaları, bizi dünyadan silme takıntılarını asla unutmadım.

"Barış karşılığında krallarına ihanet ettiler," dedi Kingsnake. "Biz de bu teklifi kabul ettik."

Bu karardan rahatsız olmuş bir şekilde gözümü kardeşimden kaçırdım. "Babamın onayladığından şüpheliyim."

"," dedi Kingsnake. "Hem de ."

"Ve onaylamamakta haklıydı," dedim acı acı. "Birkaç yaşam deneyimlemiş ölümsüz bir varlık için hafızan zayıf..."

Kingsnake Kobra'ya baktı. Aralarında sessiz bir konuşma geçti.

Kollarımı kavuşturdum ve sandalyeye çöktüm. "Siz erkek misiniz yoksa okul çocuğu mu?"

Kingsnake bir iç çekmeden önce kadehini döndürdü. "Ethereal'in ölümsüzlüğünün ardındaki nedeni keşfettik ve bu iğrenç olsa da, nüfuslarının çoğu bu uygulamadan habersizdi. Güç kaynaklarını yok ettiler ve bazıları ölümsüzlükte bize katılmayı seçerken, diğerleri ölümlü bir yaşamı kucaklamayı seçti."

Gözlerim tekrar Clara'ya kaydı ve kısıldı. "Bu yüzden seni tanıyamıyorum."

Başını salladı.

Cobra'ya baktım. "Bir Ethereal ile mi evlendin?"

"O bir Kobra Vampiri Aurelias," dedi Kobra soğuk bir sesle. "Senin de çok iyi gördüğün gibi."

Kingsnake'e döndüm. "Babam bunu onaylamadı."

Kingsnake, "Ona onaylamaktan başka bir seçenek bırakmadık," dedi. "Sonunda kararı kabul etti ve sizin de kabul etmeniz gerekiyor."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi, kardeşlerim tarafından çocukmuşuz gibi çeteleştirilmiştik. "Krallıklara ne oldu?"

"Babam Krallıkların Kralı," dedi Cobra. "O vampirlerin kralı. O her şeyin kralı."

Yavaşça başımı salladım. "Şimdi neden buraya geldiğini anlıyorum." Bu, benim Krallıklar Prensi olduğum, onun ölümü halinde tüm kıtayı benim yöneteceğim anlamına geliyordu. Bu güç bana devredilecekti.

Ben tüm bu bilgileri özümserken bir süre sessizce oturduk. Topraklarıma döndüğümde hayat çok farklı olacaktı. "Engerek nasıl?"

"Savaştan sağ çıktı," dedi Kingsnake. "Ben neredeyse ." Ona tekrar baktım.

"Babam beni kurtardı..." Bardağına baktı. "Belki de en sevilen ben değilimdir."

"Hayır," dedi Kingsnake çabucak. "Kesinlikle öylesin. Ama geri kalanımıza karşı hâlâ biraz sevgi beslediğini bilmek güzel."

Delacroix'nın temellerini sarsan savaştan sonra dünya sessizliğe bürünmüştü. Alan dost ve düşman cesetlerle doluydu ve kan taşları lekelemişti. Temizlenmediği sürece muhtemelen hep orada kalacaktı. Bu krallığın sunduğu manzaraya, sıcakta çimenlerin kokusuna, vampir bir hükümdar olmadan işleyişine hayran kaldım.

"Duyarsız görünmek istemem," dedi Kingsnake. "Bu kadar çok cana mal olan savaşın ışığında... ama beslenmemiz gerekiyor. Doğru dürüst bir yemek yemeyeli uzun zaman oldu. Bunu ayarlayabilir miyiz?"

Ağır bir iç çektim, çünkü tebaadan beslenmek Kral Rolfe tarafından kesinlikle yasaklanmıştı, ona herhangi bir sebep versem beni öldürmekte tereddüt etmeyecek bir adamdı. "Burada bulunduğum süre boyunca hayvan kanıyla beslendim. Size de aynısını yapmanızı öneririm."

Kingsnake tam üç saniye boyunca şaşkınlıkla baktı. "En son zaman doğru düzgün beslendin?"

"Birkaç ay..." Kingsnake sustu.

Diğerleri de öyle.

"O şey seni öldürmediği için şanslısın," dedi Kingsnake. "Kısmi kapasiteyle çalışmak..."

Bardağımı yeniden doldurdum ve bir yudum aldım.

"Şimdi bizi yakalama sende," dedi Kobra. "Son birkaç aydır ne yapıyordun? Hayvan kanı yutmaktan başka."

Onlara hikâyeyi anlattım, Harlow'u kaçırdım ama sonra onu kurtardım, Harlow benim adıma yalvardıktan sonra beni serbest bırakana kadar babasının tutsağı oldum. "Bu bok olmadan önce sadece birkaç günlüğüne gitmişti."

"Akraba olduklarını mı düşünüyorsun?" Kingsnake sordu.

"Emin değilim," dedim. "Bu çok büyük bir tesadüf." Kral Rolfe çoktan ölmüş olabilirdi ama bunu Harlow'a söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Onların topraklarına gitmiş, esir alınmış ve onlar da krallığını yıkmak için bu orduyu göndermiş olabilirlerdi. Baş canavar kralı sormuştu ama bu bir alay da olabilirdi.

"Delacroix'yı kurtardığına göre, sanırım gitmekte özgürsün," dedi Kingsnake. "Özgürlüğünü hak ettin."

"Yarın gidelim," dedi Kobra. "Eğer burada yiyecek yoksa, kalmak için bir nedenimiz yok. Gönüllülerimizin beklediği gemiye döneceğiz ve dönüş yolculuğunda besleneceğiz. Aç olduğunu biliyorum Aurelias, ama onları öldürmediğinden emin ol."

Vücudumdaki her şey bir anda acıdı, sanki yüz bıçak darbesi almış gibiydim. İfadem değişmedi ama masanın öbür ucundan, az önce ettiği hakaretten tamamen habersiz olan kardeşime baktım. Duygularında bunu hissedebiliyordum - tamamen kasıtsız olduğunu.

Ama çok acıdı.

"Kobra." Kingsnake'in öfkemi anlaması için duyguları okumasına gerek yoktu.

"Ne?" Kobra içkisini almadan önce sordu.

Kingsnake ona öfkeli bir bakış attı.

Kobra'nın sorunu fark etmesi, çekilmiş kılıcımı tahrik edebilecek kelimeleri hatırlaması birkaç saniye sürdü. "Siktir..." Uzaklara baktı, ellerini sıktı.

Bu gerçekle yüzleşince gözlerini kapattı. "Aurelias,  yle demek istemedim-"

" değil."

" z r dilerim-"

" zr n  kabul etmiyorum," dedim sakince. "Ama sorun değil."

Sessizlik her zamankinden daha ağırdı. Kardeşlerimi kanlı canlı görmek en büyük teselliydi ama şimdi kalbim bomboştu.

"Beslenemediğimize göre artık gidebiliriz," dedi Kingsnake. "Karanlıktan yararlanın." Sırf bir şey söylemiş olmak için bir şey söylemek, Cobra'nın yarattığı gerginliği aşmak istediği belliydi.

"Gitmiyorum." Kollarım masanın üzerinde, avuç iim bardağımın üstündeydi. Kingsnake dönüp bana baktı.

Kobra Clara ile bakıştı.

Devam ettim. "Siz gidebilirsiniz ama ben kalmak zorundayım."

"Ama kalmak zorunda değilsiniz," dedi Kingsnake. "Hemen şimdi gidebiliriz ve kimse bizi durduramaz-"

"O zaman sözlerimi yeniden ifade etmeme izin verin," dedim sessizce. "Gitmek istemiyorum."

Kingsnake bana hiç böyle bakmamıştı, sanki kendi etini ve kanını tanıımıyormuş gibi. "Kız..."

Bardağıma baktım.

Kobra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama sen insanlardan nefret ediyorsun..." "Bu değil," dedi Larisa.

"Bu şeyler her ne haltsa... onlara karşı hiç şansları yok." Ben sadece en güçlü vampir olmakla kalmıyordum, aynı zamanda hayatım boyunca kılıç kullanmıştım ve ben bile onların kılıçlarının gücüne karşı koymakta zorlanmıştım.

"Sen de öyle," dedi Kingsnake. "Eğer biz ortaya çıkmasaydık, şu anda ölmüş olurdun."

"O haklı," dedi Cobra. "Tek bir vampir fark yaratmak için yeterli değil."

"Ama bir vampir ordusu olabilir." İçkimi yudumlarken bakışlarımı kaldırdım. "Kral Rolfe'a özgürlüğüm karşılığında ordumuzu vereceğime söz verdim."

"Ve sen kraliçesini ve kızını kurtardıktan sonra bu anlaşma artık geçersiz," diye tersledi Kingsnake. "Sen olmasaydın Delacroix'nın yeni bir kralı olacaktı ve tüm insanlar şu anda ölmüş olacaktı. Ona hiçbir şey borçlu değilsin. Kızı korumanın en iyi yolu onu yanımıza almaktır."

"Onu yanımda götürmek istemiyorum," dedim. "Zaten o da gelmezdi." Ailesini ya da halkını terk etmezdi. Kralların sahipti, ölümü onursuzluğa tercih ederdi.

Kobra bakakaldı. "Onu dönüştürebilirsin-"

"Onu *asla* dönüştürmeyeceğim." Bardağıma

baktım. Kardeşlerim yine sessizleşti.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Cobra. "Onu dönüştürmek istemiyorsun, bu da onunla birlikte olmak istemediğin anlamına geliyor, ama onu korumak için hayatını feda etmeye hazırsın, öyle mi? Evet... çok mantıklı."

Bakışlarımı kaldırdım ve ona dik dik baktım. "Döndüğünde babamdan orduları göndermesini iste."

"Neden?" Kingsnake sordu. "Bu işten hiçbir çıkarı yok, o zaman neden kabul etsin ki?"

"Çünkü ben istedim." Ve babamın her isteğini yerine getireceğine inancım vardı.

"Bu bizim savaşımız değil," dedi Kingsnake. "Biz sadece bir savaşta savaştık. İnsanlarımızı kendileriyle hiçbir ilgisi olmayan bir dava uğruna ölmeye göndermiyoruz. Aurelias, ne istediğinin farkında mısın?"

Kobra araya girdi. "İnsanlarınızdan, kendilerini *insanlar*."

"Kimi hor görüyorsun," diye ekledi Kingsnake. "Babamın hor gördüğü." Bardağıma bakmaya devam ettim. "Onlar iyi insanlar."

"Kızını geri verdin ve o da seni bir zindana kapattı," diye tersledi Kingsnake, giderek öfkelenerek. "Kulağa manyak gibi geliyor."

Aurelias, "O sadece kızı söz konusu olduğunda bir manyak," dedi. "Ve ben buna saygı duyuyorum."

Kingsnake, "Bu yeterli bir neden değil Aurelias," dedi.

"Kraliçe cesur," dedim sessizce. "Kendisinin iki katı büyüklüğündeki erkeklerden daha cesur."

"Yani?" Kobra dedi ki. "Karım şimdiye kadar gördüğüm en korkunç savaşçı."

"Ama annemin bizi koruduğu gibi o da kızını korudu." Annemin ev dışında hiçbir becerisi yoktu. Hayatı yemek pişirmek, temizlik yapmak ve dört gürültücü çocuğa bakmaktı. Ama bizi o kadar çok seviyordu ki, bizi korumak için her şeyi yapardı; eline kılıç alıp savaşmak gibi.

Kingsnake tekrar sessizleşti, gözleri anılarla parlıyordu.

Bardağımyı kenara ittim. "Bunu ona asla söylemezdim ama bu canavarlara ve Dışler'e karşı hiçbir şansları yok, ejderha ordularıyla bile, babası gibi bir kral tarafından yönetildiklerinde bile. Onları kaderlerine terk edersek, fethedilecekler. Öldürülecekler ya da hapsedilecekler. Ve Harlow... Ona ne olacağını çok iyi biliyorum." Çünkü Dışler bana onu bıraktıktan sonra ona ne yapmayı planladıklarını tam olarak anlatmışlardı ve bu her gece rüyalarımaya girmeye yetiyordu. "Bu kıtadaki insanların dünyası artık olmayacak. Bir canavarlar dünyasına dönüşecek ve bu dünyada zaten yeterince canavar var."

Kingsnake uzun bir süre sessiz kaldı, sözlerimi içine çekti. "Aurelias, sen empati kurabilen bir tip değilsin. Başkalarını, özellikle de insanları umursamıyorsun, yani bu sadece tek bir kişiyle ilgili, prensesle. Ve bu da

İyi... Eğer bu kadını karın yapmaya . Ama onu dönüştürmeyeceğini söyledin."

"Çünkü yapmayacağım," dedim basitçe. "Ve hayır, o benim karım olmayacak." "O zaman anlamıyorum," dedi Kingsnake. "Hem de hiç anlamıyorum."

Cevabımı düşündüm, kendim anlamaya çalıştım. "Değerli olması için sonsuza kadar sürmesi gerekmiyor. Benim umursamam için sonsuza kadar sürmesi gerekmiyor. Sadece bir an olabilir - çünkü bir an bile yeterli bir sebeptir."

Kimse bir şey söylemedi. Kimse bana bakmadı bile.

Sonunda Kingsnake konuştu. "Aurelias, o gideli uzun zaman oldu." "*Yapma.*"

"Sadece söylüyorum-"

"Ve tercih ederim."

Kingsnake bana bakmaya devam etti. "Mutlu olmanı istiyorum-"

"Asla mutlu olamayacağım ve bu benim için sorun değil."

Kingsnake tekrar denedi. "Ellasara ve benim aramda ne olduğunu biliyorsun-"

"*Siktir git, Kingsnake.*" Ona baktım, burun deliklerim alevlenmişti. "Eski karının yalancı bir kaltak olması benim başıma gelenlerle nasıl kıyaslanabilir? Lanet bir hakaret..." Bu konuşmadan yorulmuştum, gittiği yönden bıkmıştım. "Eve dönecek ve babamdan ordularını bu davaya adamasını isteyeceksin. Eğer yapmazsa, tek başıma savaşırım ve muhtemelen ölürüm. Gelmek için bir teşvike ihtiyacı varsa, oğlunun hayatı yeterince iyi olmalı."

Öfkem ciğerlerimin içinde sıkışmış ve patlamak üzereyken Harlow'u görecektim, onu rahatlatılacak havada değildim. Tek yapmak istediğim içmek ve yalnız kalmak, güneş yeniden doğana kadar gökyüzüne bakmaktı. Ama suçluluk duygusu onu terk edemeyeceğim kadar fazlaydı, muhtemelen uyanık olduğunu, kapıdan içeri girmemi ve dehşetini kovalamamı beklediğini biliyordum.

Doğruca kaleye yürüdüm çünkü beni durduracak kimse yoktu. Herkes gece boyunca çalıştı, yaralılarla ilgilendi, tarlaları temizledi, kırık bir Delacroix'yı tekrar bir araya getirdi.

Yatak odasının kalenin neresinde olduğunu pencerelerin yerlerine bakarak buldum. İki kat merdiven indim, birkaç koridor geçtim ve sonra yatak odasının kapısını buldum. Çatlaktı, ışık odanın dışına ve koridora doğru akıyordu.

Kafamı içeri uzattım ve onu yatak başlığına yaslanmış otururken buldum, banyo yaptığı için saçları temizdi, yüzünün bir tarafı morardığı için renk değiştirmişti. Bakışları açık pencereden dışarıya, uzaktaki ateşlerin ışığına bakıyordu. Gözleri boş bakıyordu, sanki her şeyini kaybetmiş gibiydi.

İçeri adımımı attım ve botlarımı duyar duymaz kafasını bana doğru çevirdi. Sessiz ruh hali hızla alevlendi, varlığıma verdiği tepki sıcak ve çaresizdi. Doğruldu, çarşafar belden aşağısını örtüyordu, üzerinde beyaz geceliği vardı. Tek kelime etmedi ama rahatlaması her şeyden önemliydi.

Kıyafetlerimi çıkardım, savaşta yıpranan zırhımı çıkardım ve kılıcımı yatağın ayak ucuna bıraktım, onu çenesinden kavradım ve olabildiğince derinlemesine inceledim. Onu gecelikle görmek, önceki ziyaretimden kalan anılarla birlikte beni tahrik etmeliydi ama ne kadar kırılmış olduğunu bildiğim için hiçbir şey hissetmedim.

Boxerıma kadar soyundum, sonra onun yanındaki yorganın altına girdim.

Anında üzerimdeydi, yanağı omzumu yastık olarak kullanıyor, kolu bir çapa gibi gövdemın etrafına dolanıyordu. Çarşafarı omzuna doğru çekti ve sanki acısını dindirebilecek tek şey benmişim gibi içime gömüldü. "Gelmeyeceğinden endişelenmeye başlamışım."

Yanağıını onunkine yasladım ve kolumu beline doladım. Bacağı kalçamın üzerindeydi, ben de uyluğunun dış tarafını kavradım ve onunla ilk tanıştığımda öpüp dokunduğım sıcak teni hissettim. "Neredeyse yapmıyordum..."

ON

OceanofPDF.com

HARLOW

Savaş alanında yere yığıldığından beri hâlâ uyanmamış olan kardeşime baktım. "Rengi daha iyi görünüyor..." Hâlâ güçsüz ve yıpranmış durumdaydı, eğitimini aldığı güçlü asker yerine küçük ve çaresiz görünüyordu. Ama olumlu şeylere odaklanmalıydım... ne bulabilirsem.

"Evet," dedi genç kız. "Nefes alıp vermesi de daha az zorlaştı." "Yarası nasıl?"

"Enfeksiyon belirtisi yok, yani ilaç işe yaradı." Başımı salladım. "Umarım yakında uyanır."

"Daha kötü durumda olan askerler gördüm," dedi. "Bence Atticus başaracak."

Başımı salladım, cesaretlendirdiğin için minnettarım. "Tanrılar, umarım haklısındır." Revirin dışına çıktığımda Aurelias'ın zırhını giymiş, silahlarını kuşanmış bir ölüm makinesi gibi tarlalara baktığını gördüm. Cesetler bu sabah bir anma töreninde yakılmış, düşman ise hâlâ sönmemiş bir şenlik ateşinde fütursuzca yakılmıştı. Havada pis bir koku vardı ve bunun yeryüzünde bırakacağı iz kalıcı olacaktı.

Onun yanına geldim ve zihnimi Pyre'inkine yönlendirdim. *Hiç haber aldın mı?*

Hayır. Hiçbirini almayacağım çünkü kimse bir ejderhayla konuşmaya çalışmaz.

O sabah bir haberci gönderip son durumu sormuştum ama henüz bir cevap alamamıştım. "Onlar senin kardeşlerin mi?"

Aurelias dönüp bana baktı. "Kardeşler ve eşleri." "Seni nasıl buldular?"

"Ben sormadım."

"Onlar da mı vampir?" "Evet."

"Bu diğerklerinin de geleceği anlamına mı geliyor?"

"Topraklarıma dönecekler ve kraldan güçlerini isteyecekler."

Bu düşmanlar Nekroz'dan farklıydı. Ateşten etkilenmiyorlardı... çünkü onlar ateşti. Eğer güçleri kayda değer olsaydı, ejderhalarımız neredeyse değersizken hiç şansımız olmazdı. "Babam burada olmadığı için onun adına konuşamam ama... bize hiçbir şey borçlu değilsin Aurelias. Özgürlüğünü kazanmak için yardım istemene gerek yok. Annemin hayatını kurtardığında bunu zaten hak ettin... ve benim hayatımı... ve herkesin hayatını."

Toprak rengindeki koyu gözleri bana dikilmişti, sert ifadesinin deşifre edilmesini istemediği sürece okunması imkânsızdı. şimşeğe rakip bir güçle, neredeyse savaş alanındaki bir düşmana baktığı gibi bana baktı. "Bunu takdir ediyorum."

Kalması gerekmediği için artık gideceğini bildiğimden kalbim sıkıştı. Ailesiyle birlikte, evim dediği topraklara geri dönecek ve bizi sorunlarımızla baş başa bırakacaktı. "Gitmeden önce herhangi bir malzemeye ihtiyacınız var mı?"

"Gemide ihtiyaç duydukları her şey var."

"Ne zaman gidiyorsun?" Babam beni bu iş için seçtiği için bir krallığı tek başıma yönetebileceğimi düşünmüştüm ama şimdi yalnızdım, aile üyelerim ya gitmiş ya da iş göremez durumdaydı, büyük işlere kalkışmıştım. Bunu başka bir canlıya asla itiraf etmezdim, bunun için fazla gururluydum, ama Aurelias bu yükün üstesinden gelmemi kolaylaştırdı. Dürüst olmak gerekirse, ben Delacroix'yı kurtarıırken, sorumluluk alması gereken kişi o olmalıydı, ben değil.

Hiçbir şey. Bu iş için yetersizdim ve babam başka birini seçmeliydi.

"Ben değilim."

Kalbim o kadar sıkıştı ki, onun görebileceği türden derin bir nefes almak zorunda kaldım.

"Bu gece gidiyorlar." "Sen musun?"

Gözleri bana sabitlenmişti. "Hayır."

"Neden...?" Yutkundum, hayatımdan sonsuza dek çıkıp gitmeyeceği için çok rahatlamıştım.

"Çünkü bana ihtiyacın var."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin Aurelias-"

"Bilmediğimi biliyorum." Bakışlarına devam etti, beni delip geçen, aynı anda hem sıcaktan kıvranmama hem de soğuktan donmama neden olan bakışlarına. "Seni terk etmeyeceğim bebeğim."

Bana bebeğim dediğinde, pelteye dönüştüğümü hissettim. "Topraklarınıza döneceğinizi söylemiştiniz..."

"Ve yapacağım." Bakışları sertleşti. "Ama bu iş bitene kadar olmaz."

Hayal kırıklığının acısını hissettim ama onun adanmışlığı ve fedakârlığı, her şey darmadağın olduğunda yanımda durması bu acıyı bastırdı. Bu her neyse sonsuza dek sürmeyecekti ama ben her saniyesinin değerini bilecektim. "Sana daha önce davranış şeklim için özür dilerim... Bazı boktan şeyler söyledim."

"Ve o boktan şeylerin her birini hak ettim. Özür dileme."

"Hayır, yapmadın," diye fısıldadım. "Ve babama izin verdiğim için üzgünüm-" "Ona karşı bir kızgınlık hissetmiyorum. O iyi bir baba."

Gözlerim kapandı, onu her zamankinden daha çok özlüyordum. "O en iyisi..." Gözyaşlarımın gözlerimin arkasını yaktığını, göz kapaklarımın arkasını kavurduğunu hissettim. "Keşke şu anda burada olsaydı. Burada olduğun için çok minnettarım çünkü bunu tek başıma yapamazdım." Bunu yüksek sesle söyledim, hiç kimsenin bir kraliçeden böyle bir itiraf duymaması gerekirken zayıflığımı itiraf ettim. "Bunu yapmak için gerekenlere sahip değilim. Babam kötü bir seçim yaptı."

Parmaklarının çenemin altından geçerek bakışlarımı onunkilerle buluşturduğunu hissettim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"O ejderhayla kaçabilir ve anneni terk edebilirdin ama sen kaldın. Kendini çaresiz hissetsen de kaldın. Yardım etmek için elinden geleni yaptın, canavarlara taş attın, oklarını fırlattın. Belki savaşı kazanamadın ama kalmak için cesaretin vardı ve bu da seni doğru seçim yapan şey."

Gözlerim düştü.

Çenemi tekrar çekiştirdi. "Seninle konuşurken bana bak." Derim diken diken oldu.

"Hızlı hareket ediyordun ve düşmanın üzerine kayalar atmak için bir ejderha kullandın. Her seferinde elli kişilik grupları yok ettin ve senin için savaşan adamların hayatını kurtardın. *Sen kaldın.*"

Onun yoğunluğu, bana bakışı ve benimle konuşma şekli karşısında kalbim hızla çarptı.

"Senin için savaştım çünkü seni önemsiyorum. Çünkü umursamamak için çok çabaladığım zamanlarda bile umursamamı sağladın. Delacroix'nın şu anda hâlâ ayakta durmasının sebebi sensin, başka hiç kimse değil. Babanın yaptıklarını gördüğünde ne kadar gurur duyacağını biliyorum."

Kaleden çıkmadan önce mektubu HeartHolme'a gönderdim, üniformamı ve zırhımı giydim, muhafızların ve askerlerin bana Kraliçe Rolfe diye hitap etmelerinden rahatsız oldum... annemin tüm hayatım boyunca kullandığı bir isim.

Aurelias oradaydı, bütün muhafızlardan daha uzun boyluydu, o kadar yakışıklıydı ki sahte görünüyordu.

"Ben dönene kadar Delacroix'nın sorumluluğunu sana bırakıyorum." Krallığın anahtarlarını insan bile olmayan birine teslim ediyordum ama onları tutacak daha iyi eller olmadığını biliyordum. "Atticus uyanmadığı sürece... ve umarım uyanır."

Aurelias hafifçe başını salladı.

"Şu anda gitmemem gerektiğini biliyorum ama-"

"Annene git," dedi. "Değer verdiğin her şeyi koruyacağım." "Teşekkür ederim."

Bir kez daha hafifçe başını salladı.

Blade çömeldi, böylece zırhının metal plakalarına tırmanmak daha kolay olacaktı. Eyere çöktüm ve dizginleri kavradım, zırha bağlı ipler, bir at gibi yönlendirmek için değil, sadece ejderha beklenmedik dalışlar ve kaçışlar yaparken tutunacak bir şeyim olsun diye. Ejderhanın bir toptan kaçınmak için ters dönmek zorunda kalması ihtimaline karşı bacaklarım bağlıydı ve düşmeyecektim. Artık savaş kapıma dayandığına göre, babamın her şeye hazırlıklı olmakta haklı olduğunu anladım... her zaman.

Blade gökyüzüne doğru fırladı ve sadece bir iki saniye içinde Delacroix yerde bir leke haline geldi. Arnavut kaldırımlarının ve yapıların ahşap kirişlerinin ayrıntıları artık görünmüyordu. Pyre'nin en hızlı ulaşabileceği ve en yakın krallık olan Minora'ya doğru yol alırken ılık hava yanımdan hızla geçti ve saçlarımı geriye savurdu. Ejderhaya göre bu kısa bir uçuştı, en fazla yarım saat, ama nefes alamayan annem için muhtemelen bir ömür gibi gelmişti.

Pyre gökyüzünden görülebiliyordu ve Blade ona yaklaştığında bir dalış yaptı, bu heyecanı sevdiğimi biliyordu. Yere inmeden hemen önce ve ağır bedeni belirgin bir gümbürtüyle yere inene kadar kendini yavaşça yere bıraktı.

"Bıraktığın için teşekkürler." Bağlarımı çözüp aşağı indim ve krallığa yaklaşmadan önce onu ve Pyre'yi hızlıca ovdum. Onlar için hazırdılar

Delacroix'nın başına gelenlerin bir sonraki adımda başlarına gelmesine hazır bir şekilde ve kapıları benim girişimle birlikte açtılar.

Kasabaya girdim ve uzaktaki kaleye doğru yöneldim, binaların arasından geçen ve dükkanlarla evler arasında ana cadde görevi gören ana yolda hızlıca yürüdüm.

Bir süre sonra şatoya yaklaştım ve Steward John beni karşılamak için oradaydı. "Majesteleri, Delacroix nasıl?"

"Çok kötü dövülmüş. Çok fazla asker kaybettik. Ama her zaman olduğu gibi iyileşecektir."

"Kral Rolfe'tan haber var

mı?" Başımı salladım.

"Sence daha fazlası olacak mı?" Sanki cevaptan korktuğu için soruyu duymamı istemiyormuş gibi sessizce konuştu.

"En iyisini ummalı ve en kötüsünü beklemeliyiz." Aurelias'ın yüzü aklıma geldi, beni hem kendine çeken hem de uzaklaştıran bir adam. Beni istemeyen bir adam için, isteyenlerden daha sadıktı. "Bunu daha sonra konuşalım. Annemi görmek istiyorum. O nasıl?"

Steward John beni şatoya, kristal avizelerle aydınlatılmış, derin halılar, manzaralar ve kraliyet ailesinin renkli portreleriyle süslenmiş taşın serin karanlığına götürdü. "Şifacı şişliği durdurmak için tonik uyguladı ve bu da solunum yolunu açacak kadar cildi sakinleştirmiş gibi görünüyor. Nefes alabiliyor ama hâlâ büyük acı çekiyor."

Gözlerimi rahatlayarak kapattım, hayatta olduğu için minnettarım.

"Yanıkların deriye kadar , bu yüzden bir şey yiyip içmesinin zor olduğunu söyledi."

Annemin perişan halde olduğunu bilmek dayanılamayacak kadar fazlaydı, bu yüzden onun hala hayatta olduğu gerçeğine odaklandım ve bu kalbimi rahatlattı.

Kamarot John beni başka bir koridora yönlendirdi ve yatak odalarından birini işaret etti. "Sizi biraz yalnız bırakayım."

Kapıyı açmak için döndüm.

"Ekselansları?"

Ona tekrar baktım.

"Krallıkları savunduğunuz için teşekkür ederim. Eğer Delacroix düşmüş olsaydı, sırada Minora olacaktı."

Bu iltifatı nasıl kabul edeceğimi bilemiyordum. Aurelias bağlılığını övmüştü ama yine de bunu hak edip etmediğimi bilmiyordum. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu, sonra içeri girdim, yatak odasının karanlığı beni hemen yuttu, perdeler tüm pencerelerin üzerine çekilmişti. Kapıyı olabildiğince nazikçe kapattıktan sonra odaya süzıldüm ve onu yatakta, yorganı göğsüne kadar çekmiş, gözleri kapalı yatarken gördüm.

Yatağa yaklaştım ve ona baktım, boynu boyunca ve köprücük kemiğine kadar inen korkunç yara izlerini gördüm. Derisinin üst katmanları yanmıştı, bu yüzden derinin dış katmanının görüldüğü yerlerde hala kanatlar vardı. Acının dayanılmaz olduğunu bilerek bakmak çok zordu.

Aurelias'ın o canavarı öldürdüğüne çok sevinmiştim, ama keşke ben öldürseydim dedim.

Elimi onunkine götürdüm ve tıpkı bana yaptığı gibi parmaklarını kendime sardım ve kendimi ağlamamaya, yerine hayatta kalmış olmasına şükretmeye zorladım.

Dokunuşum onu heyecanlandırdı ve gözleri açıldı, anında benimkileri buldu. Yüzümü tanıması ya da rüyayla gerçeği ayırt etmesi bir iki saniye sürdü ama sonra derin bir nefes çekti ve elimi bir kılıcın kabzası gibi kavradı. "Tatlım..." Beni görünce gözleri yaşardı, rahatlaması güçlüydü.

"Ben iyiyim anne..."

Parmaklarımı sertçe sıktı, gözlerinden yaşlar geliyordu. "Bebeğim..."

Ağlamasına izin verdim ve kendi

gözlerimin yaşardığını hissettim.

"Atticus?" diye sordu, çarpışmaya

hazırlanarak.

Eğer yeterince iyi olsaydı, olur, onu kendi gözleriyle kontrol ederdi ve o da bunu biliyordu. "Savaşta yaralandı... ama bakireler iyileşeceğini söyledi."

Gözlerini kapattı, neşesi yerini acıya bıraktı. "Hayır..."

"O iyi olacak, anne." Beni bunu söylemeye, tutamayacağım bir söz vermeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama sanırım zaten acı içinde kıvrılırken onu daha iyi hissettirmek istemiştım. "Babamın gücüne sahip."

Elimi sıktı. "Babandan haber yok mu?" Burada olsaydı onu ilk göreceğ kişinin babası olacağını biliyordu, o yüzden onun yerine ben arıyorsam, bu hâlâ müsait olmadığı anlamına geliyordu.

"Bu sabah HeartHolme'a bir mektup gönderdim. Eğer oradaysa, yarın sabah burada olur."

"Delacroix'nın kralına ihtiyacı var." Elimı sıkımaya devam etti. "Ama iyi ki sen varsın..."

Askerler kapılarımızı korumak için hayatlarını kaybetmişken, ejderhalarımız kendi pahasına bize hizmet etmişken, övgüyü üzerime alamazdım. "Aurelias olmasaydı Delacroix ele geçirilirdi."

"Benim de hayatım elimden alınmış olurdu." Canavarın onu boğazından kavradığı ve etinden kemiğine kadar yakıp kavurduğu anı aklına gelmiş gibiydi. "Babanın ona davranış biçiminden pişmanlık duyuyorum. Aurelias'ın sana olan sevgisi, babana olan kızgınlığından daha güçlü olduğu için şanslısın."

"Bu aşk değildi." Bunu hemen söyledim, Aurelias'ın aramıza koyduğu görünmez bir sınır olduğunu biliyordum. Onu göremiyordum, ama her zaman hissedebiliyordum, ne kadar yakın olursak olalım, onun mesafesini her zaman hissedebiliyordum.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bir adamın hayatını riske atmasının sadece iki nedeni vardır: Görev ya da aşk. Ve biz onun evim demediğı bir krallığı korumak gibi bir görevi olmadığını biliyoruz. Sana kartlarını gösterdi, Harlow. Maçı kaybetti."

Gözlerim başka yöne kaydı.

"Umarım savaştan sağ çıkmıştır."

"O yaptı. Kardeşleri onu aramaya geldi ve savaşta onlar da yardım etti."

"Delacroix'da daha fazla vampir mi var?"

"Evet. Ama Aurelias'a sadıklarsa, onlardan korkmam." Aurelias, krallığımız için hayatını tehlikeye attıktan sonra onların bir tehdit olmasına asla izin vermezdi. "Hareket edebiliyor musun? Evde daha rahat edeceğinden eminim."

"Taşınmak acı veriyor ama baban eve döndüğünde orada olmak istiyorum." Başımı salladım.

"İyileştirme yeteneklerim olmasaydı, boğularak ölebilirdim." Kollarıyla vücudunu destekledi ve sırtını yatak başlığına dayayarak kendini dik konuma getirdi. Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, acıdan irkildi ama sonra nefes aldı. "Pyre benim için çok endişelenmiş olmalı... Bunca zamandır uyuyordum."

"Yataktan kalkmana yardım edeyim." Kollarından tuttum ve ayaklarını yere basarken ona destek oldum. "Pyre'ı eve bırakabileceğini düşünüyor musun?"

"Beni oraya sağ salım götüreceğini biliyorum."

OceanofPDF.com

ON BĪR

OceanofPDF.com

HUNTLEY

Daha fazla araştırma yapmak için bilinmeyen bölgenin derinliklerine inmeyi tartıştık ama hâlâ fark edilmemişken riske girmeye değmeyeceğine karar verdik. Köle sabah bizi ispiyonlayabilirdi. Ian ona çantasındaki tüm yiyeceklerle rüşvet verdi ama gittiğimiz anda bize sırtını dönebilirdi.

Uzaklara gizlenmiş ejderhalara geri döndük ve nihayet düşmandan uzaklaştığımız için ilk gerçek nefesimizi aldık.

Ian eyere oturdu ve erzağı tükendiğinden beri içinde sakladığı yiyecekleri çıkardı. Birkaç lokma aldı, gözleri sönmekte olan ışığı yansıtan dağlardaydı. "Ne için madencilik yapıyorlar?"

"Mücevherler için kristaller ve taşlar. İşçilik masrafı olmadan, kolay para."

"Ama sence iblisler mücevherleri önemser mi?"

Ona baktım, kalbimde bir

karıncalanma vardı. "Ya başka bir şey

içinse?" "Ne gibi?"

"Bilmiyorum..."

Şimdi kalbimdeki rahatsızlık daha da artmıştı.

"Ateşten yapılmış... Bu da ne?"

Kardeşime baktım, onun da en az benim kadar korktuğunu .

"Ateş çemberi... mı geliyorlar?" "Kontrol etmek akıllıca olmaz."

"Palladium'dan kurtulanları bulabilseydik, muhtemelen bize her şeyi anlatabilirlerdi."

"Bilmediğimiz bir ülkede onları asla bulamayız, Ian. Gitmemiz gerek." "Ne olduklarını biliyoruz, ama hepsi bu."

"Yeterli olmak zorunda," dedim. "Krallıkların ikimize de ihtiyacı var. Eğer burada , kimse başımıza gelecekleri bilemeyecek. Rancor'un müttefiklerini kimse bilmeyecek."

Ian çorak araziye baktı, nefesi buhar olarak dışarı çıkıyordu. Birkaç gündür uyumamıştık, sadece birimiz nöbet tutarken diğeri kısa uykulara dalmıştık. Su azalmıştı ve daha fazla arayıp fark edilmeyi göze alamazdık. "Bence devam etmeliyiz. Karanlığın örtüsü altında daha doğuya uçun. Bakalım orada başka neler var."

"Bilmemiz gerekeni biliyoruz."

"Muhtemelen ateş çemberinden çıkmış ateş iblisleriyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz. Ateşi nasıl yenersin, Huntley? Ejderhalarımız buna karşı işe yaramaz. Ateşe ateş eklediğinizde, sadece daha fazla ateşiniz olur."

"Korktuğumu biliyorum-"

"*Korkuyor* musun?" diye sordu kuşkuyla. "Dehşete düştüm, Huntley. Karımı ve kızımı bu lanet olası koruyamayacağım için dehşete düştüm. Bizden en az bir karış daha uzunlar ve bu da bir şey ifade ediyor çünkü biz zaten uzun boyluyuz. Evet, ne olduklarını biliyoruz ama bu onları yenmemize yardımcı olmuyor."

"Tüm bunlar ne kadar doğru olsa da, Krallıklardan gereğinden bir an bile fazla ayrılmak beni rahatsız ediyor. En son ayrıldığımda Harlow kaçırıldı ve eğer Delacroix'da olsaydım, bu benim gözetimim altında asla gerçekleşmezdi. Dişler'in dağlardan geçip diğer tarafa ulaşması uzun zaman alacaktır, bu yüzden zamanımız var."

"Ama biz zaten buradayız, Huntley."

Işık daha da azalıyordu. Dağlar neredeyse görünmezdi. "Korku kalbimde şişti..."

Ian'ın ifadesi sertleşti.

"Bu sadece bir his, ama ağır." "Ne

demek istiyorsun?"

Gözlerim dağlarda kaldı. "Ben Delacroix'nın başına bir şey gelmesinden korkuyorum. Bu sebepsiz bir korku ama bana çok gerçekçi geliyor."

"Bu endişe verici, Huntley."

Gözlerim tekrar ona kaydı.

"Daha önce hiç içmedin, değil mi?"

Bakışlarıma devam ettim.

"Bende de yoktu... Avice beni terk edene kadar. Seninki muhtemelen Harlow yüzünden başladı."

Şimdi zayıflığımdan utanarak bakışlarımdan kaçındım.

"Ben de dönmek için sabırsızlanıyorum. Ama aynı zamanda anlamsız da geliyor çünkü orada olsam bile HeartHolme'u bu düşmana karşı savunamazdım. İkimiz de işe yaramazdık, Huntley."

"Çok fazla varsayımda bulunuyorsun."

"Onlar iblis, Huntley. *İblisler*."

Burada onların hâkimiyetine giren bir insan uygarlığı vardı ve sıranın Krallıklara gelmesinden korkuyordum. "Bunu anlıyorum, Ian. Ama yakalanırsak, peşlerinde olduğumuzu anlarlar. Aksi halde yapacaklarından daha erken bir saldırı başlatabilirler."

"Sanırım benim geride kalmam ve senin eve dönmen daha mantıklı." "Hayır."

"Huntley-"

"Unut bunu, Ian. Kardeşimi burada yalnız bırakmayacağım."

"Bu çok mantıklı-"

"*Unut gitsin dedim.*"

Gözleri bir patlamaya dönüşmek isteyen kızgınlığını saklıyordu.

"HeartHolme'a geri döneceğiz. Ne yapacağımıza o zaman karar verimiz."

Ian hiçbir şey söylemedi ama öfkesi o kadar güçlüydü ki havada ağır bir şekilde hissediliyordu.

"Hadi gel." Karanlık çöktüğüne göre tırmanıp uçmaya hazır bir şekilde Storm'a doğru ilerledim.

"Siz ne ... *Majesteleri.*"

HeartHolme'e döndük, uzun yolculuk bütün gecemizi aldı. Oraya vardığımızda şafak sökmüştü, güneş ışığı yavaşça yeryüzüne yayılıyor ve uzun gölgeler oluşturuyordu. Her şeyin aynen bıraktığımız gibi olması, yokluğumda hiçbir şey yaşanmamış olması beni rahatlatmıştı. Aynı şeyin Delacroix için de geçerli olduğunu umuyordum.

Ama yaklaştığımızda bir şeylerin farklı olduğunu fark ettim.

Duvarlar boyunca normal sayının en az on katı kadar muhafız vardı.

Ejderhasının üzerinde oturan Ian'a baktım.

Bakışlarımı hissetti ve bana baktı. "Ben de görüyorum..."

"Acele et, Storm."

Uzun yolculuğa rağmen hızını artırdı ve HeartHolme'e indi, normalden çok daha sert iniş yaptı çünkü hız güvenlikten daha önemliydi. Bağlamalarımı çıkardım ve aşağı indim, ana kapıya doğru koşarken Ian'ı beklemedim.

Taş levhalar çok ağır olduğu için kapı yavaşça gıcırdayarak açıldı ve ben kapılar arasındaki aralıktan geçtim, Ian da bana yetişti. İçeri girdiğimizde tepeden tırnağa silahlı askerleri gördük.

Önümden bir asker geçti ve onu kolundan tutup kendime doğru çektim. "HeartHolme neden savaş için silahlanmış?"

Sanki benden korkuyormuş gibi doğrudan gözlerimin içine bakmadı. "Delacroix saldırıya uğradı, Majesteleri."

Parmaklarım onun kolunda gevşedi ve dünya aniden bulanıklaştı. Görünmez bir zehir damarlarıma girdi ve düşüncelerimi ve hareketlerimi felç etti. Yüzleşmek için çok korkunçtu, ailemi bana ihtiyaç duydukları anda terk ettiğimin farkına varmak... yine.

"Huntley!" Annem tepenin başında belirdi, yüzündeki dehşet gerçeği doğruluyordu.

Ian ağır bir nefes verdi. "Siktir..."

İkimiz de ona doğru koştuk ve şehre çıkan tepeye ulaştık. Nereden başlayacağımı, ne soracağımı bilmeden onunla yüzleşirken tek kelime etmedim. "Anne..." Tüm söyleyebildiğim buydu, Delacroix'nın saldırıdan kurtulup kurtulmadığını soramayacak kadar korkmuştum... ailemin kurtulup kurtulmadığını.

"Bu mektubu Harlow'dan yeni aldım." Parşömeni açtı ve bana uzattı.

Ian omzumun üzerinden okurken ben titreyen ellerimle mektubu açık tuttum. Aceleyle karalanmış bir yazıda kızımın mesajı vardı.

Baba,

Delacroix sadece canavar olarak tanımlayabileceğim düşmanlar tarafından saldırıya uğradı. Yeryüzünde bir yarık açıldı ve ilk başta bunun sadece bir deprem olduğunu düşündüm, ama onların oradan geldiğinden şüpheleniyoruz.

Savaşın galibi bizdik, ama zar zor ve sadece şanslı için. Birçok insan hayatını kaybetti.

Gün batımından bir saat önce Delacroix'ya vardık, tarlada ateşlerin olduğu yerler kömürleşmişti. Kapı eksikti çünkü menteşelerinden tamamen sökülmüştü. Kale kalmıştı ama etrafındaki duvar yer yer yıkılmıştı.

Fırtına sert bir gümbürtüyle yere indi ve ben yere düştüm, bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koşuyordum, yorgunluk ve açlık kararlılığımı azaltamayacak kadar zayıftı. Muhafızları geçip şehre girdim, kalenin girişine öyle hızlı koşuyordum ki bacaklarım yanıyordu.

Harlow beni karşılamak için orada değildi. *Onun* yerine, *o vardı*. Hayatımı mahveden adam.

Gece yarısı siyahı zırhı içinde, geniş kılıcını omzuna asmış, pelerini sırtından aşağı sarkmış ve hafif esintiye kapılmış halde dururken gözleri benimkilere kilitlendi. Benim orada olmam gerekirken o oradaydı ve şimdi karım ve oğlum ölmüş olabilirdi.

Kılıcımı kınından çıkardım ve kafasını omuzlarından ayırmak için umutsuzca ona yaklaştım. "Ben gider gitmez Delacroix saldırıya uğradı... ve sen de tesadüfen buradasın."

Kılıcını kınından çıkarmadı, kollarını iki yanında tutmayı tercih etti. "Kendi halkım için savaştığım gibi Delacroix için de savaştım." Ateşim karşısında sakindi, niyetlerimden en ufak bir korkuya kapılmamıştı.

"Harlow nerede?"

"Annesini ziyaret etmek için Minora'da."

Kızlarım burada değildi ve bu beni öldürdü. "O zaman Atticus iyileşti mi?"

"Hayır."

"O zaman yetkili kim?"

Cevap vermek istemiyormuş gibi gözleri sertleşti.

"Seni orospu çocuğu." Ona saldırdım, sanki kapıma dayanmış bir dşmanmış gibi onu yere serdim.

Kılıcını vambrace'ıyla engelledi ve bir sonraki saldırımdan kaçtı. Tek yaptığı kaçmaktı, benimle dövüşmek için kendi kılıcını bile çekmedi.

Ona bir dizi darbe indirdim, sadece bir kez omzuna vurabildim. "Nasıl." Devam ettim, bu herifi parçalara ayırmaya kararlıydım. "Yap." I

kılıcımı onun olması gereken yere indirdim, ama o yine gitmişti. "Sen." Sinirlenerek kılıcımı olabildiğince hızlı bir şekilde vurdum, güce ya da biçime odaklanmadan, sadece hedefimi vurmak için çaresizlik içindeydim. "*Bunu yapmaya devam* mı edeceksin?"

O anda Pyre tam tepemizden geçti ve bir daire çizerek inmeye hazırlandı.

Ejderhaya bakarken geri adım attım, kalbim boğazıma düğümlendi çünkü sırtında kimin olduğunu biliyordum.

Olabildiğince nazikçe yere indi ve vücudunu mümkün olduğunca toprağa yaklaştırmak için hemen karnının üzerine yattı.

Harlow annesinin arkasına oturdu, dizginleri kavrarken onu belinden destekledi.

"Bebeğim." İleri atıldım ve karımı yakaladım, boynunu gördüğümde sakinleştim... yanmıştı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve dile gelmeyen bir sevinçle parladılar. "Huntley..."

Onu kollarıma aldım ve yere düşmesine yardım ettikten sonra daha önce hiç yapmadığım gibi ona sarıldım. Dudaklarım alnını öptü ve boynunun görüntüsünü, hayatının geri kalanında taşıyacağı hasarı hayal ettiğimde gözlerimin nemlendiğini hissettim.

Çünkü orada değildim. "Çok özür dilerim..."

"Sorun yok Huntley," dedi göğsüme doğru. "Sorun ..." Harlow yanımıza geldi, bizi görünce gözleri nemlendi.

Karımı bırakmak istemedim ama kızıma ihtiyacım vardı, bu yüzden onu kendimize çektim ve iki kızıma da aynı anda sarıldım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken daha da sıcaktı, tüm kederim ve rahatlamam bir araya geldi. "Çok özür dilerim..." Tek söyleyebildiğim, tek çıkarabildiğim buydu. "Çok özür dilerim."

" yok." Ivory uzaklaştı, elleri yüzümü kavradı. "Biz iyiyiz."

Kızımın yüzünün yan tarafında bir çürük vardı ve bu bile benim için çok fazlaydı.

"Biz iyiyiz baba," dedi Harlow. "Bakire Atticus'un kurtulacağını söyledi..."

"Delacroix hayatta kaldı," dedi Ivory. "Hepimiz gibi. Önemli olan tek şey bu." Başparmağıyla gözyaşlarını sildi, gözleri acıyla sulanıyordu çünkü ben de onu böyle gördüğüm için acı çekiyordum. "Her şey yolunda."

Ailemi terk etmişim... ve kendimi asla affetmeyecektim.

Onlardan uzaklaştım ve aptalca serbest bıraktığım vampire baktım ve bıçağımı tekrar çektim.

"Baba," dedi Harlow. "Ne yapıyorsun?"

"En başta yapmam gereken şeyi." Ona tekrar saldırdım.

Geçen sefer olduğu gibi, vampir kılıcını çekmeyi reddetti, onun yerine saldırılarımdan kaçmayı tercih etti.

"*Baba!*"

"Huntley, kes şunu!"

İkisini de görmezden geldim, bu kan emici piçi öldürmeye niyetliydim.

"*Huntley, o beni kurtardı,*" dedi Ivory. "O olmasaydı şu anda ölmüş olurum."

Olduğum yerde durdum ve karıma inanamayarak baktım.

Ivory yavaşça bana yaklaştı. "O canavarlardan biri beni boğazımdan yakalamıştı ve öldürecekti... ama Aurelias kaçabilmem için aramıza girdi. Hayatımı kurtardı. Kızımızı kurtardı. Delacroix'yı kurtardı."

Kalbim her atışında kaburgalarımı sarsıyor, öfkem o kadar derindi ki kontrol edemiyordum. Şimdi nefret ettiğim adama borçluydum ve bu kendimden daha fazla nefret etmeme neden oluyordu. Bakışlarımı ona çevirdim, bakışları ne kendini beğenmiş ne de kibirliydi, sadece sakindi. Karımı ve kızımı koruyacak kişi ben olmalıydım ama gitmişim. Ben gitmişim... ve o benim yerimi almıştı.

Kılıcımı kınına geri koydum ve aramızdaki gergin göz temasını kestim.
"Oğlum nerede?"

Harlow, "Revir," diye cevap verdi.

Gözyaşlarımla ıslanan yanaklarım ve göğsümde biriken öfkeyle oradan ayrıldım ve kışlaya doğru yola çıktım.

OceanofPDF.com

ON İKİ

OceanofPDF.com

FİLDİŞİ

Odaya girdiğimde Huntley'i Atticus'un yatağının başında buldum. Yatağın kenarındaki sandalyeye oturmuş, elini oğlumuzun pazusuna dayamış, gözleri döktüğü ve dökmekte olduğu yaşlardan ıslanmıştı.

Oğlum babası gibi uzun boylu ve güçlüydü, onun kadar gururluydu ama onun kadar inatçı değildi. Krallığına hizmet etmek için dışarıda geçirdiği onca zamandan dolayı teni bronzlaşmıştı ama o güzelim teni süt rengine dönmüştü. Nefes almakta zorlanıyordu, sanki her nefes kırık bedenine çok fazla enerji harcatıyordu.

Huntley bana bakmadı, oğlumuza bakarken .

Elim Atticus'unkine gitti, günün sıcaklığına rağmen dokunulamayacak kadar soğuktu. Kocam hâlâ bana bakmıyordu - sanki orada olduğumu fark etmemiş gibi.

Boynumdaki acı dayanılmazdı. Isı, sanki alevler hala oradaymış ve gittikçe daha derinden yanıyormuş gibi etimi kavuruyordu. Aynaya bakmak, hayatımın sonuna kadar taşıyacağım korkunç yara izlerini görmek çok zordu. Ama hala buradaydım... hala nefes alıyordum... ve bu acıyı katlanılabilir kılıyordu.

"Dinlenmelisin, bebeğim." Sesi sessiz ve kırıktı. "Uyanana kadar onunla kalacağım."

Görevli bana bir sandalye getirdi ve oturdum.

Huntley bakışlarıma karşılık vermedi. "Dışarıdaki bakireyle konuştum. Enfeksiyonun yenildiğini ve yaralarının güzelce iyileştiğini söyledi. İyi olacak gibi görünüyor... Vücudu sadece yorgun."

Huntley .

"Delacroix'nın kralına ihtiyacı var, Huntley."

Dudaklarından karanlık bir kıkırdama kaçtı. "Başka yere bak, çünkü burada kral yok."

Acı içinde gözlerimi kapattım. "Bu senin hatan değil-"

"Ne olduklarını keşfetmek için topraklarına gittim ama burada ailemi öldürdükten sonra bunun ne faydası var?" Sessizce konuştu, sanki sesini yükseltirse tamamen rahatsız olan oğlumuzu uyandıracakmış gibi.

"Ailemiz yaşıyor."

Sesini daha da alçaltarak fısıltıya dönüştürdü. "Sana bakamıyorum bile..." Gözlerini kapattı, sertçe nefes aldı ve tekrar açtığında yeni gözyaşları belirdi.

Onun acısı karşısında gözlerim yaşardı. "Yaşıyorum, Huntley-"

"Ve sonsuza dek sakat kalacak. Sence ben burada olsaydım bunlar olur muydu? Halkımızı bir savaşa sürüklemek, kızımızı savunmak zorundaydın, oysa sen kaçarken nöbet tutan ben olmalıydım."

"Kaçmayacağımı biliyorsun-"

"Çocuklarımızla ilgilenmek bir teslimiyet değildir. Bu bir görevdir." Sonunda bana baktı, gözleri kısıktı. "Ve sen de bunu yapardın."

Şimdi başka tarafa bakan bendim. "Bu canavarlar... daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyorlar. Bence Aurelias'ın hayatta kalmasının tek nedeni insan olmaması. En iyi askerlerimizi otuz saniyeden kısa bir sürede öldürdüler-"

"Onlar benden daha aşağılık insanlar ve *o vampir* de öyle."

Ona tekrar baktım, gözlerinin oğlumuzun üzerinde olduğunu gördüm. "Senin yanında oturmamın sebebi o vampir."

Beni görmezden geldi.

"En azından ona teşekkür edebilirdin-"

"Benim yapmam gerekeni yaptığı için ona teşekkür mü etmeliydim? Benim yapmam gerekirken ailemi koruduğu için ona teşekkür mü edeyim? Ölmeyi tercih ederim, Ivory. Kızımı kaçıran adama teşekkür etmeyeceğim-"

"Kızınızı *seviyor*."

Derin bir nefes aldı, acı veren bir nefes. "Ve

sanırım bu his karşılıklı..."

Başka tarafa bakmaya devam etti, duymak istemediği şeyi söylememişim gibi davranmaya devam etti.

"Burada değildiniz çünkü o sırada krallığınıza bildiğiniz en iyi şekilde hizmet ediyordunuz. Bunların hiçbirisi senin hatan değil ve seni suçlamadığımı söyleyken hepimiz adına konuşabilirim. Affedilecek bir şey yok ama lütfen kendinizi affedin."

Daha sert nefes aldı, gözleri yaşardı.

"Bırak gitsin."

Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü. "Babam öldürüldüğünde, sadece biz vardık. Annem tecavüze uğradı... güçsüzdü... ve o kadar acımasız bir dünyada hayatta kalmak için mücadele ettik. Bunun ailemin başına asla gelmeyeceğine, karımın böyle mücadeleleri asla yaşamayacağına yemin ettim... Ve başarısız oldum. Krallığım ben yokken saldırıya uğradı ve ailem acı çekti."

Elimi koluna uzattım, dokunuşumu hissetmese de parmaklarımın zırhına yaslanmasına izin verdim. "Annen güçsüz değildi. Tanıdığım en büyük kraliçe oldu ve kendilerine ait olanı geri alan iki güçlü oğul yetiştirdi ve muhtemelen ikimizden de uzun yaşayacak."

Bunun dudaklarında bir gülümseme yaratmasını umdum ama hiçbir işe yaramadı.

"Karıınız ve çocuklarıınız da güçsüz değil. Kızıınız hayatımı kurtardı ve beni güvenli bir yere götürdü. Ejderhamızı gökyüzüne sürdü ve

düşmanlarımızı havadan yok etti. Oğlunuz adamlarına savaşta önderlik etti ve kazandı. Hayatımızın geri kalanında yara izleri taşıyabiliriz ama *güçsüz değiliz*."

Yavaşça dönüp bana bakmadan önce birkaç nefes aldı. Bir süre baktı, güzel gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu. Sonra elini benimkine götürdü, tuttu ve oğlumuzun koluna, ikimizi de hissedebileceği bir yere koydu. "Seni seviyorum... Söyleyebileceğimden çok daha fazla."

Yanağını avuçladım, başparmağım düşen gözyaşını fırçalayarak uzaklaştırdı. "İsteddiğini biliyorum..."

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

OceanofPDF.com

HARLOW

Aurelias'ın evine, bir başkasından aldığı kulübeye doğru yürüdüm ve içeri girdim. Yalnız olmasını bekliyordum, ama orada vampir akrabalarıyla birlikte duruyordu, hepsi de konuşmalarını bitirmek üzereymiş gibi birbirlerine yakın konuşuyorlardı.

"Özür dilerim." Gözlerim, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakan Aurelias'a gitti. "Umarım bir şeyi bölmemişimdir."

Aurelias hafifçe başını sallayarak beni içeri davet etti.

Şimdi birkaç vampirle, Dişler'in uzak akrabalarıyla, beni parçalayabilecek ve kanımın her damlasını emebilecek varlıklarla aynı odada olduğumun farkındaydım. Ama Aurelias yanımdayken yenilmez olduğumu biliyordum.

Siyah-kırmızı zırlı adama doğru yürüdüm. "Daha önce tanışmamıştık. Ben Harlow." Elini sıkmak için elimi uzattım.

Almadan önce hafifçe gülümsedi. "Kingsnake." Yanındaki esmer kadına döndü, zırlıyla uyumlu güzel bir kadındı. "Bu benim karım, Larisa. Omuzlarındaki yilandan korkmayın. Zararsızdır."

Elini sıktım ve yılanı gülümsedim. "Çok tatlı."

Yılan sarı gözleriyle bana bakarken dilini dışarı çıkardı. Larisa sırıttı. "Senden hoşlanıyor."

"Bu da kardeşim Kobra." Kingsnake altın ve siyah zırhlı adamı gösterdi. "Ve karısı Clara."

İkisiyle de el sıkıştım. "Savaşta yardımınız için teşekkür ederim. Ve Aurelias'ı kurtardığınız için."

Kobra gülümsedi. "Erkek kardeşler ne içindir?" "Ve kız kardeşler," dedi Larisa.

"Onun fedakârlığı insanları iyileştirdi," dedi Kingsnake. "En azından onu kontrol edebiliriz."

Aurelias tüm bunları sert bir ifadeyle dinledi, gece yarısı siyahı zırhlı ve göğsünün ortasındaki altın yılanla onlara tezat oluşturunuyordu. Ailenin en tuhaf adamı olduğu belliydi. "Onlar da şimdi gidiyorlardı."

"Oh..." Kendimi yersiz hissettim, özel bir ana izinsiz girmiştim. "Anlıyorum."

Aurelias, "Onlardan yardım ihtiyacımı babama iletmelerini istedim," dedi. "Ne olacağını göreceğiz."

Eğer bu olmasaydı, hepimizin ölmüş olacağından şüpheleniyordum. Ama bize ne olduğu vampirlerin neden umurunda olsun ki? Durumlar tersine dönseydi babam onlara yardıma gelmezdi.

Larisa Aurelias'a doğru ilerledi, yanına yaklaştı ve kimsenin duyamayacağı sessiz sözler söyledi.

Kingsnake bana yaklaştı. "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Gözlerim ona kaydı, ağabeyine benzer özellikler gördüm, yakışıklı ve güçlüydü.

"Aurelias'ı bir kaya parçası olarak düşün. Ejderhanın gökten düşürdüğü türden. Sen de küçük bir çekişsin." İşaret parmağıyla başparmağını birbirine sıkıştırdı ve aralarında küçük bir boşluk bıraktı. "Merkeze ulaşman bir ömür sürecek ama ulaşırsan seni bekleyen bir blok altın var."

Aurelias'ın kardeşine bunu söyletmek için hakkımda ne söylediğini merak ediyordum ama asla bilemeyecektim. "Tarif ettiğin sertlikle ben de karşılaştım..."

Aurelias Larisa'yla vedalaşmasını tamamladı ve vampirler ayrılmak üzere kapıya yöneldiler.

"Yakında haber göndereceğiz," dedi Cobra. "Bu arada sakın ölmeyin."

Teker teker dışarı çıktılar ve onlar gittikten sonra yaz sıcaklığında kulübenin buz gibi soğuk olduğunu hissettiler.

Aurelias'a döndüm. "Kalmak zorunda değilsin-"

"Ben seçimimi yaptım."

Yaklaştım, sanki geri dönmelerini bekliyormuş gibi kapıya baktığını gördüm. "Yakın görünüyorsun."

"O kadar da yakın değiliz," dedi. "Ama aile ." "Larisa

aileden değil ve siz ikiniz yakın görünüyorsunuz."

Bana bakmak için başını çevirdi. "Beni etkileyen ilk insan o."

Kıskanmamaya çalıştım, çünkü güzelliği nefes kesiciydi ve gözlerinde bir sevgi dalgası uyandırıyor. Onun üzerinde görünmez bir gücü vardı ve Aurelias benim olmasa da, kendimi ona ait hissediyordum.

"Ve sen de ikincisin."

Onunla yalnız kaldığımda, bu yoğunluğun alıcısı olduğumda vücudum her zaman garip davranırdı. Vücudum aynı anda hem sıcak hem de soğuktu ve göğsümdeki ağrı o kadar çok acıyordu ki aslında iyi hissettiriyordu. Ciğerlerim nefesle doluydu ama yine de nefessiz kaldığımı hissediyordum. "Babamın davranışları için özür dilerim."

."

"Şunu yapmayı kes."

"Ne?"

"Başkasının davranışı için özür dilemek," dedi. "Onun davranışlarından ya da duygularından siz sorumlu değilsiniz. Ve daha önce de söylediğim gibi, bunu kişisel olarak algılamıyorum. Onun duyguları tamamen anlaşılabilir."

Koyu renkli gözlerine baktım, yoğun ve derin bakışlı gözlerine. "İnsanlar hakkında ne düşündüklerini biliyormuş gibi konuşuyorsun."

Gözleri benimkilerde kaldı, ifadesi o kadar sertti ki küçük çekicim asla kırılmayacaktı. "Kardeşin nasıl?"

Şüphelerime bir cevap istediğimde konuyu değiştirmesini istemiyordum, ama dağını taleplerime göre hareket ettiremiyordum. Sabırlı olmalıydım... kardeşinin önerdiği gibi. "Emin değilim. Ailem hâlâ onunla birlikte. Muhtemelen uyanana kadar yanında kalacaklar."

"Eminim üstesinden gelecektir."

"Umarım öyledir." Uzun bu kulübede birlikte durmamıştık. Oraya son gittiğimde kanepede uyumuştum, çıplak vücuduma bir battaniye çekmiştim ve gizlice çıkmaya çalıştığımda onun gerçek niyetini keşfetmiştim. Tekrar aynı evde olduğumuza inanmak zordu ve onu öldürmek istemiyordum.

Yine o kanepede, kalçaları yumuşak uyluklarımin arasında olmak, aramızda hiç sönmeyen ateşe yenik düşmek istiyordum. Alevler sönmüştü ama kömürler kırmızı ve sıcak kalmıştı. Şimdi ateş geri dönmüştü, yavaş yavaş yanıyordu ama sonunda bir cehenneme dönüşecekti - biz teslim olsak da olmasak da. "Aurelias-"

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim." Şimdi bakışları başka bir yerdeydi, soğuk şömineye bakıyordu. "Bu iş bittiğinde beni bir daha asla görmeyeceksin. Bunun bitmesinin tek bir yolu var."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?" Yüzünün yan tarafına baktım, çene çizgisindeki gölgeye baktım. "Henüz bir başlangıç bile yokken sondan bahsediyorsun-"

"Çünkü beklentilerin yönetilmesi gerekiyor." Gözleri yine üzerimdeydi, düşmanca. "Onlar sağlamdır, Harlow. Geri alınamaz. Kalıcı. Eğer hayatta kalırsam, bu kıyıları terk edeceğim ve sen de uygun biriyle evleneceksin. Bu ne kadar yoğun olursa olsun, ne kadar doğru hissettirirse hissettirsin... bu geçici."

"Bana zarar vermekten korkuyorsun..." Tek yaptığı bakmaktı.

"Aurelias, ben anı yaşayan bir insanım. Ne ileriye düşünürüm ne de geçmiş. Anı yaşarım ve yarının garanti olmadığını bildiğim için şimdi daha da anı yaşayacağım. O yüzden benim için endişelenmeyin. Benim duygularımdan siz sorumlu değilsiniz ve hissetmek istediğim zaman tam olarak nasıl hissetmek istiyorsam öyle hissetmeye hakkım var."

Nefes alış veriş çok az da olsa hızlandı, gözleri yoğun bir ateş gibi parlıyordu. "Seni uzun zamandır istiyordum ve beklemekten yoruldum."

Cümlemi henüz bitirmiştim ki dudakları üzerimdeydi, güçlü ağız kaba kuvvetle benimkini kavırıyordu. Eli saçlarıma kaydı ve başımın arkasını kavramak yerine saç tellerimi bir atın dizginleri gibi sıktı. Ağzıma sahip olduğunda baskı azaldı ve dolgun dudakları saçlarımı yumruğunun etrafına sararak hepsini kavrarken dudaklarımı okşadı.

Ellerim önce kollarına sonra göğsüne gitti ama zırh tenini dokunuşumdan koruyordu. Parmak uçlarıma kadar soğuk ve çelik kadar sert olan metal, keşfetmek istediğim bir malzeme değildi ama parmaklarım göğsünün ortasındaki yılanın izini sürdürdü ve altın kakmayı hissetti.

Geçen seferki gibi kanepenin köşesinde sırtüstü yatmayı bekliyordum ama beni kollarının arasına alıp göğsüne götürdüğünde ayaklarım yerden kesildi. Zırhım ve üniformamla daha ağırdım ama yine de beni bir tüy yığınının daha ağır değilmişim gibi taşıdı.

Beni üst kata, kulübenin daha önce hiç gitmediğim bir bölümüne çıkardı ve sonra her gece uyuduğu, yapılmamış yatağa yatırdı. Zırhımın parçalarını açmadan önce bir botumu ve sonra diğerini çıkardı, bu dünyada bir yabancı olmasına rağmen nasıl çalıştıklarını tam olarak biliyormuş gibi onları parçalara ayırdı. Kıyafetlerime kadar indiğinde, onları da çıkarmak için acele etti, aynı anda pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkardı, ıslak seksimi onun alması için açığa çıkardı.

Kendimi dirseklerime dayadım ve onun soyunmasını, zırhının her bir parçasını gevşetmek ve altındaki giysileri ortaya çıkarmak için çalışmasını izledim. Bu bir striptiz gösterisiydi, tüm güçlü parçalar düşüyordu.

altındaki güçlü adamı ortaya çıkardı. Kılıcını yatağın ayak ucuna dayamıştı. Hançerleri kınlarında yerdeydi. Tuniğini çıkardı ve dokunmayı arzuladığım tüm sert kaslarını, onu korumak için giydiği çelik plaka kadar sert olan göğsünü, dağların arasındaki nehlere benzeyen karın kaslarını ortaya çıkardı.

Onu görünce boşalmak istedim.

Altını çıkarmadan önce durakladı, daha önce gördüğüm şeyi görmeye hevesli bir şekilde beklentiyle bakmamı izledi. Büzgüsünü gevşetti, sonra külotunu indirdi ve daha önce çeşitli şekillerde tanıştığım sert sikini ortaya çıkardı.

Sonunda gerçekleştiğine inanamıyordum. Parmaklarımla geçirdiğim o yalnız gecelerin yerini gerçek bir şey, diğer tüm erkekleri geçersiz kılan bir adam almak üzereydi.

Kolunu sırtımın küçük kısmına doladı ve beni yukarı başımı yastığına yaklaştırdı.

Sonunda ellerim ona dokunacak, sert göbeğini avuçlayacak, kaslı kollarının ve omuzlarının gücünü hissedecekti. Şimdiden nefesim kesilmişti, onu hayal edilebilecek her şekilde hissetmek için çok endişeliydim.

Kalçalarımın arasından kayarak bacaklarımı araladı, kolları dizlerimin arkasına dolanarak beni altına aldı. Ellerim göğsündeydi, parmaklarım beni deli gibi tahrik eden kasların derinliklerine bastırıyordu. Giderek daha sert nefes alıyordum, beni tamamen tatmin edecek şekilde doldurduğunu hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Kendisini parlayan seksime yönlendirmek için bir dizini serbest bıraktı ve uyarılmamın ucunu ıslattığını hissettiği anda inledi. Kayganlığımın süzülerek içeri doğru itti ve sonra gidebildiği yere kadar kendini sokarken kolunu dizime geri koydu.

"Oh lanet olsun..." Başım geriye yuvarlandı çünkü hatırladığımdan daha iyiydi, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi sikti. Ona her baktığımda bunu arzuladığım için gözlerim hiç durmadan yaşardı. "Aurelias..." Bir elim boynuna gitti ve yanağını kavradım, omurgamı titreten adamla yeniden bir araya geldim.

İtmeye başladı, dudakları dudaklarımın üzerindeydi, tüm vücudunu içime tekrar tekrar itmek için kullanırken çekirdeği sıkıydı.

Zevk alırken nefes nefese kalmıştım, doruğa ulaşmanın uzakta olduğunu hissediyordum. Ona her baktığımda bacaklarımın arası yanıyordu ve şimdi nihayet ona sahip olduğumda vücudumu alevler sarmıştı. Beni boşaltmak için hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Tamamen hareketsiz kalabilirdi ve ben yine de onun aletinin etrafında boşalırdım.

Dudaklarıma karşı bir inilti çıkardı. "Bebeğim..."

Tırnaklarım derisini kesiyordu. "Senin bebeğin olmayı seviyorum."

Daha hızlı hareket etmeye başladı, aleti biraz daha sertleşti, sanki bu onu tahrik ediyordu. "Siktir." Gözleri benimkilere baktı, karanlıktı, en son bitirmek için elinden geleni yapıyordu.

"Gelmek üzereyim..."

Daha sert salladı, kalçalarını klitorisime doğru sertçe sürttü.

"Evet..." Ateş yanarken onu kavradım, vücudumdaki her hissi uyuşturarak zevki arttırdı. İnemeler başlamadan önce, kalçalarım kendiliğinden kıpırdamadan önce, gözyaşlarım kapalı göz kapaklarımın arasından süzölmeye başlamadan önce dudaklarım kısmi bir öpücökle onunkileri hissetti. "Aurelias."

Şimdi daha hızlı hareket ediyor, beni yatak başlığını duvara vuracak kadar sert beceriyordu.

Gözlerimde yıldızlar, ellerim onun sert vücudunda, bitirdim. "Yavaşla..." Kıçını tuttum ve hızını ayarladım, içimde güzel ve yavaşça kaymasını sağladım. "Bebeğini ne kadar ıslattığını hisset..."

Gözlerini kapadı ve bana karşı inledi, derin ve zor nefes alıyordu, teni uyarılmasından kaynaklanan kırmızılıkla lekelenmişti.

"İçime gel." Kulağına doğru konuştum, elim saçlarının arasındaydı. "Sonra beni tekrar boşalt..."

Yavaş itişlerine devam ederken kapalı dudaklarından bir inilti daha geldi. Aleti içimde sertleşirken nefesleri titremeye başladı. Sonra bir nefes aldı

Aç bir ayı gibi inleyerek, tüm tohumlarını güçlü pompalarla içime boşaltırken derin bir nefes aldım.

"Evet..." kulağına fısıldadım, salıverilmesinin ağırlığını hissediyordum. "Seni içimde hissetmeyi seviyorum."

Bitirdiğinde, gözleri her zamankinden daha yoğun bir şekilde benimkilere kaydı. Aleti içimde sert kalmaya devam etti, sanki sonsuz bir yoksunluktan sonra ikimizin de ihtiyacı olan ısınma buydu. Dizlerimi serbest bıraktı, böylece kalçalarım gövdesini kavrayabildi, ayak bileklerim kışının üst kısmına karşı birbirine kilitlendi.

Beni sertçe becerdi, yatak başlığı duvarı işaret edene kadar becerdi, ben onun adını haykırana kadar becerdi. "Aurelias!"

Uyuyakalmışım.

Gözlerimi açtığımda çarşaflar omuzlarıma kadar inmişti ve beyaz mumlar odayı hafif bir ışıltıya boğmuştu. Aurelias yanımdaydı, çıplaklığıyla görkemliydi, çarşaflar belinde toplanmıştı. Gözleri açıldı ve tavana odaklanmıştı, eli sert karnının üzerinde duruyordu.

Bu sessiz anın sonsuza dek sürmesini, yanımda ona, muhafızlarımızdan birinin canlı bir heykeline bakmayı ve son birkaç gün içinde olan tüm korkunç şeyleri unutmayı istedim. Arkasındaki pencereden dışarı baktım ve gecenin zifiri karanlığını gördüm. Ailem nerede olduğumu merak etmeden önce kaleye dönmem gerektiğini biliyordum ama sonsuza kadar böyle kalmak istiyordum.

Hareket etmediğim halde uyanık olduğumu biliyormuş gibi başını bana doğru çevirdi. Koyu renk gözleri benimkilere kilitlendi ve sanki damarlarımda dolaşan aynı dinginliği o da yaşıyormuş gibi baktı. O görünmez bariyer artık aramızda değildi ve duygularımı maskelemek ve yokmuş gibi davranmak yerine tüm yoğunluğuyla hissettiğim için çok mutluydum.

Bana doğru döndü ve yaklaştı, kolu belime dolandı, kokusu beni sardı. Başını eğdi ve yanımdaki yastığa uzanmadan önce bir öpücük için dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı.

Parmaklarım çenesindeki kirli sakalı hissetmek, yakışıklı yüzündeki kaba saçları okşamak için uzandı. Bu adam ona her baktığımda beni ıslatıyordu ve eğer başka bir yerde olmasaydım, şu anda onun üstünde olurdum. "Eve gitmeliyim..."

Kalmamı istemedi, muhtemelen en iyisinin bu olduğunu biliyordu. "Seninle yürüyeceğim." "Gecenin bu saatinde yalnız görülmemin en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Nasıl isterseniz, Prenses."

Sırıttım. "Ben 'bebek'i tercih ederim."

"Pekâlâ." Avuç içi sırtıma yaslandı ve beni kendine çekti, dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu; bu, o sıcak yatakta, bacaklarımın arasında onunla birlikte kalmam için bir davetti. "Bebeğim." Uzaklaştığında en seksi şeyi yaptı, burnunu benimkine hafifçe sürttü. Yataktan çıktı ve cırılçıplak ve güçlü bir şekilde kıyafetlerine doğru ilerledi.

Sıcak çarşafı bırakıp burada giydiğim kıyafetleri ve zırhı giymeden önce küçük hançerlerle oyulmuş gibi görünen kaslı sırtına baktım. Son birkaç saattir aralıksız sikildiğim belli olmasın diye parmak uçlarımla saçlarımı düzelttim.

Boxerını çekti ve beni aşağıya, karanlık kulübeye ve ön kapıya doğru yürüttü.

Kapıyı açtı, dışarıda onu çıplaklığıyla fark edebilecek birilerinin olup olmaması umurunda değilmiş gibi. "Sabah görüşürüz."

"İyi geceler." Parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm, ama elim kasıklarına uzandı ve onu nazikçe sıktı.

Dudaklarıma karşı sırtıttı. "İyi geceler."

Yüzümdeki , yanaklarımdaki sıcaklığı ve bacaklarımın arasındaki rahatlamayı bastıramayarak dışarı çıktım ve eve yöneldim. Ara sokakta beni reddettiğinde, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla acı çekmişim. İlk başta bunun sadece reddedilmenin acısı olduğunu düşünmüştüm ama acı devam ettiğinde, bundan daha fazlası olduğunu anlamıştım.

Birini bu kadar derinden istemenin ve ona sahip olamamanın acısıydı.

Meşalelerin ışığını takip ederek kaleye doğru yürüdüm ve hayatım boyunca evim dediğim yere girdim. Muhafızlar şatonun etrafındaki yerlerine dönmüşlerdi ama hiçbiri bana bakmadı ya da beni sorgulamadı, bu yüzden ailem onlardan varlığım konusunda onları uyarmalarını istememişti.

Muhtemelen hala Atticus'la birlikteydiler.

Yatak odama yöneldim, Aurelias'la yattığım yatağa baktım, bütün gece bana sarılmıştı ama beni öpmemişti bile. Yatak şimdi çok yalnız görünüyordu, tek bir kişi için fazla büyüktü. Yine de soyundum ve hemen uykuya dalmayı umarak içine girdim. Ama sadece Aurelias'ın sağlayabileceği rahatlığa ihtiyaç duyarak uyanık kaldım.

Ertesi sabah bir muhafız yatak odama geldi. "Majesteleri revirde ona katılmanızı rica ediyor."

"Atticus uyandı mı?"

"tüm bilgi bu kadar."

Çabucak giyindim ve revire doğru yola çıktım. Yatak odasına girdiğimde annem ve babam oradaydı, yorgunluktan gözleri kan çanağına dönmüştü. Babam neredeyse ölmüş gibiydi, stres ve uykusuzluk yüz hatlarını sertleştirmişti. Annemin yüzü de gergin görünüyordu, sanki boynundaki ağrı dinmediği için hala onu rahatsız ediyordu.

Ama Atticus uyanıktı, yatakta doğrulup oturmuştu, gözleri üç gün daha uyuyabilecekmiş gibi ağırdı. Ama yüzüne renk gelmişti ve gözleri benimkilere kilitlendiğinde küçük bir gülümseme oluştu. "Krallığı kurtardığını duydum."

"Krallığın kurtarılmasına *yardım ettim*, senin gibi." Annemle babamın yanından geçip onu kucakladım, ama hala iyileşmesi gereken yaralarına çok fazla baskı uygulamamak için onu nazıkçe tutmaya dikkat ettim. "Daha iyi görünüyorsun."

"Daha mı yakışıklı?" dedi. "Savaş yaraları yüzünden."

Onun iyi ruh hali, bir trajediyi görmezden gelme ve beni gülümsetme şekli karşısında kalbim eridi.

"Kızların üzerinde denemek için sabırsızlanıyorum." Bir düşman kılıcının uzun bir yara izi bıraktığı sağ kolunu esnetti. Kaslarını tekrar tekrar dolgunlaştırdı ve erkeklerle olduğu gibi gösteriş yaptı.

Gözlerimi devirdim. "Konuşamadığın zamanları daha çok seviyordum." Kıkırdadı ve sonra ciddileşti. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Dalgınca yanağıma dokundum, morluk solmaya başlamıştı. "En kötüsü de bu."

Babası başucundan ayrılmıyordu, gözlerini oğlundan ayıramıyordu, yüz ifadesi sert ama gözleri duygusaldı. "Rolfe kanı güçlüdür." Oğlunun omzuna hafifçe vurdu. "Seninle gurur duyuyorum oğlum. Krallığına cesurca hizmet ettin."

Atticus onun bakışlarından kaçındı, babamızın övgüsünden etkilendiği belliydi ama bunu açıkça kabul edemiyordu. "Peki... o şeyler neydi?"

Şimdi odadaki hava değişti, neşe çekildi ve yerini bir gerginlik perdesi aldı.

Annesi yön bulmak için babasına baktı.

Konuşmadan önce bir an için gözleri düştü. "Kendini daha iyi hissettiğinde bunu tartışırız."

"Vay canına," dedi Atticus. "Kulağa kötü geliyor."

"Şu anda endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok," dedi babam.

"Demek ki bu bir savaş değildi," dedi Atticus. "Bu sadece bir savaştı ve onları tekrar göreceğiz. Eğer saflarımızdaki o vampir olmasaydı, şu anda hepimiz ölmüş olurduk. Baba, benim iyileşmemi bekleyecek durumda olduğumuzu sanmıyorum."

Atticus revirden daha rahat edebileceği kaleye nakledildi. Bir tekerlekli sandalye temin edildi ve muhafızlardan biri, onu öfkelenirse de, gitmesi gereken yere kadar yuvarladı.

Gardiyan onu bizimle birlikte masaya oturttu, mutfaktaki aşçılar hiçbirimiz aç olmamamıza rağmen öğle yemeğimizi hazırlıyorlardı. En azından ben değildim... çünkü babama hoşuna gitmeyecek bir şey söylemek üzereydim. "Bence Aurelias bize katılmalı." Masanın karşısından boynunda gazlı bez, şifalı otlar ve her saat yeniden merhem sürülen anneme baktım.

Babamın bakışları yüzümün yan tarafını delip geçti, bembeyazdı. "O vampir asla benim masamda oturamayacak."

Sonunda bakışlarıyla karşılaşacak cesareti buldum. "Onun adı Aurelias-"

"*Adının ne olduğu umurumda değil.*" Sesini sessiz tuttu ama tonu öfkeliydi.

"*O bizi kurtardı.*" Kapalı elimi masaya vurdum. Sanki yanlış bir şey söylemişim gibi hızla gözlerini kaçırdı. "Baba, bu çok saçma-"

"Bana neyin saçma olduğunu söyleme." Gözleri tekrar bana kaydı. "Yaptıklarından sonra ona karşı herhangi bir sevgi duyuyor olman-"

"Bırak gitsin." Şimdi konuşan annemdi. "Huntley." Yavaşça dönüp ona baktı.

"Bu sen değilsin," dedi sakince.

Ona bakmazdı. Bana bakmazdı.

"Harlow. Atticus." Annem gözlerini babama dikti. "Babanla yalnız konuşmam gerek."

ON DÖRT

OceanofPDF.com

AURELIAS

Hayvan kanıyla beslenmek için vahşi doğaya gittim, kendimi bu tattan nefret etmek yerine zevk almaya zorladım. Başka bir seçenek yoktu. İnsan kanı beni çok daha güçlü kılacaktı ve bunu bana isteyerek verecek birini bulabileceğime emindim ama Kral Rolfe gibi bir adam bunu asla anlayamazdı. Burada ne kadar kalacak olursam olayım, bu şekilde beslenecektim.

Kulübeye döndüğümde dışarıda bir nöbetçi vardı. Bir suçlu gibi muamele gördüm... yine.

"Kral Rolfe sizinle çalışma odasında konuşmak istiyor."

Çok farklı bir mesaj bekleyerek hareketsiz kaldım.

"Pekâlâ." "Seni şimdi oraya götüreceğim."

Onu şatoya kadar takip ettim, geceyi Harlow'un yatağında geçirdikten sonra ikinci kez şatoya girdim ve koridorda ilerleyerek çift kapılı bir odaya yaklaştım, her ikisi de girebilmem için ardına kadar açıktı.

Muhafız açık avucunu bana doğru uzattı. "Kılıcın." Elim kabzaya ama çekmeye cesaret edemedim. "Sorun yok Baron."

Gözlerim içerideki çalışma odasına kaydı, Kral Rolfe'un masasının arkasında oturduğunu, ağır zırhını giydiğini, kapalı parmaklarını sert zırhına dayadığını gördüm.

Ağzını. Kristal mavisi gözleri her zamanki gibi düşmanca benimkilerin üzerindeydi.

İçeri girdim ve ona bakan koltuklardan birine yaklaştım. "Kapıyı kapat," diye talimat verdi Huntley. "Ve bizi rahatsız etmeyin."

Gardiyan kapıyı kapattı.

Sessizlik o kadar yüksekti ki kendi nefes alış verişimi bile duyamıyordum. Koltuğa oturmuş, bakışlarının derimi yakan bir ateş gibi içimi yaktığını hissediyordum. Ondan yayılan nefret, kızgın güneş kadar sıcaktı. Adam benim yanımda olmaya dayanamıyordu - karısını kurtardıktan sonra bile.

"Ben de kendimi inatçı sanırdım..."

Elini bıraktı, yavaşça nefes aldı ve fiziksel olarak canını yaksa da bakışlarını bana odaklamaya devam etti. "Ailem için yaptıklarından dolayı sana teşekkür etmeliyim ama Harlow'a yaptıklarından dolayı bunu yapmak benim için çok zor."

"Anlıyorum." Harlow'un ki gibi onun da duyguları coşmuştu. Çoğu erkek fazla bir şey hissetmezdi, sadece yoğun olduğu zamanlarda hissedirdi ama Kral Rolfe'un her zaman yanan bir duygu vardı. Tutkuluydu. Ne zaman kızından bahsetse, ona olan sevgisini, yoğunluğunu, her ebeveynin çocuklarına karşı hissetmediği o koşulsuz bağlılığı *hissede biliyordum*. Doğrusunu söylemek gerekirse, babamın Kingsnake'in yaşamasını ya da ölmesini emin olamadığım zamanlar oldu.

"Kendiniz bir baba olana kadar, asla anlayamayacaksınız..." Gözleri başka yöne kaydı, arkamdaki soğuk şömineye baktı. "Ben çok inatçı bir adamım. Sadece kötüyü görmek isterken iyiyi görmek benim için çok zor."

"Bunu da anlıyorum... çünkü ben de çok inatçıyım."

Sandalyesinde doğrulurken gözleri tekrar bana döndü. "Bunu söylemek benim için çok zor... Senin anlayamayacağın bir şekilde..." Tereddüt etti, bana tekrar bakacak gücü bulmadan önce gözleri bir anlığına başka yöne kaydı. "Karımı, kızımı ve benim korumam gereken krallığı kurtardığın için teşekkür ederim."

İçtenliğin ıstırapla, kendinden nefretle ve suçluluk duygusuyla karıştığını hissettim. "Onları kurtaran kişi olduğum için bana kızılıyorsun. Bunu anlıyorum. Aileni ne kadar çok sevdiğini ve onları senin yerine başkasının kurtarmasının ne kadar boktan bir his olduğunu anlıyorum - özellikle de sana bu kadar acı çektiren benim."

Bakışları sertliğini korudu, ama fark edemediğim bir şey parladı.

"Umarım kendini affedersin... bir gün."

Hareket etmemiştii, konuşmamıştı. Bir öfke sarsıntısı yerine, hiçbir şey yoktu. "Harlow bana akrabalarıyla birlikte dönmediğini söyledi. Burada kalmayı ve bizimle savaşmayı seçmişsin."

Aslında onun için savaş. "Kardeşlerim babamızdan ordularımızı sizin için göndermesini isteyecek. Geleceklerine söz veremem ama ben istediğime göre, sanırım mecbur kalacaktır. Kalmak istediğimi açıkça belirttim ve kendisi bu topraklara yelken açmadığı sürece beni geri getirmenin başka bir yolu olmadığını biliyor."

İçinden görünmez bir acı geçti, açıklanamazdı. "Kızıyla ilgili niyetiniz nedir?" Sesi sessiz ve acılı çıkmıştı, sanki sormak istemediği soruyu sormak için tüm gücünü harcamıştı.

Ağır bir soruydu, cevabı o kadar karmaşık bir soruydu ki açıklayamadım. "Açık konuşabilir miyim?"

Sanki bundan başka bir şey istiyormuş gibi yavaş bir nefes aldı. Ama yine de başını salladı.

"Bu varlıklara karşı hiç şansınız yok. Eğer kardeşlerim ve ben burada olmasaydık, krallığınız yıkılırdı. Eğer bu kıyılardan ayrılırsam, Harlow öldürülecek... ya da daha kötüsü."

Sert dış görünüşünün altında görünmeyen bir dehşet dalgası içinde patladı.

"Bunun onun başına gelmesine izin veremem. Onunla tanıştığım andan itibaren ona saygı duydum ve bu saygı onun yanında daha da derinleşti." Benimle dövüşme şekli. Maç adil olmasa bile pes etmeyi reddetmesi. Kimsenin önünde zayıf görünmeyi reddetmesi... benim dışımda. "Kızınıza karşı niyetim onu hayatım pahasına korumak."

Huntley gözlerini kaçırdı ve bu açıklamayı olabildiğince sakın bir şekilde değerlendirmeye çalıştı. İnsanların bu düşmanlar karşısında yok olacağını zaten biliyordu ama bunu duymak muhtemelen canını acıtmıştı. Ve muhtemelen kendisinden başka birine ihtiyacı olduğunu bilmek de canını yakıyordu. "Sen bir vampirsin... ve o bir insan." Hâlâ bana bakmıyordu, sanki bu dayanılmaz bir şeymiş gibi. "Bu nasıl olacak?" Gözleri ateşte kaldı.

"Olmayacak."

Gözleri anında benimkilere kaydı. "Bu

geçici bir durum."

"Ve bunu biliyor mu?"

Başımı salladım.

"Evet."

Sandalyesinde yeniden doğruldu. "Neden geçici bir kadın için kendi hayatını ve halkının hayatını riske atıyorsun?" Gözleri şüpheyile kısıldı. "Sizi hilekârlıkla suçlamak istemem ama bu hiç mantıklı değil."

"Bu... karmaşık."

"Ben akıllı bir adamım Aurelias."

İlk kez bana adımla hitap ediyordu, bu yüzden durumumuzun iyileştiğini biliyordum. "Vampirler ölümsüzdür."

Gözleri keskinliğini koruyordu.

"Savaşta ölmediğimiz sürece sonsuza dek yaşarız." "Yani onun için daha da fazla riske giriyorsun."

"Sanırım öyle diyebilirsin." Şimdi eylemlerim daha da ağır geliyordu. Sadece hayatımı değil, ölümden sonraki hayatımı da riske atmıştım. Çünkü bundan sonra... hiçbir şey yoktu. Eve dönebilir ve on bin yıl daha yaşayabilirdim... ya da insanlar için savaşarak bunu riske atabilirdim.

Uzun bir süre sessiz kaldı, kalbinde acı vardı. "Eğer bir vampir olsaydı, bu bir şeyi değiştirir miydi?"

Bir başka ağır soru. "Eğer zaten bir vampir olsaydı, her şey farklı olurdu." Aramızda hiçbir engel, kısıtlama için hiçbir neden olmazdı. "Ama değil... o yüzden fark etmez."

"Tabii onu bir tanesine dönüştürmediyseniz..." Cevabımdan korkmuş gibi soruyu sormadı.

"Ona babalık yapabilirim, ama istese bile bunu yapmam."

"Neden?" Sorusu kılıcının çabukluğuyla açığa çıktı.

Ona gerçek sebebi söylemedim. Bu onu ilgilendirmezdi. "Bir kez vampir olduğunuzda ruhunuzu terk edersiniz, bu yüzden öldüğünüzde... sadece ölürsünüz. Sonrasında hiçbir şey yok. Ölümden sonra yaşam yok. Bunu ondan asla alamam."

Huntley'nin yüz ifadesi o kadar ki, sanki boynundaki bir ip kopmak üzereydi. Kalbinde dehşet vardı, azgın ve kontrol edilemez, yavaş yavaş damarlarını zehirliyordu. "Sen onurlu bir adam mısın Aurelias?"

"Evet."

"O halde sözünüzü

tutuyorsunuz?" "Her zaman."

"Söz veriyorum Ben sen asla izin ver benim Kızım için
olmak bir . Sen." Gözlerinde çaresizlik yanıyordu,
bir babanın yalvarışı gibiydi.

"Sana söz veriyorum."

Gözlerini kaçırdığında derin bir rahatlama nefesi aldı.

"İstesem bile bunu asla yapmaz."

Bana tekrar baktı.

"Onun kalbini biliyorum ve kendisi yaşarken sevdiği herkesin öldüğü bir hayatı yaşamaya dayanamazdı. Seni ve annesini öbür dünyada asla göremeyeceğini bilmek. Çocuk sahibi olamayacağını bilmek. Cevabını zaten bildiğim bir soruyu sormama hiç gerek yok."

"Çocuk sahibi olamıyor musun?"

Başımı salladım.

Tüm duyguları duruldu ama değişti. Şimdi acıma vardı, acıma o kadar güçlüydü ki çağlayan bir şelale gibiydi. "Bunu duyduğuma üzıldüm." Sakin bir içtenlik yüzünde ve kalbinde belirdi.

"Seçimimi yaptığımda sonuçlarını biliyordum."

Gözleri düştü, hüzün hâlâ kalbindeydi.

"Bir isteğim var."

Düşünceleri başka bir yerde kaybolmuş gibiydi, muhtemelen benim asla sahip olamayacağım bir deneyim olan çocuk yetiştirme yıllarını düşünüyordu. Gözleri tekrar benimkileri buldu. "Dinliyorum."

"Dur sana yardım edeyim."

Kalbi bir taş gibi çöktü.

"Sen yapmazsan bunun nasıl biteceğini ikimiz de biliyoruz." Kapalı parmakları çene çizgisine geri döndü.

"Önyargılarınızı bir kenara bırakın ve beni müttefikiniz olarak kucaklayın. Kızının hayatı için en az senin kadar savaşağım. Akrabalarım yardımına gelmese bile, kılıcım yine de sizindir. Birçok savaşa katıldım ve birçok savaş kazandım. Uzmanlığım paha biçilmezdir. Günahımı bağışla ve sana yardım etmeme izin ver."

Huntley gözlerini kaçırdı, saniyeler gibi başlayan sessizliği dakikalara dönüştü. Şaşkınlık içinde otururken içinden bir dizi duygu geçti. "Kızımın zarar görmesini istemiyorum."

"Bu savaş biter bitmez ayrılacağımı çok açık bir şekilde ifade ettim. Ona ayrıntıları söylemedim çünkü nedenlerini bilmesine gerek yok ama beklentiler belirlendi. O akıllı ve güçlü... iyi olacak." Gemiye adım attığım ve sonsuza dek uzaklaştığım o anı hayal etmek zordu, onun alevlerinin sıcaklığı ve zihninin parlaklığından sonra bayat ve boş hissettirecek önceki hayatıma geri döndüm. "Olmayacak olan benim..."

OceanofPDF.com

ON BEŞ

OceanofPDF.com

FİLDİŞİ

Boynuma sarılmış olan gazlı bezi çıkardım, merhem ve şifalı bitkiler kumaşın içine işlemişti. Deri parçaları hâlâ kopuyor, yavaş yavaş ölüyor ve soluyordu. Makyaj masamdaki aynaya baktım ve derimdeki alev izini, canavarın kapalı yumruğunun uzak hatlarını gördüm. Hiçbir şifacı onu yok edemezdi. Yara izi kalıcıydı, evimi vuran trajedinin çirkin bir hatırlatıcısıydı.

Kendime acımayı reddettim, ben hayatımı kurtarmışken ve pek çok iyi adam kurtulamamışken olmazdı. Savaş alanındaki ceset yığınları o güne kadar gördüklerimin en büyükleriydi. Ordumuz yarı yarıya yok olmuştu.

Huntley yatak odamıza girdi, savaş için giyinmişti, yatma zamanı için değil.

Derin bir nefes aldım ve kederimi en çok ondan saklamam gerektiğini bildiğim için üzüntümü içime attım.

Kılıcını duvara dayadı, yatağa yakındı ve gecenin bir yarısı kolayca alabilecek durumdaydı. Sonra soyunmaya başladı, zırhını parça parça ayırıyordu, gözleri hiçbir değildi ve kesinlikle bende de değildi.

"Nasıl gitti?"

Huntley'nin cevap vermesi uzun sürdü. "Anlaşmazlıklarımızı çözdük."

"Güzel."

"Sabah bize katılacak."

"Bence bu akıllıca." Kızımın insan olan, Krallıklara onurlu bir şekilde hizmet eden ve iyi bir aileden gelen bir erkek istemesini tercih ederdim. Ama o bir vampir istiyor gibiydi... ve ben de bunu kabul etmek zorunda kaldım.

Gömleğini çıkardı ve sonsuz kaslara sahip güçlü bir vücut sergiledi. Kolları kaya gibiydi, göğsü bu kaleyi inşa eden taş gibiydi. Doymak bilmeyen iştahı ve kendini güce adanması onu gençliğinde korumuş, çoğu insan için en cazip erkek haline getirmişti.

Ben zaten onun aşağısıyım, ama şimdi bu çirkin yaralarla... Daha da aşağıyım.

Yatağın kenarına oturdu, sırtı bana dönüktü.

Bana bakmamak için elinden gelen her şeyi yaptığını bildiğimden, hareketlerinden dolayı kalbim acıdı.

Ben de kendime bakmak istemedim.

Yavaş bir nefes aldım ve gözyaşlarımın oluşmasına fırsat vermeden onları dağıttım. "Ne konuştunuz?"

Huntley uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Kılıcını Harlow'a rehin vermişti. Hayatını..."

"Çok güçlü bir aşk ilanı." Aynada onun sırtına baktım ve nefes alışını izledim.

"O bir vampir olduğu için, onlar için bir gelecek yok. Savaş bittiğinde, bir daha dönmek üzere bu kıyıları terk edecek. O bunun farkında."

"Sürdürülemez bir ilişki için hayatını riske atmaya hazır mı?" İnanamayarak sordum.

Bir süre durakladıktan sonra

konuştu. "Evet." "Bu çok

anlamsız."

"Böyle söyledi ve ben de ona inanıyorum."

"Bir insanla birlikte olmasını tercih etsem de, farklı türlerden olmalarının onları neden ayrı tutması gerektiğini anlamıyorum. Elora ve Bastian'a bakın. Ya da Ian ve Avice'e-"

"Vampirler ölümsüzdür. Onu bir vampir yapabilirdi ama bu onun ruhunu terk etmesini gerektirirdi ve o zaman da öldürülürse ölümden sonraki yaşamı olmazdı."

Yavaş bir nefes aldım, dişlerim dehşet içinde sıkılmıştı.

"Bana bunu asla yapmayacağına dair söz verdi... ve ben ona inanıyorum."

Tuttuğum nefes yavaş ve dengesiz çıktı. "daha da onurlu biri."

Huntley sessizdi. "Evet... Sanırım öyle."

Makyaj masasından ayrıldım ve yatağın tarafına geçerek yanındaki koltuğa oturdum. Önündeki duvara bakıyordu, gözleri ölü ve boştu.

Bana bakmasını bekledim.

Ellerini bir araya getirirken ön kollarını kalçalarına dayadı, kaslı kalçaları şortunun içinde açıktaydı.

"Huntley."

Gözleri sabitlenmiş halde

kaldı. "Bana bakmalısın."

Derin bir nefes aldı, göğsünün birkaç santim yükselmesine neden olan türden bir nefes. Elleri otomatik olarak yumruk haline geldi, tendonları gerginlikten patladı.

"Ölü olmaktan daha iyidir."

"Anlamıyorsun..."

"Aynı anda her yerde olamazsın-"

"Ama her zaman senin yanında olmalıyım."

"Halkımıza karşı göreviniz bizden önce gelir-"

"Hayır." Sert bir nefes verirken burun delikleri alevlendi. "Bir zamanlar bunun doğru olduğuna inanmıştım ama seni kaybedersem liderlik edemezdim. Atticus ya da Harlow'u kaybetseydim. Sen

Her zaman önce. O yara izlerine her baktığımda bir koca olarak başarısız olduğumu hatırlıyorum." Gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi kısa bir süre gözlerini kapattı. "Ben senin sevgine layık değilim."

Elim onu bana doğru çevirmek için yanağını kavradı ama o karşı koydu, çekişimi reddetti. "Huntley..." Başını tekrar çevirdim ve bu sefer bana izin verdi. Gözlerimiz kilitlendi, mavi gözleri acıya boğulmuştu. "Beni koruman için sana hiç ihtiyacım olmadı. Annen beni Dişler'e teslim ettiğinde, beni kurtarman için sana ihtiyacım var mıydı?"

Sessizdi.

"Hayır, çünkü ben kendimi kurtardım." Arkasını dönmeye başladı.

Parmaklarım onu bana dönmeye zorladı. "Aynada bu yara izlerine bakmak, güzel tenimin hâlâ etimi yakan ateşle yok olduğunu görmek zor. Ama kocanın senden kaçmasını, bakışlarını kaçırmasını, sen yokmuşsun gibi davranmasını izlemek çok daha zor... hem de onun sevgisine her zamankinden daha çok ihtiyacın varken."

Utanç içinde gözlerini kapattı.

"Görünüşümü kabullenmene ihtiyacım var. Bana eskiden baktığın gibi bakmanı istiyorum, ne zaman aynı odada olsak gözlerini benden alamıyorsun. Eğer bu yaralarım olmasaydı, eve gelir gelmez beni yatağa götürürdün. Ama şimdi... Sanki artık beni istemiyorsun."

Gözleri kapalı kaldı. "Böyle hissetmediğimi biliyorsun-"

"Ama öyle görünüyor. O canavar bedenimi yok etti... ama bizi yok etmesine izin vermeyin."

Gözlerini açtığı anda, buna ağır bir nefes eşlik etti. "Hiçbir şey bizi yok edemez bebeğim. Sadece önleyemediğim yaralara bakmak çok zor. Birinin sana bunu yaptığını bilmenin beni ne kadar hasta ettiğini anlayamazsın... Birinin karıma zarar verdiğini."

Elim onunkini sıktı. "Biliyorum."

Avucumu dudaklarına götürüp öpmeden önce parmakları benimkileri sıktı.

"Şimdi benimle seviş." Beni arzulanır hissettirmesini, sanki yarı yaşındaki kadınlar benimle rekabet edemezmiş gibi, dokunuşları ve öpücükleriyle sevgisini ifade etmesini özlemiştim. HeartHolme'a gittiğinde bana geri dönmeyeceğinden korkmuştum ve onun yokluğunda neredeyse ölüyordum, bu yüzden tek istediğim bedenlerimizi birleştirmek ve ruhlarımızın birbirine değmesine izin vermektir.

Bir süre gözlerimin içine baktı, bu konuşmanın ağırlığından, savaşın parçaladığı hayatlarımızın gerçekliğinden devam etmek için güç arıyordu. Barış zamanlarında hayatlarımız bir peri masalı gibiydi, ama şimdi bir kabus gibi geliyordu.

Alnını benimkine yaklaştırdı ve iri parmaklarını saçlarımda gezdirdi, vücudundan yayılan ısı güneşin yüzeyi gibiydi. Beni öpmeden önce burnu benimkine sürtündü, dudaklarımız arasında nazik bir dokunuştı ama midemi ısıtmaya yetti. Başını çevirip beni tekrar öptü ve ağızlarımız birbirini hissettiğinde her şey yerli yerine oturdu. Beni bırakmak istemiyormuş gibi kavradı. Ağzımın içine çaresizlikle nefes aldı. Beni arzulanmak istediğim şekilde arzuluyordu.

Beni öpmeye devam ederken beni yatağa yatırdı, parmakları külotumun içine girebilsin diye eliyle elbisemi yukarı çekti. Parmakları mememi buldu ve dili ağzıma girerken sertçe ovuşturdu. Sonra parmaklarını soktu ve neden olduğu ıslaklığı hissetti.

Ağzı benimkini terk etti ve ayağa kalkıp boxerını indirerek sertleşmiş aletini gösterdi. Gözlerinde sahiplenme ateşi yanıyordu, ağzını sıkıdığı için çene çizgisi gerilmişti. Kalçalarımın tuttu ve iç çamaşırımı kıkımın üzerinden çekip yere düşürmeden önce beni kenara doğru çekti. Sonra iri elleriyle beni kavradı ve içime girdi, beni yavaşça istila etti, uyarılmışlığımla kaplandı.

Onu hissettiğimde, eve geldiği andan beri istediğim kavuşmayı hissettiğimde inledim. Beni yatağın kenarında tutarken ellerim bileklerini kavradı, vücudum onun kalınlığıyla doluydu.

Sonra tekrar tekrar içime girdi, gözleri yüzüme kilitlenmişti, dünyada benden daha çok istediği başka bir kadın yokmuş gibi beni alıyordu.

ON ALTI

OceanofPDF.com

AURELIAS

Daha ön kapıya varmadan aklımdan geçenleri hissettim.

Kendi imzası, kendi rengi, kendi gücü vardı. Onu öfkeli insanlarla dolu kalabalık bir odada bile tanıyabilirdim. Zihnime farklı bir şekilde baskı yapıyordu, tıpkı güneşin sıcaklığı gibi... eskiden tadını çıkardığım zamanlar.

Sonra kapıyı çaldı.

Şöminenin önündeki kanepeye uzanmış, karanlık oturma odasını aydınlatmak için onu kullanıyordum. İlk taşındığımda önceki sahibinin tüm kişisel eşyalarını temizlemiş, cesediyle birlikte her şeyi bodruma koymuştum. Bu, evi bir yuva gibi hissettirmiyordu, sadece boştu.

Boxerlarımınla ön kapıya doğru yürüdüm ve onu içeri aldım.

Gözlerini bana diktiği anda, gökyüzünde çakan bir şimşegin yeryüzüne çarpıp yüzeyi ateşe vermesi gibi bir duygu seli oluştu. Beyaz ve yakıcı alevleri varlığından sonsuz bir çapta yayılıyordu. Bu sadece arzudan öte, derin bir özlemimdi. Bu kadar mükemmel bir kadının beni bu kadar derinden arzulayabileceğine inanmak zordu, insan kanıyla beslenen, sonsuz şeytanların musallat olduğu bir adamı.

Keşke o da benim onu arzuladığım gibi hissedebilseydi.

Bana bakarken hiçbir şey söylemedi, sanki önce benim konuşmamı bekliyormuş ya da ne söyleyeceğini unutmuş gibiydi. "Babamla nasıl gitti?" Kulübeye girdi, bu sefer üniformasını ve zırhını giymemişti. Kısa kollu bir elbise giymişti, siyah saçları sırtına kadar uzanıyordu.

Kapıyı kapattım ve onu oturma odasına kadar takip ettim. "Artık aramız iyi."

"Ne söylendi?" Sehpadan viski bardağını aldı ve bir yudum içti.

"Bu onunla benim aramda."

İçerken gözleri benimkilere kilitlendi, bitirdiğinde dudaklarını yaladı, kasıtlı olsun ya da olmasın beni baştan çıkardı. "Seni kabul etmesine sevindim. Kazanmamız gereken bir savaş var ve odak noktamız bu olmalı." Alevler yüz hatlarını güzel bir ışıltıyla aydınlatıyordu, solgun tenini pembeleştiren türden bir ışıltıydı bu. Damarlarından kan pompalanıyor, boynundaki atardamar seğiriyordu ama ben sadece onun etini arzuluyordum.

Onun tadını hiçbir şekilde arzulamıyordum. "Katılıyorum."

Gözleri yüzüme dikilmişti ama yavaşça aşağıya indi, neredeyse çıplak halimi inceledi, çıplak bedenimin sertliğine tırmandı. Ama bana doğru bir adım atmadı, açıkça istemesine rağmen bir hamle yapmadı. "Beni ne zaman öpeceksin?" Sesi sessiz ve boğucuydu, çoğu kadının şekilde seksiydi. Sert ve gözü kara olmaya çalışıyordu, duvarları yıkılmazdı, bu yüzden savunmasız tarafını gösterdiğinde... Kahretsin.

Onun isteğiyle içimdeki sıcaklık, dizlerimdeki güçsüzlük, kalbimin durmak bilmeyen acı dolu çarpıntısı. Aramızda üstesinden gelinmesi imkânsız, dağlarla yarışan bir çekim gücü vardı. Sonunda teslim olana kadar elimden geldiğince mücadele ettim.

Ona yaklaştım ve yaklaştığımda nefesini nasıl içine çektiğini izledim. Ateş ışığı onu sıcak renklerle örtmeye devam ediyordu. Elim saçlarına kaydı ve başını okşadım, bakışlarım dudaklarında, mükemmel küçük burnunda, bana yaz gökyüzünü hatırlatan güzel mavi gözlerindeydi.

Parmakları hemen bileğimi kavradı, etimi öpmek için avucuma dönerken bileğimi sıktı.

Kolum vücuduna dolandı ve onu yaklaştırdı, ikimiz ateşin ışığında duruyorduk, gözlerimiz sanki birbirimize yapışmıştı

kilitlenmişti. Onu öpmek istiyordum, ona her türlü şeyi yapmak istiyordum ama aynı zamanda sadece ona bakmak istiyordum.

Başparmağım ağzının köşesine değdi ve gözleri bu dokunuşla kapandı, sanki yaptığım her küçük hareket sarhoş ediciydi. Bir elektrik dalgasıyla birbirine bağlanmış iki metal parçasıydık, ısı transferi o kadar güçlüydü ki anlık olarak gerçekleşiyordu.

Başımı eğdim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım, bulutlardan yapılmış yastıkların üzerine indim, onun umutsuz arzusuyla emildim. Dudaklarım onunkileri ayırdı, sonra alt dudağını aldım, dolgunluğunu hissettim, iyiliğinin tadına baktım. Öpüşü ani ve endişeliydi, beni sertçe öpmek, dilini bana vermek için başını eğdi. Çaresizliği o kadar derindi ki benden daha fazlasına ihtiyacı vardı, hem de hemen.

O andan itibaren bir koşuşturmacaydı, kıyafetler yerde, göğüsleri büyük ellerimde, dili ağzımda. Omurgam aynı anda hem yanıyor hem de donuyordu. Beni minderlere doğru itmeden önce kanepeye doğru çektiğini hissettim.

Kanepenin arkasına oturdum ve onun üstüme tırmanışını izledim, göğsüme yaklaştı, böylece göğüsleri tam yüzümdeydi, sert meme uçlarıyla şımarıktı. Tabanımı kavradı ve beni içine çekti, uzunluğumu nemlendirmede bile çünkü amı ikimiz için de yeterince ıslaktı. Memnuniyet dolu bir iniltiyle sikime gömüldü. "Aurelias..."

Adımı söylediğinde, işim bitmişti. "Bebeğim..." Ellerim kıcını kavradı ve göğüslerinin arasındaki vadiyi öptüm, meme uçlarını emdim ve lezzetli etinin tadına baktım. Kalp atışlarını hissedebiliyordum, vücudundaki kan akışını hissedebiliyordum ama yine de canım çekmiyordu.

Yukarı aşağı hareket etti, kalçalarını salladı ve sikimi yakaladı, beni her taşaklarımın derinliklerine aldığı anda inledi.

duygu selinde kaybolmuştum, parmaklarım kıcını onu yukarı ve aşağı yönlendiriyor, daha sert ve daha hızlı olmasını istiyordum. Aletim onun mükemmel amını tekrar tekrar ayırdı, uzunluğu vücudunun sadece benim için ürettiği uyarılma havuzuna bulaştı. "Siktir," diye fısıldadım boynuna karşı, beni sürmeye devam ederken ağır nefeslerim tenine çarpıyordu.

Eliyle yüzümü kavradı ve başımı geriye doğru eğerek dudaklarımı yakaladı, parmakları saçlarımın derinliklerine gömülürken beni öptü. Öfori çok fazla olduğunda dudaklarıma karşı inlemek için durakladı, ama sonra beni tekrar öptü, amı sikimi tekrar tekrar aldı.

Bir mucize eseri, onu hissettiğim anda içinde serbest kalmak isteyerek dayandım. Bitiş çizgisine kadar kendisiyle savaşmak zorunda olan bir adam değildim, ama ona her sahip olduğumda, odaklanmak tüm kısıtlamalarımı gerektirdi. Mesele göğüsleri, kalçaları ya da yatakta harika olması değildi. Bundan daha fazlasıydı, en basit dokunuşta bende uyandırdığı duygular, bazen sadece ona bakmanın bile canımı yakması, umursamamak için tüm gücümle çabaladığım halde ona değer vermemdi.

Öpüşmemizi yarıda kesti ve dudaklarıma karşı konuştu. "... "Parmaklarım kıcını daha da sert sıktı, aletim kopmak için can atıyordu.

Sikimin üzerine daha da sert düşmeye, kalçalarını daha derine sallamaya, komşuların tam olarak ne yaptığımızı anlamasına yetecek kadar yüksek sesle inlemeye başladı. Gözlerinin kenarlarından yaşlar fişkırmaya ve kırmızı yanaklarından aşağı süzölmeye başladı.

Aletim emrime itaat etmedi ve serbest kaldı, inlemelerim onunkilerle eşleşti, ikimiz de aynı anda boşalıyorduk, çaresizlikle birbirimizi çekiyorduk. Sikimin üzerine boşalan bir amcığa boşalmak çok iyi hissettiriyordu.

Uzun bir yükselişti, ikimiz de bir kış gününün son ışığı gibi ona tutunuyorduk. İkimiz de bitirdik ve alacakaranlıkta yağın kar gibi yavaşça aşağı indik. Güzel teni terden bir parıltıyla kaplanmıştı ve ben göğsündeki ve boynundaki tüm tuz tanelerini öperek uzaklaştırdım.

Beni öperken elleri yine saçlarımdaydı, dili sahiplenici bir şekilde ağzıma daldı, sanki orgazmlarımız sadece bir kesintiymiş gibi. "Beni yatağa götür," dedi ağzıma karşı. "Ve beni geçen sefer yaptığın gibi becer."

Esnek ve katlanabilirdi, bu yüzden vücuduna sertçe girerken onu altımda sıkıştırdım, yatak başlığının duvara çarpmasına ve daha fazla iz bırakmasına neden oldum. Onu bu gece için para ödediğim bir fahişe gibi becerdim ve ona ne kadar sert verirsem vereyim, yine de daha fazlasını istedi.

"Tekrar boşalacağım." Derin nefesler alıp verirken ellerini göğsüme dayamıştı. Bana her zaman eşiğinde olduğunu söylerdi, ona katılmam için bir davet olarak.

Dudaklarım kulağına gitti. "istiyor musun, bebeğim?"

Tırnakları içgüdüsel olarak sırtımı tırmaladı. "Evet."

"*Lütfen*." Kulağına doğru nefes alırken sertçe itmeye devam ettim.

"Lütfen..." Sesi gözyaşlarıyla çatladı ve tırnakları daha derine battı.

"İşte geliyor," dedim, arzu beni ele geçirirken sesim kırıldı.

Bir çığlıkla geldi, tırnaklarıyla etimi kesti, vücudu sıkılmış bir yumruğun gücüyle beni kavrarken tavana doğru inledi. "Evet..."

Rahatlamış bir şekilde inerken son pompalarımı yaptım, dün gecedan daha sert bir şekilde boşaldım ve boş tohumlarımı arzusun nesnesinin içine boşalttım. Orgazmlarımız alt katta olduğu gibi üst üste geldi ve son doruk geçene kadar birbirimize sarıldık.

Yuvarlanıp gidene kadar hareketlerimden kaynaklanan yakıcı sıcaklığı, tenimi kaplayan teri ve kaslarımdaki gerginliği hissetmedim. Sırt üstü uzandım, nefesim hala yüksekti ve tavana baktım.

süründü, bacaklarını kalçalarımaya dayadı, uzun saçları omzuma değiyordu.

"Gerçekten mi bebeğim?"

"Bu senin hatan."

"Benim hatam mı?" Dudaklarımda bir gülümseme belirerek sordum.

"Beni bu kadar uzun süre bekletmeseydin..." Bana yaklaştı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Bana birkaç dakika ver."

Parmakları ağızıma gitti, çene çizgimde gezindi. "Görebilir miyim?"

"Neyi görebilirsin?"

"Dişlerin..." Ağızımı çizmeye devam etti. "Seni öptüğümde onları hissetmiyorum."

"Beslemediğim zaman geri çekiliyorlar."

"Göster bana." Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi.

Ona asla göstermezdim. "Ben beslendiğimde ortaya çıkıyorlar. Bunu gönüllü olarak yapamam."

Arkasına yaslandı ve seksini tam aletimin üzerine bıraktı. "Neden benden beslenmiyorsun...?" O konuştuktan sonra havayı ağır bir sessizlik kapladı, kaslarımın derinliklerine işleyen bir gerilim.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum, ıslak seksini hissettiğimde aletim sertleşti. "Çünkü yapmayacağım."

"İyi hissettirdiğini söylemiştin." Üzerimde biraz daha ilerledi, dudaklarımız birbirine yaklaştı. "Gerçekten iyi."

Gözlerim meydan okurcasına sabit kaldı. "Senden asla beslenmeyeceğim bebeğim. Bana bir daha sorma."

"Neden olmasın?"

"Çünkü yapmayacağım."

"Beni kimsenin göremeyeceği bir yerden ısırabilirsin-"

"*Cevabım hayır.*" Sesimi yükseltmedim ama nasıl değiştiğini, nasıl kısırlaştığını hissettim.

Gözleri üzerimdeydi, suçluluk duygusuyla korunuyordu ve içinden gelgitli bir hayal kırıklığı dalgası geçti. Ortalama bir insan nadiren yoğun şeyler hissederken, onun tüm duyguları her zaman yüzeyde, her zaman yoğun, her zaman çarpıcıydı. Böyle kızgın olduğunda bile bağımlılık yapıyordu.

"Bir daha sorma."

Üzerimden kalktı ve uzaklaştı, odanın içinde ve kapının dışında kasılarak yürürken şımarık kıcı titriyordu.

Olduğum yerde kaldım, bir kadını kovalayacak türden bir adam değildim.

Alt kattaki kıyafetlerini aldı ve gitti, beni terk ettiğini anlamam için kapıyı çarpmayı ihmal etmedi.

Göğsümdeki rahatsızlık dayanılmaz hale gelene kadar bir, belki iki dakika orada oturdum. Sıkılmış dişlerimden ağır bir iç çekiş çıktı ve sonra yataktan kalktım, yapacağımı hiç düşünmediğim bir şeyi yaptım.

Bir kadını kovala.

OceanofPDF.com

YEDİ

OceanofPDF.com

IAN

Parşömeni düzelttim ve Huntley'nin gönderdiği mektubu okumak için kenarlarını hafifçe bastırdım. "Atticus uyandı ve Ivory de iyi. Boynu kuşatma yüzünden sonsuza dek yaralı kalacak ve onu gördüğünüzde bakmamanızı rica ediyorum." Annemin duyması için yüksek sesle okudum. "Harlow'un bana anlattıklarına bakılırsa, bunlar doğuda gördüğümüz varlıklarla aynı. Liderleri beni aramak için Delacroix'ya gelmiş ama onun yerine Ivory'yi bulmuş." Okumak için durakladım, durumun ağırlığı birden ağırlaştı. "Onu boynundan yakaladı ve ateş üretti, orada sallanırken etini kömürleştiren bir ateş. Kızın kurtulmasının tek nedeni vampirin araya girmesiydi. Kılıcını kaldırdı ve Ivory ile Harlow'un kaçabilmesi için beşiyle birden dövüştü. Sonra kardeşleri de ona katıldı ve Delacroix'yı kurtardılar. Aurelias'la özel olarak konuştum ve sözleri ne kadar saldırgan olsa da aynı zamanda doğrudu - eğer o kurtarmak orada olmasaydı krallığımız düşerdi." Durup soğukkanlılığını koruyan ama aynı zamanda hasta görünen anneme baktım. "Kardeşleri, orduların bizi savunmaya gelmesini istemek için topraklarına döndüler. Bu kısa bir yolculuk değil, bu yüzden uzun bir süre cevap alamayabiliriz. Krallıklar'ı savunma için hazırlayacağım çünkü topraklarına girip dağların engeliyle saldırma imkânımız yok-" General Macabre odaya girdiğinde durdum, zırhını ve silahlarını giymişti çünkü görevine iade edilmişti. Hayatta kalma şansımız bu kadar vahim olmasaydı, onu görünce daha da öfkelenirdim.

Yaklaşmadan önce tereddüt etti, aramızdaki mesafeyi korudu ve bakışlarımdan kaçındı.

Mektubun tamamını duyabilmesi için baştan başladım ve sonra devam ettim. "Onların topraklarına girmenin bir yolu yok ve dağ yolumuzu kapatıyor. Tek seçeneğimiz ikinci savaşa hazır olmak. Bu savaştan sağ çıkma umudumuz varsa vampirleri kucaklamamız gerektiğine hiç şüphe yok. Aurelias'ı mtfevik olarak kabul ettim ve devamıza olan bağlılığına güveniyorum. Emirleri aldığımda göndereceğim." Mektubu bitirdikten sonra ağırlıkları kaldırdım, böylece parşömen bir kez daha rulo haline gelecekti.

Hiçbirimiz konuşmadık. Saniyeler boyunca. Dakikalarca bile.

Annem kollarını yemek masasındaki sandalyelerden birinin arkalığına dayadı. "Bu gerçekten de vahim bir haber."

"Ejderhalarımız işe yaramaz," dedim sessizce. "Ateşe karşılık veremezsin."

"Onları farklı bir şekilde kullanmadığımız sürece," dedi annem.

General Macabre pencereden dışarı baktı. "Savaş alanını savaşa hazırlıyoruz. Gizli siperler çökmeye hazır. Dikenli oklar. Normalde ateş de kullanırdık ama bunun bir seçenek olmadığının farkındayım."

"Bu yeterli değil..." Bunu diğerlerinden çok kendime söyledim. "O

halde emirleriniz nedir lordum?" Hâlâ bana bakmıyordu.

"Zayıflıklarının tespit etmeliyiz. Eğer yapmazsak, boku yeriz." "Peki

bunu nasıl yapmamızı neriyorsun-"

"Onların topraklarına dönüp bunu zmem gerekecek."

"Ian," dedi annem. "şimdi seni bekliyor olacaklar."

Anneme döndüm. "Huntley'nin ne dediğini duydun. İstedikleri zaman ateş retebiliyorlar. Hiç şansımız yok. Belki daha fazla askerimiz olsaydı, ama ordularının ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Eğer sayıca azsak, bunu da bilmem gerek."

"Peki yleyse ne yapacağız?" General Macabre sordu.

"Kaçın." Bunu söylerken masaya baktım, teslim olmanın ıstırabını

hissediordum. Annem tereddüt etti, söylediklerim karşısında dehşete

düşmüştü. "*Kaçmak* mı?"

Başımı salladım.

"Buralar bizim topraklarımız Ian," dedi annem. "Onlar bize ait, başka kimseye değil."
_"

"*Anne.*" Tanıdığım en güçlü insandı ama salt irade bu savaşı kazanamazdı. "Huntley'nin ne dediğini duymadın mı? Eğer vampirler orada olmasaydı, Delacroix düşecekti. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? İnsanların bu iblislere karşı hiç şansı yok demek. Bu adil bir savaş değil ve herkesi ölüme göndermek yerine kaçıyoruz. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Ve nereye gideceksin?" diye sordu.

"Bilmiyorum, ama dünya büyük bir yer-"

"Başka birinin topraklarına gideceğiz ve köle olacağız," diye tersledi. "Olacak olan bu, Ian. Bunu kendi halkına yapar mısın?"

Acı içinde gözlerimi kapattım. "Başka ne seçeneğimiz var?"

"Savaşırız."

Şimdi tersledim. "*Bu şeylerle savaşamayız. Anlamıyor musun?*"

Düşmanlığım karşısında irkildi. "Vampirler gelebilir-"

"Ama yapmayabilirler. Neden başkasının savaşı için zorlu bir yolculuk yapsınlar ki? Bu konuda nefesimi tutmuyorum. Ve tek bir vampir onların güçlerini yenmek için yeterli değil. Burada sadece pratik davranıyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturarak başka tarafa baktı.

"Geçerli bir planımız olmadan savaşa giremeyiz. Siperler ve oklar... Bu lanet bir şaka."

General Macabre gözlerini masanın yüzeyine dikti.

"Gitmekten başka çarem yok."

"Huntley senin burada kalmanı istediğini açıkça belirtti," dedi annem. "Ben de öyle."

"Bu çok kötü," dedim. "Oraya daha önce gittim. Doğuya aşına olmayan birinden daha iyidir. Ve eğer yakalanırsam, asla konuşmayacağım... ve başka biri olabilir. Hakkımızda ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyi."

Annem öfkeliydi, gözleri hançer gibiydi. "Kralına karşı geliyorsun."

"Ailemi koruyabileceğim anlamına geliyorsa, lanet tanrılara meydan okurum," diye tersledim. Elimi masaya vurdum ve titremesini sağladım. "Anne, bizi yalnız bırak."

Emir karşısında şok olmuş bir

halde sustu. "Bizi yalnız bırakın,"

diye tekrarladım.

"Sen kral değilsin, Ian," dedi soğuk bir sesle.

Bakışlarına karşılık verirken, "O kadar iyiyim," dedim. "Huntley öldürülürse beni halefi olarak atadığından beri."

"O iş Ivory'ye ait-"

"Barış zamanında, savaş değil. Ivory güçlü ve cesurdur ama Huntley'i düşmanlarımıza kaptırırsa teselli bulamaz. Ve böyle bir durumda ne kendisi ne de çocukları hayatlarını sürdürebilir. Şimdi bizi yalnız bırakın ki generalimle özel olarak konuşabileyim."

Annemin gözleri düşmanca parladı ama konuşmadı.

"Benim tacı hak ettiğimi düşünmüyor olabilirsiniz ama en sevdiğiniz oğlunuz düşünüyor."

Hakaret karşısında tüm öfkesi kayboldu. Gözleri hemen yumuşadı, sanki bu sözler onu kesmiş gibiydi. "Ian-"

"*Git* buradan." Ona bakmıyordum, varlığından bir önce kurtulmak istiyordum.

Bir süre durakladıktan sonra dışarı çıktı ve bizi terk etti, gardiyan onun ayrılışının ardından kapıyı kapattı.

Yanımdaki General Macabre'ye bakmadan önce bir süre masaya baktım ve öfkemin dinmesi için elimden geleni yaptım. "İçinde bulunduğumuz koşullar nedeniyle görevinize iade edildiniz, çünkü HeartHolme'ün azmi sizin günahınızdan daha önemlidir. Senden bir şey istemeyeceğim."

diz çöküp bağışlanmam için yalvarın. Bu görkemli krallığın iyi insanlarını korumak için birlikte savaşmamızı, kanımızı birlikte dökmemizi ve sevdiklerimiz için hayatlarımızı feda ederken toprağa sızmasına izin vermemizi istiyorum."

Beni incelerken belirgin bir şekilde temkinliydi, ama konuşmamı duydukça bu kılıflı düşmanlık azalmaya başladı. Gözleri soğuktan ziyade anlayışa dönüştü. "Sizinle birlikte savaşmak bir onurdur Vekilharç Ian. Ve korumaya yemin ettiklerimiz için hayatlarımızı vermek."

"O halde ilerleyelim ve farklılıklarımızı bir kenara bırakalım." Başını sallayarak onayladı.

"Ancak."

Odanın havası bu tek kelimeyle değişti.

"Avice benim karım ve eğer ona bir daha yaklaşırsan kasaba meydanında kafanı bizzat keserim ve cesedini kalenin dışına asarım. Onunla konuşursan. Ona en ufak bir şekilde bakarsan. Birbirimizi anlıyor muyuz, General?"

Gözleri bir kez temkinliydi, içindeki öfke derindi. "Evet, lordum."

Ona bakmaya devam ettim, ruhu bana bağlı olan kadının yanında uyuma fırsatına sahip olduğu için öfkeliydim. Ona benim dokunduğum gibi dokunabilmesine. Onu benim öptüğüm gibi öpmesi. Eğer savaşta olmasaydık, muhtemelen bu durumu çok daha farklı ele alırdım. "O zaman işe koyulalım."

Askerler Avice'in eşyalarını toplayıp şatoya getirdiler, benim kraliyet yatak odamda birlikte yaşayacaktık. O gittiğinden beri burası rahatsızdı, hayaleti peşimi bırakmıyordu, gideli çok uzun zaman olmasına rağmen kokusu hâlâ burnumda tütüyordu... Ya da belki de ben sadece hayal etmiştim.

Giysileri dolaba asılmıştı, banyo malzemeleri banyodaydı, birlikte geçirdiğimiz zamandan hatırladığım tüm unsurlar.

Ama hâlâ kayıptı.

Sonunda şatoya geldi, altında siyah taytları olan uzun bir kazak elbise giymişti, siyah saçlarını zarif bir şekilde arkaya toplamıştı. Karımın güzel bir kadın olduğunu biliyordum ama onu her gördüğümde, hafızamın onun gerçekte ne kadar çarpıcı olduğunu silikleştirdiğini fark ediyordum.

Gözlerinde meydan okuma, sıkıca bastırılmış dudaklarında soğukluk vardı ama yine de anlaşılmamızı yerine getirmek için geldi. Bana doğru yürüdü, gözleri o kadar korunaklıydı ki sanki paylaştığımız o tutkulu gece hiç yaşanmamış gibiydi. Bakışları buz gibiydi, sanki benden nefret ediyormuş gibiydi ve sonra yatak odamıza doğru yürüdü. Düşmanlığı her şeyden önemliydi ama yine de hayatımın en mutlu günüymüş gibi hissettim.

Onu yatak odalarımıza kadar takip ettim, kalenin geniş bir bölümünde birkaç yatak odası ve banyo vardı, aşağıdaki şehrin nefes kesici manzarasını seyrediyorduk. Bu odaların Huntley'e ait olması gerekiyordu, ama buraya çok seyrek geldiği için bana teklif etmişti.

Şöminenin önünde diz çöktü ve bir kibrit yakarak alevlerin yükselmesini ve soğuk odayı ısıtmasını sağladı.

Soğuk beni hiç rahatsız etmezdi ama şimdi onun bundan ne kadar nefret ettiğini, soğuk onu ürpertiği için odalarımızı fokur fokur sıcak tutmayı tercih ettiğini hatırladım.

İsteklerini yerine getirmem gerekecekti ama bu onu tekrar hayatıma almak için ödenecek küçük bir bedeldi. Arkasında durdum, dönüp bana bakmasını bekledim ama o ateşe bakmaya ve beni görmezden gelmeye devam etti.

Ona ateşe bakması ve düşüncelerini toparlaması için zaman verdim ama dakikalar tek kelime etmeden geçince sessizliği bozdum. "Avıce."

Arkasını dönmeden önce derin bir nefes aldı, kollarını vücudunun üzerinde sıkıca kavuşturdu.

"Ben senin isteklerini yerine getirdim, senin de benimkileri yerine getirmeni bekliyorum." General Macabre'yi görevine iade ettim ve onu ayaklarımın dibinde diz çökme utancından kurtardım. Aramızdaki baltayı gömdüm çünkü şu anda endişelenecek daha önemli şeyler vardı.

"Ve işte ." "İsteksizce."

Başka tarafa baktı. "Ne bekliyorsun, Ian?"

"Denemeni bekliyorum."

Hala bana bakmıyordu.

"Artık beni sevmiyormuş gibi davranma. Kalbin benim için, benimki senin için olduğu gibi acımıyormuş gibi davranma. Bu evlilik uğruna savaşılmaya değmezmiş gibi davranma. Eğer bu duygular olmasaydı benimle yatmazdın."

Başı yavaşça benimkine döndü. "Beni affet

ve dene."

"Deneyeceğimi söyledim ama seni affetmekle ilgili bir şey söylemedim-"

"*Avice.*" Ona yaklaşarak bir adım öne çıktım. "Önce sen beni affetmeden evliliğimizi yeniden inşa edemeyiz. Beni terk ettiğinde bile sana sadık kaldım. Sen gittiğinden beri her lanet gün içiyor ve üzülüyorum. Bana geri dönmen için gece gündüz tanrılara dua ettim. Evet, her şeyi mahvettim ama seni ne kadar sevdiğim hiç sorun olmadı. Seni ne kadar sevdiğimi *biliyorsun.*"

Hâlâ bakışlarıma karşılık vermiyordu. "Ian... Sadece zamana ihtiyacım var. Böyle değişimler bir gecede olmaz."

"Sana istediğin kadar zaman verebilirim. Ama çaba göstermeni

istiyorum." Üşümüş gibi kazağının üzerinden kolunu ovuşturdu.

"Doğruyu söylemek gerekirse, bu evliliği yeniden bir araya getirmek için zamanımız olmayabilir. Zaten bizim için bir gelecek de olmayabilir. Ama eğer bu bir sonsa... Birlikte olmamızı istiyorum."

Çenesini kaldırdı ve bana baktı, gözleri acıyla doluydu. "Bu ne anlama geliyor?"

Onu korkutmak istemedim ama muhtemelen öyle olmayacakken her şey yolundaymış gibi de davranmak istemedim. Bu iblislerle savaşırsak da kaçsak da hayatlarımız sonsuza dek değişecekti. "Bu düşmanlar şimdiye kadar karşılaştığımız hiçbir şeye benzemiyor."

"Ama Delacroix onları yendi-"

"Çünkü vampirler liderlerini öldürmeyi başardılar." "Ama artık yoklar, Ian. Her şey bitti."

Başımı salladım. "Onlardan çok daha fazlası var, Avice. Ve gelecek olan savaş kazanmak için bir vampir yeterli değil. Onlar damarlarında ateş olan iblisler ve düşmanlarını istedikleri zaman yakabilirler."

Yüzü, yazın sıcağında kurumuş bir nehir yatağı gibi tüm rengini kaybetmişti.

"Seni korkutmak istemiyorum." "Ne?"

"Vampir müttefikimiz halkını bizim için savaşmaya çağırdı. Umarım gelirler. Bu arada ben de bir zayıflık arayacağım."

"Ya gelmezlerse?" diye sordu. "Ya bir zayıflık bulamazsan?"

"Benim önerim kaçmamız."

"Nereye kaçacağız?"

"Bilmiyorum."

Kolları göğsünün üzerinde sıkılaştı, nefesi artık düzensizdi.

"Avice." Ona yaklaştım, ellerim kollarına doğru ilerledi. "Seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım-"

"Kızımız için endişeleniyorum..."

"Onun için hayatımı vereceğimi biliyorsun."

Gözleri göğsümde kaldı, yüzü tedirginlikle gerilmişti. "Onun sadece huzuru bilmesini istiyorum."

"Biliyorum."

"O korkunç şeyleri görmesini istemiyorum. Korkmasını istemiyorum."

"Biliyorum, bebeğim." Kollarım onu çevreledi ve onu tutmama izin verdiğinde göğsümdeki sıcaklığı hissettim. Onu kendime çektim, yüzü zırhımın sert plakasına yaslandı. "Sadece Huntley ve benim bu güzel dünyayı ve sevdiğimiz insanları korumak için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı bil."

Kolları bana dolandı, vücudum yerine zırhımı kucaklamış olsa da beni kucakladı.

Dudaklarım alnına değdi ve saç çizgisine bir öpücük kondurdum. "Eğer bu dünyadaki son günlerimse, onları seninle geçirmek istiyorum... böyle." Kollarım onun sırtında sıkılaştı, şefkati göğsümdeki ağrıyı hafifletti.

"Ben de."

Yatak odamdan çıktım ve kaleden ayrılmak için koridorda ilerledim.

"Steward Ian." Annemin muhafızı görüldü. "Leydi Rolfe sizinle konuşmak istiyor."

Henüz onunla konuşmaya hazır değildim, bu yüzden onu görmezden geldim ve yoluma devam ettim. Merdivenlerden inip ana kapıya ulaştım, şehre girmeye ve çok zor bir konuşma yapmaya hazırdım.

Ama sonra arkamdan onun sesi duyuldu. "Ian."

Çift kapıya yaklaştım ama muhafızlar kapıları kapatmak için yoluma çıktılar.

İkisine de kaşlarımı kaldırdım.

Mızraklarını sıktılar ama gözlerinden dehşetleri okunuyordu.

"Anne, şu anda hiçbir iyi adamı kaybetmeyi göze alamayız, bu yüzden yoluma çıktıkları için bu adamları öldürmemeyi tercih ederim." Yüzümü ona döndüm, gözlerim kızgınlıkla doluydu.

Bana çabucak yetişti, yaşına rağmen vücudu kıvraktı. "Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum."

"Ne dilediğın umurumda

değil." "Ian-"

"Köyde önemli bir işim var. şu an uygun bir zaman değil."

"Bu kadar öfkeliyken hiç iyi bir zaman olur mu?" Pelerinli uzun bir elbise giymiş, kargaların tüylerini saçlarına örmüştü. şifacısı yıllar önce baston kullanmasını önermişti ama o bunu reddetmiş, yürüyüşünü buna göre ayarlamıştı.

"Sizin benimle konuşmak istemeniz, benim de sizinle istediğım anlamına gelmez." Muhafızlara geri döndüm. "*Çekilin.*"

İtaat etmeye başladılar.

"*Durun.*"

İrkildiler ve hareketsiz

kaldılar. Anneme döndüm.

"Sen bu kalenin kahyası olabilirsin ama ben her zaman kraliçesi olacağım." Kılıcımı kınından çıkardım.

Adamlar yarım saniye içinde yoldan çekildiler.

"İyi seçim." Kılıcımı kınına geri koydum ve içeri girdim. Annem beni takip etti. "Ian, lütfen-"

"Hayır."

"Ian-"

Onu görmezden gelerek yürümeye devam ettim.

"Haklısın-Huntley benim en sevdiğim oğlum."

İzlerimde durdum, ihmal yüzünden durdum.

"Ama bu seni canımı yakacak kadar çok sevmediğim anlamına gelmiyor..." Yavaşça ona döndüm.

"Bu, senin için tereddüt etmeden hayatımı vermeyeceğim anlamına gelmez." Bakakaldım, itirafı kalbimi yaralamıştı.

Bana yaklaştı. "Seni yetersiz hissettirdiğim için çok üzgünüm, tercihim çıplak gözle görebileceğin kadar açık. Bir anne olarak başarısız oldum ve günahımdan utanıyorum."

Acı verse de dürüstlüğünü takdir ettim.

"Doğuya dönmeni istemiyorum... çünkü eve dönmezsen buna dayanamam. Huntley'in yerine kral olmanı istemiyorum... çünkü yaşamayı istiyorum. Onu tercih etmem, senin benim için dünyalara bedel olmadığına anlamına gelmez. Sadece tek bir çocuğun var... bu yüzden iki oğul sahibi olmanın karmaşıklığını anlamıyorsun."

"Huntley'nin iki çocuğu var ve onları eşit derecede seviyor."

"İkisini de eşit derecede seviyor ama biriyle diğerinden daha derin bir bağ kuruyor ve biz bunun hangisi olduğunu biliyoruz."

İtiraf reddettim ama aklıma yeğenimin yüzü geldi.

"Barış zamanı sona erdi ve bunu kabul etmek benim için çok zor. Uzun bir yaşamla kutsanmak yerine, keşke erken bir ölümle lanetlenseydim, böylece gerçekleşecek dehşeti görmek zorunda kalmasaydım. Oğullarımın almak için çok çalıştıkları topraklardan kaçmak istemiyorum ama onların bu topraklar için savaşırken ölmelerini de izlemek istemiyorum. Sözlerinizin gerçekliğini yutmak zor... sert bir et parçası gibi."

Benim için de yutması zordu.

"Ben gerçeği kabul etmeyi reddederken senin gerekeni yapmaya istekli olman bizi birbirimizden ayırıyor, Ian. Bir kraliçe olarak benim olduğumdan çok daha iyi bir kâhyasın ve bu yüzden seninle gurur duyuyorum." Yumuşak gözleri benimkileri kavradı ve

Beni derinden içine çekti. "Baban da seninle gurur duyardı, ikinizle de."

Minnettarlıkla başımı hafifçe salladım. "Teşekkür ederim anne."

Beni kucaklamak için kendine çekti, yüzünü yüzüme yaslarken beni sıktı.

Çekilmeden önce bir süre ona sarıldım.

"Köyde ne işiniz var?" diye sorarak duygularımızı hafifletmeye çalıştı.

"Lila."

Gözleri düştü, kızımın uzun konuşmadığını biliyordu. "Senin için en iyisini diliyorum..."

Kızım küçük bir kulübede tek başına yaşıyordu, Avice kaleyi terk ettiğinde kendi evini almıştı. Bir yetişkin olarak bile Lila bizimle aynı mekânı paylaşmaktan memnundu çünkü biz yakın bir aileydik ama Avice ve ben ayrı düştüğümüzde... o gitmişti.

Kapıyı çaldım, kalbim düğümlenmişti, Delacroix'yı neredeyse kaçırarak olan iblislerden çok kızımın yüzleşmekten korkuyordum.

Kapıyı açtığında, tam olarak hatırladığım gibi görünüyordu, kaygısız, dudaklarında bir gülümseme. Ama ziyarete gelenin ben olduğumu anladığında, yüzündeki tüm o neşe bir sünger gibi çekildi. "Ne oldu?"

Ayaklarımın yerden kesildiğini hissetmeme rağmen yüzümü asmadım. Eskiden beni görünce çok mutlu olurdu, bana sarılmaktan, gününü anlatmaktan mutluluk duyardı. Ama şimdi... Kayıtsızlık gördüm. "Lila, ben senin babanım ve bundan daha fazla saygıyı hak ediyorum." Göz göze geldiğimiz anda onu azarlamak istemedim ama saygısızlığından, saçmalıklarının yanına kâr kalmasından bıkmıştım.

"Bu ilginç," dedi. "Çünkü bence annem gördüğünden daha fazla saygıyı hak ediyordu."

Ebeveyn olmanın en zor yanı böyle şeylerdi, öfkenizi bir ateş fırtınası halinde açığa çıkarmak yerine bastırmak. Çünkü başka biri benimle böyle konuşsaydı, ölmüş olurdu. Ama o benim kızım olduğu için, eğer kızarsam benden daha çok nefret ederdi. O küçük bir insanken ben büyük bir insan olmak zorundaydım. "İçeri gelmek istiyorum, böylece konuşabiliriz."

"Ne hakkında konuşmak için?"

"Lila."

"Peki." Kapıyı açık bıraktı ve içeri girdi. "İstediğin kadar konuş ama bu dinlemek zorunda olduğum anlamına gelmez." Ateşin önündeki kanepeye geçti ve battaniyeyi bacaklarının üzerine çekti. Okuduğu kitabı eline aldı ve sanki ben orada değilmişim gibi kaldığı yerden devam etti.

Diğer kanepeye oturdum ve onun kendine yaptığı rahat kulübeye baktım. Kanepenin arkasına bir kazak asılmıştı ve mutfak tezgahının üzerinde bir şişe şarap açık bırakılmıştı. Gözlerim onunkilere kaydı, annesininkilerle aynı koyu renk saçları gördüm. "Annen ve ben evliliğimize bir şans daha vermeye karar verdik. Şatoya geri taşındı."

Bu bilgi üzerine gözleri yukarı kaydı. "Ne?" "Ne dediğimi duydun."

"Ama bunu neden yapsın ki? O görüyor-"

"*O ilişki bitti.*" Öz kızım bunu biliyordu ve yerime başkasının geçmesini umursamıyor gibiydi. "Annen beni seçti. Yeniden bir aile olmak istiyoruz ve sen de çaba gösterirsen çok memnun olurum."

"Onu aldattın-" "*Lila.*"

"Eğer beni aldatan bir adamla evli olsaydım, onu öldürürdün-"

"Bu düşündüğünden çok daha karmaşık bir durum."

"Başka bir kadınla yattın mı yatmadın mı?"

"Evet, ama-"

"O kadar da karmaşık değil, baba. Anneme ihanet ettin. Nokta. Eğer tam tersi olsaydı, ben de ona karşı aynı derecede öfkeli olurum."

"Gerçekten mi?" Sertliğine bakılırsa bu inanılmaz görünüyordu. "Çünkü bunu asla istemem. Hiç kimse anlamadığı bir şey yüzünden kızının kendisinden nefret etmesini hak etmez. Kimse kızını kaybetmeyi hak etmez. Ne yapmış olursa olsun, annenin bunu yaşamasını asla ama *asla* istemem."

Kucağında açık duran kitaba baktı. "Senden nefret etmiyorum." "Ettiğini söylemiştin."

"Ama demek istemedim."

"Ciddiymişsin gibi görünüyor. Benimle konuşmayı reddediyorsun. Beni görmeyi reddediyorsun. Bir aydan fazladır konuşmadık ve görünüşe göre bir baban olmamasından gayet memnunsun. General Macabre'nin benim yerime geçmesini gayet iyi karşılamışsın gibi görünüyor." Gözyaşlarımın gözlerimin derinliklerine gömüldüğünü hissettim ama düşmelerine izin vermeyi reddettim. "Delacroix'ya yapılan saldırıyı duymuş olmalısın ama beni kontrol etmeye tenezzül etmedin."

"Delacroix'ya bir saldırı mı oldu?" diye sordu boş boş. Belki de bilmiyordu.

"Baba?"

"Buraya bunu konuşmaya gelmedim-"

"Herkes iyi mi? Harlow? Ivory Teyze-"

"Hepsi iyi," dedim hemen. "Bunu bu tartışmayı bitirdikten sonra konuşabiliriz."

"Az önce bana Delacroix'nın saldırıya uğradığını söyledin, ama biz senin birileriyle yattığını konuşacağız-"

"*Ben yatmadım.*" Şimdi gerçekten sakinliğimi kaybediyordum. "Hikayenin tamamını bilmiyorsun. Zeki olduğunu biliyorum ama annenle olanların çok daha karmaşık olduğunu anlayacak olgunluktan yoksun olduğun ortada."

sandığınızdan daha fazla. Bir çocuk gibi taraf seçtin ve bana açıklama yapma şansı bile vermedin. Annenle benim aramda yaşanan hiçbir şey seninle olan ilişkimizi etkilememeli."

"Peki. O zaman bana ne olduğunu anlat." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Ellerimi yüzümde gezdirdim, sanki yargılanıyormuşum gibi hissediyordum. "Lila, ne söylersem söyleyeyim beni yargılayacak ve kötüleyecekmişsin gibi hissediyorum. Kararını çoktan vermişsin. Zaten dayanılmaz bir acı içindeyim ve yapmak istediğim son şey kalbimi sana açmak ve bunun için yargılanmak. Ebeveyn olduğumu biliyorum, bu yüzden büyüklük bende kalmalı ama Lila, sen artık yetişkin birisin. Çocuk gibi davranmayı bırakmalısın. Tövbe etmemiş bir zinacı olsam bile, bu ilişkimizi değiştirmemeli. Ne kadar utanç verici olursa olsun, sana olan sevgimi değiştirecek hiçbir hata yapamazsın. Ama varlığımı unutman için tek gereken bir hataydı..." Ebeveyn olmak zorlu bir işti ve Avice'den ayrılana kadar her şeye değmişti çünkü kızım benim gurur ve neşe kaynağımdı, ama şimdi bu hayatımda yaptığım en acı verici, en dayanılmaz şeydi. Çocuğunuzun nefretinin alıcısı olmanın dehşetini tarif edecek kelime yoktu.

Söylediklerimi düşünürken gözleri düştü, kollarını vücudunun üzerinde kavuşturdu.

Buraya neden gelmiştim ki? Annesiyle yeniden bir araya gelmenin beni affetmesini sağlayacağını mı sanıyordum gerçekten? Kızımın bana iki kelime etmesini sağlamak için aylarca uğraşmışım ama artık denemekten bıkmıştım. Kanepeden kalktım ve kapıya yöneldim. "Dişler, dağların doğusundaki düşmanlarla bir ittifak kurdu. Bize saldıranlar onlar ama endişelenecek bir şey yok çünkü onları ordularımız ve ejderhalarımızla yeneceğiz." Ona gerçeği söyleyemezdim. Kaçınılması mümkün olsa bile kızımı korkutmazdım. Kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

"Baba." Kapı aralığında arkamdaydı.

Sokaktan aşağıya baktım, fenerin sıcaklığını ensemde hissediyordum.

"Özür dilerim..."

Ona bakmadım. Bu çok zordu. Savaşığım gözyaşlarım akmaya başlamıştı.

"İçeri gel... Konuşalım." Eli kolumun arkasına gitti ve nazikçe çekerek beni içeri sokmaya çalıştı.

Karşı koyması giderek zorlaşan gözyaşlarımı kırıştırdım.

Beni tekrar nazikçe çekti ve bu sefer ona izin verdim.

Gözleri artık sert değil, eskiden olduğu gibi yumuşak, ılık ve sıcaklık doluydu. Ama sonra hüznelendiler, muhtemelen göz kapaklarımdaki gözyaşlarımın izlerini görmüşlerdi. "Sorun yok baba." Kolları bana dolandı ve bana sarıldı... bana sarıldı.

Kollarım anında vücuduna dolandı ve derin bir nefes alarak onu sıkıca kavradım. "Tatlım..."

Hikayeyi kesintisiz olarak dinledi.

"Bu yaptıklarımı haklı çıkarmaz, ama... uzun zamandır sorunlarımız vardı ve görünürde bir uzlaşma yoktu... ve ben bir hata yaptım."

"Hiçbir fikrim yoktu..."

"Annen sana hiç söylemedi çünkü konuşmak istemedi... bilirsin işte. Hâlâ atlatamadı ve sanırım asla da atlatamayacak. Bu ıstırap gözlerinde kalıcı bir ağırlık bıraktı. Çalkantıları onu değiştirdi, tanımadığım farklı bir insana dönüştürdü. İkimiz de hatalıydık ama artık bunun bir önemi yok."

"Bunu çözdüğüne sevindim."

"Hâlâ üzerinde çalışıyoruz. Eskisi gibi olmamız için biraz zaman geçmesi gerekecek."

"Bu ani değişikliğe ne yol açtı?" diye sordu. "Bir sabah uyandı ve seni affetti mi?"

"Hayır. O..." Ne diyeceğimi, kızıma annesiyle bu gece birlikte olduğumuzu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. "Biz sadece... birbirimize geri dönmenin yolunu bulduk."

Lila, sanki bu konunun onun kaçınmak istediği bir konu olduğunu biliyormuş gibi burnunu sokmadı. "Annem gerçekten incinmişti."

"Biliyorum."

"Gerçekten bilebileceğinizi hiç sanmıyorum, baba. Ben onunla birlikteydim... sen değildin."

Gözlerim utanç içinde düştü.

"Ben de yaralandım."

"Biliyorum, tatlım. Özür dilerim." Gözlerimi tekrar kaldırdım, diğer koltukta oturan kızıma baktım... bana bakıyordu. Düşmanlık buharlaşmış, yerini çok az kişiyle yaşadığım rahat bir yakınlığa bırakmıştı. "Nasılsın?"

"İyi... sadece çalışıyorum."

"Fırını nasıl buldun?"

"Bütün gün pasta ve ekmek yapıyorum. Şikayetim yok." Gülümsedim.

"Ayrıca, bütün gün yanan ateşler sayesinde hava sıcak." "Başka bir bonus."

"Yani... Dişler bize ihanet mi etti?"

Şimdi gerçekliğe, dünyanın yakında sona erebileceği soğuk ve acı gerçeğine geri dönmüştüm. "Onları savaştan sonra öldürmeliydik."

"Neden ?"

"Huntley merhametli bir kral olmak istedi."

"Başka türlü yapar mıydın?"

"Evet." Onların ölmesini isteyen bendim ve Huntley gerekeni yapmayı reddetti. Kralım olarak ona saygı duyuyordum ama verdiği her karara saygı duymuyordum.

"Dağların diğer tarafında kim var?" diye sordu. "Daha fazla insan mı?"

"Hayır. Bu diğer varlıklar..."

"Nekroz gibi mi?"

"Hayır."

"O zaman bunlar ne?"

Ne yapacağımı bilemedim. Onu korkutmak istemiyordum ama karanlıkta da bırakmak istemiyordum. "Yaratıklar... canavarlar... daha önce hiç karşılaşmadığımız bir şey."

Ateşin yanında otururken battaniye kollarının ve bacaklarının üzerindeydi. Duyguları içinden geçerken gözleri ışığın altında büyüdü. "Delacroix'ya saldırdıklarına inanamıyorum."

"Geri döneceklerini

umuyorum." "Ama

hazırlıklıyız, değil mi?"

Başımı salladım, en azından bu gece ona gerçeği söyleyecek cesareti bulamadım. "Eğer kalede bir iş istersen bana haber ver. Hazinesinde senin için bir şeyler bulabilirim."

"Sorun değil," dedi. "Fırını seviyorum. Bence Harlow'un kılıçta bu kadar yetenekli olması ve Atticus'un ordunun generali olacak olması kötü bir şey ama ben yaptığım işi seviyorum."

"O zaman sen de öyle yapmalısın." Ben öldükten sonra kâhya olarak yerimi alması gerekiyordu ama istemiyorsa almak zorunda değildi. Onu ne mutlu edecekse onu yapmasını tercih ederim. "Geç oluyor... Gitmeliyim." Sonsuza kadar orada kalmak, kızımın bana eskiden baktığı gibi bakmasını istiyordum ama endişelenmem gereken o kadar çok şey vardı ki.

"Tamam." Battaniyeyi çekti ve benimle birlikte kapıya doğru yürüdü.

"İstersen şatoya geri dönebilirsin..." Kalenin bizim bölümümüzde birkaç yatak odası ve oturma odası vardı, bu da üçümüzün de kendi alanımıza sahip olmasını rahatlatıyordu. Daha önce de işe yaramıştı. Belki yine yapabilirdik.

"Aslında kulübemi çok seviyorum..."

Anlayışla başımı salladım. " değil." Hayal kırıklığımı elimden sakladım ve onun yetişkin bir kadın olduğunu, tıpkı benim onun yaşındayken istediğim gibi mahremiyet istediğini kendime hatırlattım. "İyi geceler, tatlım." Onu kendime çektim ve alnından öptüm. "Seni seviyorum."

Beni eritip yerde bir su birikintisine dönüştüren o sözleri söyledi. "Ben de seni seviyorum, baba."

Odama döndüğümde Avice şöminenin önündeki kanepede oturmuş, kitap okumak yerine alevlere bakıyordu, belli ki ona söylediğim her şey stresliydi. Orada olduğumu fark etmesi bir anını aldı. "O nasıl?"

"Sonunda iyi bir yerdeyiz." Gülümsemekten kendimi alamadım, onu kollarımda hissetmenin hazzını yaşıyordum.

"Bunu duymak harika."

Yanıdaki kanepeye geçtim, yaklaştığımda alevler anında ısındı.

"Ona söyledin mi...?"

Başımı salladım. "Onu korkutmak istemedim."

"Kalede bize katılmasını isteyeceğim."

"Çoktan söyledim. Hayır dedi."

"Ama koşulları bilseydi, belki de farklı bir cevap verirdi."

"Fırının hemen yanında. Onun için daha uygun. Ve biz onu neden daha yakın istediğimizi açıklayana kadar bunun bir anlamı olmayacak. Şimdilik bu konuyu kapatalım." Doğruyu söylemek gerekirse, harika bir gece geçirmiştım ve buna istiyordum... bir ya da iki günlüğüne. "Ona aramızda olanları anlattım... Umarım sorun olmaz."

Sessizdi.

"Tüm hikayeyi hak ettiğini düşündüm."

"Anlıyorum."

Yanına oturdum, aramızda birkaç santim boşluk vardı ama yine de bir yakınlık hissi vardı, sanki yine aynı takımdaymışız gibi. Karımı ve kızımı aynı gün görmüştüm, bu yüzden hayatımın en güzel günüydü. "Ben duş alacağım." Kanepeden ayrıldım ve ılık suyun altında yıkanmadan önce zırhımı ve silahlarımı dolaba astım. Kızımın sevgisini hatırlamak için birkaç dakika orada durdum. İkisinden de o kadar uzun süredir uzaktaydım ki eskiden hayatımın böyle olduğuna, ikisini de her gün gördüğüme inanamıyordum.

Yatak odasına döndüğümde Avice çoktan çarşafların altına girmişti. Bu gece benimle mi uyuyacak yoksa boş yatak odalarından birini mi kullanacak emin ama oradaydı... beni bekliyordu.

Yorganları geri çektim ve boxerlarımla yatağa girdim, bir süredir çarşafların arasında olduğu için onun sıcaklığını hissediyordum. Yatak hiç bu kadar yumuşak olmamıştı. Oda hiç bu kadar sıcak olmamıştı. Komodinim eskiden dibinde viski damlaları olan eski bardaklarla doluydu, ama şimdi onun yerine su vardı.

Yatağın diğer tarafındaydı, yan dönmüş, bana bakıyordu.

Hayatlarımız çok yakında sona erebilirdi, bu yüzden karımın üzerine yuvarlanmak ve bu yeni evliliği tamamlamak istedim. Bedenlerimizin birleştiğini, ruhlarımızın dans ettiğini hissetmek istiyordum. Ama benimle birlikte olduğu için mutluyken onu aceleye getirmek de istemiyordum.

SEKİZ

OceanofPDF.com

AURELIAS

Onu sokaklarda izleyebiliyordum, kokusundan ya da ayak izlerinden değil, duygularının yoğunluğundan. Sanki onu takip edebileceğimden şüphelenmiş ve bunu mümkün olduğunca zorlaştırmak istiyormuş gibi ana yola çıkmak yerine ara sokaklarda ilerledi.

Arkasından çıktım, elbisesinin ara sokaklarda yaz esintisiyle değiştiğini gördüm ve botlarımı sessiz tutarken hızımı artırdım. Ona yetiştiğimde kolundan tuttum ve kendime doğru çevirdim.

Anında elimden kurtuldu, sonra içgüdüsel olarak bir yumruk attı.

Bileğini yakaladım ve aşağı doğru büküm. "Hızlı reflekslerin var."

"Yeterince hızlı değil." Kendini kurtardı ve yürümeye devam etti.

"Bebeğim." Ben de onu takip ettim.

"İyi geceler, Aurelias."

yürümeye devam ettim. "Harlow."

İçini bir öfke dalgası kapladı, sanki soyadının kullanılması gerçekten hakaretmiş gibi.

Onu tekrar yakaladım ama bu sefer duvara yaslamaya zorladım. Ara sokağın gölgelerindeydik, herkes evlerinde uyuyordu çünkü

gecenin derinliklerinde. Vücudum onu duvara sabitledi ve başımı ona doğru eğdim. "Güven bana, ısırmamı istemezsin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bunu yaptığım anda sen bir av olacaksın. Seni o şekilde görmüyorum, görmek de istemiyorum."

"Ama sen bunun coşkulu olduğunu söylemiştin... samimi-"

"Olabilir, evet. Ama aynı zamanda şiddetli de olabilir. Benim dişlerim keskin, senin etin ise yumuşak. Seni kazara öldürmek için fazla bir şey gerekmez ve hayatını asla gereksiz yere riske atmam. Bunu kişisel algılama bebeğim."

Hâlâ kızgındı, gözlerinde alevler vardı.

"Bunu bir iltifat olarak kabul et."

"Bunun en büyük zevk olduğunu söylemiştin-"

"Seni becermek zaten en büyük zevk," dedim. "Daha fazlasına ihtiyacım yok, senin de yok."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

"Fikrimi asla değiştirmeyeceğim, o yüzden ver."

"Beni incitmeyeceğine güveniyorum-"

"*Kes şunu.*" Öfke kontrol edilemeyecek kadar güçlüydü. Alaylar ve sataşmalar zaten dayanılmazdı ama yanlış yere duyulan güven daha da kötüydü. "Bu konuyu tekrar açarsan, işimiz biter. Beni anlıyor musun?"

İçinden bir öfke daha geçti ama muhtemelen söylediklerimde ciddi olduğumu bildiği için bunu dile getirmedi.

"Sana bir soru sordum."

Meydan okuyarak cevap vermedi ve bakışlarındaki sertliğe bakılırsa asla da vermeyecekti.

Ağzım onunkine doğru eğildi ve sanki kulübede yalnızmışız gibi onu sertçe öptüm, ağzını sonuna kadar açmasını ve benimkini almasını istedim.

Dudakları hemen heveslendi, gözleri kadar meydan okuyucu değildi. Elleri omuzlarımdaydı ve tutmam için bacağına kaldırdı.

Onu öpmeye devam ederken dizini kavradım ve gövdemin üzerine bastırdım, bir anda parlayan arzu alevlerinin içinde kayboldum. Onunla ne zaman birlikte olsam böyle oluyordu, sanki bir kibrit ansızın çakıp her şeyi yakabilirdi. "Cevap ver bana."

Aç ağzı benimkini alırken pantolonumu çıkardı, sanki bütün gece sevişmemişiz gibi endişeli bir şekilde sertleşmiş sikime ulaşmaya çalışıyordu. Elbisesini yukarı çekmeden önce beni serbest bıraktı, ağzı hala benimkinin üzerindeydi.

Ayağı yerden kesilene kadar onu duvara doğru kaldırdım, sonra da aletim mükemmel bir şekilde yerine kayarak onu boyumun üzerine indirdim.

Kollarını omuzlarıma doladı ve yüzünü boynuma gömdü, sessiz kalmak için tenime karşı inledi. "Aurelias..."

"*Cevap ver bana.*" İçine girdim, dudaklarım kulağına yakındı, bu kadına ne kadar bağımlı olduğumu biliyordum, onu zaten sayısız kez siktikten sonra karanlık bir ara sokakta sikiyordum. Ama her nasılsa, sanki ilk sefer, ilk vuruş, ilk an gibi hissettiriyordu.

"Evet..."

Ertesi sabah kaleye girdim ve yemek salonuna kadar bana eşlik edildi. Orada taze meyveler, kahvaltılık etler, kahve ve çay ile dolu uzun bir masa vardı. Nadiren insan yemeği yerdim, çünkü tadı sıkıcıydı ve açlığımı gidermiyordu. Kan, metal ve tuzun dalgalanmasıydı, dilimde başka hiçbir şeyin taklit edemeyeceği bir yanma vardı.

Masaya yaklaştığımda Harlow'un orada olmadığını fark ettim. Sadece Kral Rolfe ve kraliçesi vardı.

Kral Rolfe solundaki sandalyeyi işaret etti.

Boynu kırmızı ve turuncunun korkunç bir karışımı olan karısının tam karşısına oturdum.

"Atticus hâlâ yatak odasında iyileşmeye çalışıyor," dedi Ivory. "Ve Harlow hiçbir zaman sabah insanı olmadı..."

Dün gecedен sonra kesinlikle sabah insanı değildi. Sabahın en az dördüne kadar yatak odasına dönmedi.

"Buyurun," dedi. "Eğer açsan..."

"Sadece biraz kahve alacağım." Önüme koymadan önce bir fincan doldurdum ama hiçbirini içmedim.

Ivory bana bakmaya devam etti, duyguları sessiz ama yoğundu. İçinde tatmin edilmemiş bir özlem vardı. "Yaptığın şey için sana teşekkür etme şansım hiç olmadı... beni kurtardığın için."

Bakışlarından kaçındım, övgüden rahatsız olmuşum. "Önemli bir şey değildi." "Hiçbir şey değildi," dedi nazikçe. "Ölebilirdin."

Ve bir an için, bunu yapacağımı düşünmüştüm. Bakışlarından kaçmak için bardağıma baktım ve bir yudum aldım, tadı diğer her şey gibi yavandı. Bunun tek istisnası alkoldü. Cansız tat tomurcuklarını ateşleyecek kadar güçlüydü.

Rahatsızlığımı hissetmiş olacak ki konuyu kapattı.

Kral Rolfe masanın başına oturmuş, içinde en az bir düzine yumurta olması gereken bir omleti mideye indiriyordu. İçi pastırma ve peynirle doldurulmuştu.

"Bir ricada bulunmak istiyorum." Ve bunu Harlow bize katılmadan önce yapmak istiyorum.

"Dinliyorum." Kral Rolfe masanın başında otururken bana dik bir şekilde yemeye devam etti.

"Beğenmeyeceksin," dedim. "Ama yapmak zorundayım."

Bunu duyunca çatalını bıraktı ve bana doğru bakmak için sandalyesini döndürdü.

"Beslenmem gerek, hayvan kanıyla değil."

Öfke anlıktı, sanki bu isteği bekliyormuş gibiydi. "Seni hapisten çıkardığımda cevabımı zaten vermiştim."

"Hayvan kanı kötü bir ikame-"

"Yaşıyorsun, değil mi?"

"Huntley..." Kraliçesinin eli ön koluna gitti ve öfkesini tek bir dokunuşla bastırdı.

"Evet, hayattayım," dedim sakince. "Ama zayıfım. Yeterince uyumamak ve birkaç gün yemek yememek gibi. Eskisi gibi değilsin. Yüzleşmek üzere olduğumuz şey için güçlü olmalıyım, bir deri bir kemik ve bitkin değil."

Bakışları öfke dolu duygularına eşlik ediyordu. "Korumaya yemin ettiğim insanları avlamana izin vereceğim bir senaryo yok."

"Onları öldürmezdim. Ve sadece gönüllüleri alırdım." "Neden gönüllü olsunlar ki?" Kral Rolfe boş boş sordu.

Gerçek sebebi söylemedim. "Çünkü hayatımı onları korumaya adadım ve başarılı olmamın onların yararına olacağını düşünüyorum. Ayrıca krallıklarını yıkımdan kurtardım, bu yüzden minnettarlıklarını göstermenin güzel bir yolu olurdu."

Nefesini yavaşça bıraktı, bu sırada burun delikleri açıldı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eğer hiç-"

"Harlow'dan asla beslenmem. Gönüllü olsa bile kabul etmezdim." Ve dün gece bana yalvarmasına rağmen kabul etmemiştim.

"Neden?" Gözleri bedenimi delip geçti, bir yalana dair ipucu arıyordu.

Çünkü onu öldürebilirim. "Ona değer veriyorum."

Kral Rolfe karısına baktı ve aralarında sessiz bir konuşma geçti.

"Bence sorun yok, Huntley."

"Diğerleri geldiğinde ne olacak?" diye sordu. "Hepimizden mi besleniyorlar?"

"Kendi avlarını kendileri getirirler," dedim. "Onları gemilerde tutun."

"Yani esir tutuyorsunuz." Yine bana baktı.

Bunu inkar etmedim. "Bazıları mahkûm... bazıları gönüllü."

Bir kez daha gardını aldı.

"Farklı vampirlerin farklı ideolojileri vardır." Hiç sormadığı soruyu cevapladım.

"Peki hangi ideolojiye sahipsiniz?" diye sordu.

Kimse için yalan söylemem. "Topraklarımdan ayrıldığımda insanları hor görürdüm ve tek amaçlarının bize, yani Asıllara hizmet etmek olduğuna inanırdım. Ama topraklarınıza geldiğimden beri, fikirlerimde ciddi bir değişiklik oldu. Kardeşlerim her zaman bunun tam tersini, insanlarla barış içinde bir arada yaşamamız gerektiğini düşündüler."

Kral bana baktı, bakışları soğuk ve sertti, zeki gözleriyle beni analiz ediyordu. "Gönüllüleri kabul edebilirsin. Ama tek bir tanesini bile öldürürsen ittifakımız bozulur."

"Bu konuda endişelenmene gerek

yok." "Endişelenmesem iyi olur."

O anda Harlow odaya girdi, gözleri yorgun ve şişti. Belli ki yataktan zorla kalkmıştı çünkü orada olmak istemiyormuş gibi görünüyordu. Yanımdaki koltuğa oturmak yerine annesinin yanına oturdu ve kendine büyük bir fincan kahve doldurdu.

Ona bakmamaya, sabahları ilk iş olarak onun görünüşünü takdir etmemeye çalıştım. Ne zaman aynı odada olsak, tüm dikkatimi üzerine çekiyor, başka bir şeye konsantre olmamı zorlaştırıyordu. Ama ailesinin, özellikle de babasının yanındayken düşüncelerimin dağılmasına izin veremezdim. "Doğuya yaptığınız yolculuk sırasında neler keşfettiniz?"

Omletini birkaç ısırık daha alarak bitirdi, masada bir dağ gibi oturuyordu ve karısıyla kızının yanında daha da ufak tefek kalıyordu. "Ian ve ben bir çalışma kampına sızdık ve mahkûmlardan biriyle konuştuk."

Harlow kahvesinden içmek üzereydi ama onun yerine tabağına geri koydu. Tüm uyku hali bakışlarını terk etti ve vücudunda bir tedirginlik belirdi.

Kral Rolfe devam etti. "Onları yeryüzündeki bir ateş çemberinden gelen iblisler olarak tanımladılar."

"Ateş çemberi mi?" Ben sordum.

"Ian ve ben onu gökyüzünden gördük," dedi. "Tam anlamıyla bir ateş çemberi, ortası siyah. Üzerinden uçtuğumuzda hava karanlıktı, o yüzden ayrıntıları bilmiyorum."

"Onlar vurmadan önce bir deprem oldu," dedim. "Belki de yeraltından geliyorlardır."

"Ama bir şey yeraltında nasıl yaşayabilir?" Harlow ağzından kaçırıldı. "Dağların içinde yaşayan bir şey görebiliyorum ama yerin dibinde? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Hiçbir fikrim yoktu.

Kral Rolfe kahvesine baktı.

Ivory geçip pencereden dışarı, şehrin ötesine baktı. "Çalışma

kampı demiştin. Ne tür bir çalışma?" diye sordum.

"Mahkumlar toprağı kazıyor, mücevher çıkarıyorlardı."

"Bu yaratıkların elmasları ve yakutları önemsedığını düşünemiyorum." Damarlarında ateş pompalanıyordu ve benimkine rakip kaba bir güçleri vardı. Onları tüccar ya da tacir olarak hayal edemiyorum, sadece fatihler.

"Ben de yapamam," dedi. "Ama yaptıkları şey buydu. Mahkûm Palladium adında büyük bir şehirden geldiklerini söyledi. İblisler ortaya çıktıktan sonra hızla düştü. Bazıları kaçtı ama saklanmaya başladı. Geri kalanlar ise rejimlerinin tutsağı oldular."

"Bu yakın zamanda mı oldu?" Ben sordum.

"Konuşmak için fazla zamanımız olmadı," dedi. "Vereceğı azıcık bilgi için ona rüşvet vermek zorunda kaldık. Ama evet, bunun uzun zaman önce olmadığı, bu varlıkların oldukça yeni olduğu izlenimini edindim."

"Zaten yeraltında yaşıyorlarsa neden mücevher madenciliği yapsınlar ki?" Harlow sordu. "Bunu kendileri de yapabilirler."

"Bir başkasına bedavaya yaptırmak varken neden kendiniz bir şey yapasınız ki?" Ben sordum.

Gözleri bana kaydı ve vücudunda şimşek çakmış gibi bir sıcaklık oluştu. Sanki bir gece önceki sevişmemizin her sahnesini hatırlıyormuş gibi hızla gözlerini kaçırdı.

Şu anda, babası bir adım ötemdeyken, bu dünya tahakkümün eşiğindeyken bunu düşünemezdim. Ivory'ye ya da kocasına bakmak, Harlow'un bakışlarından tamamen kaçınmak daha kolaydı. "O mücevherler önemli olmalı."

"Ian da aynı fikirde."

"Dişler'in yeraltındayken bu varlıklarla karşılaşmış olabileceklerinden şüpheliyim," dedim. "Dişler gelmeden önce yüzeyden çıkmış olmalılar. Ve normalde yeraltındayken yerüstüne çıkmışlarsa... bir şey onları ortaya çıkarmış olmalı."

Kral Rolfe bana baktı. "Bir tür ihtiyaç."

Başımı salladım. "Sanırım çıkardıkları mücevherlerle bir ilgisi var."

"Ama bunlar neden önemli...?" Kral Rolfe bunu hepimizden çok kendi kendine söyledi.

"Şimdiye kadar ordularını yendiğimizi biliyorlar," dedim. "Bu da bir sonraki savaş için bizi daha ciddiye alacakları anlamına geliyor. Savaşa hazırlanmamız gerekiyor ve bunu yapmanın en iyi yolu da tüm kaynakları tek bir yerde birleştirmek."

Kral Rolfe, "Bu kadar insan için yeterince büyük olan tek yer HeartHolme," dedi. "Ama tüm krallıkları tahliye etmemiz gerekecek-"

"Onları geride bırakırsan öldürülürler," dedim hemen. "Başka seçeneğiniz yok."

"Ya önce Krallıklara saldırırlarsa?" Kral Rolfe sordu.

"O zaman şehirleriniz düşecek ama halkınız değil. Eğer akrabalarım yardımımıza gelirse, zaten uçurumun dibinde olacaklar. Eğer iblisler yakın zamanda saldırırsa, halkımın buraya zamanında ulaşma şansı yok. Bu gerçeğe hazırlıklı olmalıyız." Ve gerçek şu ki, tüm askerlerinin toplamı muhtemelen yine de yeterli olmayacaktı.

"Hiç görmediğiniz düşmanlara karşı bir savaşa hazırlanmak zordur." İleriye, hepsi boş olan sonsuz sandalyeli masaya baktı. "Tek bildiğim ateş ve güçle dolu oldukları. Hayat kurtarmak istiyorsak bununla mücadele etmenin bir yolunu bulmalıyız. Düşmanını yenmek istiyorsan onu tanımalısın."

"Saklanan insanlar iyi müttefikler olabilir," dedim. "Halkları için intikam almak isteyeceklerdir."

"Ama kaç tanesi kaldı?" Kral Rolfe sordu. "Muhtemelen çok azı."

"Ama yine de onları devirmek için çalışıyorlarsa şaşırmam. Ve bizim bilmediğimiz bir şey biliyor olabilirler."

"Peki onları nasıl bulmamızı önerirsiniz?" Kral Rolfe sordu.

"Bunu... Bilmiyorum," dedim. "Ama ne olursa olsun bunun doğuya bir yolculuk daha gerektireceğini düşünüyorum."

Kral Rolfe az önce konuştuklarımızı düşünerek uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra dikkatini Ivory'ye çevirdi. "Atticus iyileştikten sonra Krallık'ı tahliye etmesi ve onları HeartHolme'e götürmesi gerekecek. General Henry Delacroix ordusunu yaya olarak yürütecek. Orduları duvarlarının güvenliğinden çıkarmak normalde aptalca olurdu ama bu durumda, bu iblislerle yüzleşeceksek tüm askerlere tek bir yerde ihtiyacımız var."

Ivory oğluna söz vermeyi reddetmek yerine başıyla onayladı.

Kral Rolfe, "En azından şimdilik HeartHolme'den uzakta daha güvende olacağından şüpheleniyorum," dedi. "Ejderhayla yola çıkacağız."

Gözlerim Harlow'a kaymak istedi ama onları konuşmada kalmaya zorladım. O HeartHolme'e gökyüzüyle gidecek ve sadece bir günde varacaktı, oysa benim oraya yürüyerek gitmem günlerimi, belki de bir haftamı alacaktı. HeartHolme'de bir şey olursa, çeliğimin onun boğazını koruyamayacağını bildiğimden, bu ayrılık kalbimde bir korku sarsıntısına neden oldu. Gözlerim

utanç içinde altımdaki masaya çöktüm, kendimden daha fazla bir şeyi önemsemenin ne kadar boktan bir his olduğunu hatırladım.

Kral Rolfe, "Sanırım Atticus üç gün içinde hazır olacak," dedi. "O zaman için plan yapalım."

"Ian'a HeartHolme'ün tüm krallıkları ağırlaması gerektiğini bildirmeliyiz," dedi Ivory. "Ve taşıyabileceğimiz kadar yiyecek getirmeliyiz. Erzakları herkesi doyurmaya yetmeyebilir."

Kral Rolfe başını salladı. "Mektubu göndereceğim."

OceanofPDF.com

NINETEEN

OceanofPDF.com

HARLOW

Kardeşimin başucunda oturmuş, yorganın altında yatan zayıflamış bedenine bakıyordum. Uyuyordu, ben de bronzlaşmış yüzüne baktım ve savaştan hemen sonra ne kadar solgun olduğunu hatırladım.

Bakışlarım yüzünü yakmış olmalı, çünkü gözleri yavaşça açıldı ve benimkileri buldu.

"Seni uyandırmak istememiştim."

Konuştuğunda sesi gergin çıkıyordu. "İnsanların bana böyle bakmasına alışkırım."

"Ne gibi?"

"Sanki hâlâ ölecekmişim

gibi." "Ben öyle

düşünmüyorum."

"Ama eminim bunu diliyorsundur." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirdim, kendi gülümsemem çıktı. "Beni yakaladın."

Yatakta doğrulmadan önce parmaklarını saçlarında gezdirdi, yorganı indirince göğsü ortaya çıktı. Babam gibi kalın ve kaslıydı, göğsünde koyu renk kıllar vardı. "Çocukluğumdan beri böyle uyumamıştım."

"Yapabiliyorken tadını çıkar. Hayat berbat olmak üzere."

"Daha önce hiç savaşı girmedim. İlk yeni yaşadım. Bu yüzden gerginim... ama acaba babam daha mı gergin?"

"Her zaman gergindir." Her zaman en kötüsünün gerçekleşeceği konusunda paranoyaktı ve şimdi gerçekleştiğine göre gözleri sürekli kan çanağına dönmüştü. İp cambazı gibi gergindi.

"Uykumu seviyorum ama yataktan kalkmak için sabırsızlanıyorum."

"Yapabiliyorken tadını çıkarın, çünkü iyileştiginizde, Babam tüm Krallıkları tahliye etmenizi ve onları HeartHolme'e getirmenizi isteyecek. Aurelias tüm ordularımızı dağınık ve savunmasız bırakmak yerine tek bir yerde birleştirmemiz gerektiğini düşünüyor - en azından böyle bir düşmanla."

"Kâhyalar bundan hoşlanmayacak."

"Ölü olmaktan daha çok
hoşlanmayacaklar."

Başını hafifçe sallayarak onayladı. "Bu hâlâ büyük bir görev. Bunu başarmam biraz zaman alacak. Tüm vatandaşların gerekli eşyalarını toplaması ve evlerine veda etmesi için. Hepsi korkacak."

"Korkuyorum."

Gözleri tekrar bana kaydı.

"Babam da öyle. Hepimiz
öyleyiz."

Bakışlarında bir yumuşaklık vardı, sanki iyi bir ağabey olmak ve bana her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek istiyordu. Ama bunu söyleyemeyeceğini biliyordu, o yüzden söylemedi. "Aurelias... vampirin bir adı var."

"Babam onu bizden biri olarak kabul etti."

Atticus endişelerini dile getirmedi. Babam kadar inatçı değildi, bu yüzden Aurelias kabul edilirse bunu sorgulamayacaktı. "Ben halkımızı toplarken, sen de HeartHolme'e gider misin?"

"Evet. Babam bize karşı çıkan iblisler hakkında bilgi toplamak için doğuya bir keşif görevi gönderecek. Ejderhalarımız onların alevlerine karşı güçsüz olduğu için bir zayıflık keşfetmeyi umuyor."

O da başıyla onayladı. "Tehlikeli ama zaten onlardan haberdar olduğumuzu biliyorlar, bu yüzden..."

"Evet."

"Ve bizi yakaladıklarında öğrenebilecekleri ayrıntılı bir planımız da yok."

"Evet."

Bir süre sessizce oturduk, ikimiz de her birimizin yapmak zorunda kalacağı zorlu yolculuğu düşündük... hepimizin yapmak zorunda kalacağı yolculuğu.

"Daha bir ay öncesine kadar hayatın kolay olduğuna inanmak zor," dedi Atticus. "Sıkıcıydı. Asla gelmeyecek bir savaş için askerlerle eğitim yapıyordum. Çay partilerinde elbiseler giyiyor ve hayranlarının tüm tekliflerini görmezden geliyordun. Çok farklı bir zamandı."

"Evet..." Daha önce olduğuna inanmak zordu.

"Şimdi keşke bunun kıymetini daha fazla bilseydim diyorum. "Çünkü asla eskisi gibi olmayacak."

Akşam olduğunda kaleden ayrıldım ve köyü ziyaret ettim, arnavut kaldırımlı sokaklardan geçerek ara sokakların arkasına gizlenmiş küçük kulübeye gittim. Ana yoldan uzaktı, çekmemek isteyen biri için mükemmel bir yerdi. Gece gizlice aşağı inip sabah gizlice geri dönmekten yorulmuştum ama Aurelias'ın istesem de odama gelmeyeceğinden şüpheleniyordum. Babamla ilişkisi artık farklıydı ve bu muhtemelen geçmeyeceği bir çizgiydi.

Kapısını çaldım ve derin sesinin beni içeri davet etmesini bekledim, ama sadece sessizlik vardı. Kapıyı tekrar çaldım ama ne bir cevap ne de bir ayak sesi vardı. Kolu tuttuğumda kilitli olmadığı için döndü, ben de kendimi içeri attım.

Birkaç lamba yanıyordu ama oda hâlâ karanlıktı, köşelerde gölgeler vardı. Tezgâhta, dibinde birkaç damla amber bulunan bir şişe viski vardı.

"Aurelias?" Merdivenlerin dibine doğru ilerledim ve ikinci sahanlığa baktım, onu donundan başka bir şey giymemiş olarak görmeyi bekliyordum, ama orada değildi.

Yokluğu beni hayal kırıklığına uğrattı ve barda, bir köşede tek başına içtiğini, önümüzdeki uzun yolu düşündüğünü varsaydım. Üst kata çıktım ve yapılmamış yatağına yaklaştım. Komodininin üzerinde kabzasında kırmızı mücevherler olan bir hançer duruyordu. Kılıcı duvara yaslanmıştı, siyah kınına bir yılan oyulmuştu.

Soyunmaya ve çarşaflarına uzanmaya karar verdim, döndüğünde beni fark edebilmesi için yorganın altına girdim. Yatak şatodaki yatağımın kalitesinde değildi ama bir şekilde çok daha rahat hissettiriyordu. Çarşaflardan onun kokusunu alabiliyordum; o kar, şömine dumanı ve viski kokusunu. Yan yattım ve gözlerimi kapattım, o kadar rahattım ki zihnimin hafifçe gevşediğini hissettim.

Bir süre sonra ön kapı açılıp kapandı ve bir adamın ağır ayak sesleri bana kadar geldi.

Gözlerim açıldı ve bir şişenin tezgâhtan çıkış sesini, içkinin bir bardağa doluşunu ve ardından şişenin tezgâha geri dönüşünü dinledim. Muhtemelen barda çok içmiş olsa da, az önce doldurduğu viskiyi içtiğini hayal ettim. Sonra ayak sesleri merdivenlere, ikinci sahanlığa doğru ilerledi ve yatak odasına çıktı, onu iki kat daha büyük yapan ağır zırh yerine normal kıyafetlerini giymişti.

Bana kendine özgü bir şiddetle baktı, bakışları güneş gibi sıcaktı, orada olmama hiç şaşırmamıştı. "Bebeğim."

Kalbimden başlayıp ayak parmaklarıma kadar uzanan bir ürperti vücuduma yayıldı. Sonrasında bir karıncalanma, dört uzvumda da bir uyuşma kaldı. Kollarımda üşümüşüm gibi şişlikler vardı ama midemin içinde bir alev canlanmıştı.

Soyundu, önce gömleğini sonra da pantolonunu çıkarıp halının üzerinde bir yığın halinde bıraktı.

Doğrudum ve çarşafın karnıma doğru kaymasına izin verdim, sert göğüslerim aniden soğuk havaya kaldı. Meme uçlarım keskinleşti ve üzerimdeki gerginliği hissettim.

Göğsüm.

Başparmakları boksörlerinin içine girip onları yere indirirken gözleri aşağıya kaydı. Onları aşağı çekti ve bana doğru bakan kaya gibi sert bir aleti ortaya çıkardı. Dizleri yatağa çarptı ve yukarı doğru hareket ederek saniyeler içinde üstüme çıktı, çarşafı atarak vücudumu boğmaya başladı.

Beni öptü.

Hayır, o beni içine çekti.

Talepkâr ve aralıksız bir şekilde dudaklarımı sahiplendi, eli saçlarıma dolandı, böylece beni sıkıca kavrayabildi. Beni tamamen ele geçirdi, sadece onun sağlayabileceği sıcaklıkla sardı.

Tarif etmesi zor bağı, ama tek bildiğim başka hiç kimseyle yaşamadığımdı. Başka hiçbir erkek Aurelias'ın eline su dökemezdi. Eğlenceli zamanlar olmuştu, *gerçekten* eğlenceli zamanlar olmuştu, ama hiçbiri böyle değildi.

Üstüne çıkabilmek için onu çevirmeye çalıştım ama beni yatağa sabitledi ve dizleriyle kalçalarımı ayırdı. Ben öne geçmeye çalıştığımda ağzıma karşı hırladı. Sonra beni altına aldı, beni istediği gibi katlarken bir ayağını göğsüne dayadı. Aleti içime doğru itti, giriş yerimdeki sıkılığı aştı ve yavaşça içeri girdi.

Ağzına karşı inledim. "Evet..." Bundan daha iyi bir his olamazdı, çok büyük olduğu için içime ittirerek girdiğini hissetmekten daha iyi bir his olamazdı. Yolun geri kalanını sadece iç etim çok yumuşak ve pürüzsüz olduğu için, etkileyici çevresini almaya hazır olduğu için yaptı.

Vücudunu tek bir koluyla destekliyordu; bu kol bükülmüş ve kaslanmıştı, tüm kasları ağırlığını taşımak için şişmişti. Diğer eliyle saçları tuttu, sanki kaçmaya çalışacakmışım gibi dizginler gibi tutuyordu. "Bu aleti beğendin mi bebeğim?"

"Evet."

Sert ve hızlı bir şekilde içime girdi, belirgin bir tempoyla yatak başlığına vuruyordu.

Orada yatıyordum, yatağa sabitlenmişim, o gece istediği herhangi bir kadını becerebilecekken bu muhteşem adamın beni becermesini izliyordum.

"Güzel," dedi, vücudunu çalıştırma şekline rağmen nefesleri eşitti. "Çünkü bu amcığı seviyorum."

Omzu yastığım, vücudu çarşafımdı. Kaslı göğsüne baktım ve sert karnının üzerinden sarkan koluma baktım. Nefes aldığıında her şey kalkıyor, nefes verdiğiinde ise her şey daha da sıkılaşıyordu. Mükemmelliği taştan yontulmuş gibiydi.

Sonsuza kadar orada kalmak istiyordum ama işemem gerekiyordu, bu yüzden kollarından ayrıldım ve yatağın etrafından dolaşarak koridorun sonundaki banyoya doğru yürüdüm. Eşyaları tezgâhın üzerindeydi, diş fırçası, tıraş bıçağı, sabun. İşimi hallettikten sonra yatak odasına döndüm, altımdaki zemindeydi. Kıyafetlerine baktım, onları gördüğüm anda gözümü kaçırmaya hazırdım ama sonra kırmızı bir şey durdum.

Siyah gömleğinin üzerinde fark edilmesi zordu, rengi daha çok bordoydu ama yakasına yakın bir yerdeydi.

"Bir sorun mu var bebeğim?" Aurelias kollarını başının arkasında kavuşturarak sordu. "Gömleğinde kan var."

Tek kolunun üzerinde doğrulup bana baktı, sert bakışları ilgisizlik sınırındaydı. "Muhtemelen şaraptır, ama kan olsa bile, muhtemelen hiç çıkmamış eski bir lekedir." Bakışlarını sürdürdü, kaslı vücudu bu şekilde desteklendiğinde bile sıkıydı.

Neden tereddüt ettiğimden emin değildim. İçgüdüsel olmalı.

"Bebeğim?" Delici bakışlarını sürdürdü. "Sorun nedir?"

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordum. Babam kimseden beslenemeyeceğini açıkça belirtmişti ve Aurelias bana sözünden dönecek biri gibi gelmemiştir. Ama farklı görünüyordu, gözleri daha parlak, kasları daha dolgundu, sanki zayıflamış vücudu bir şey tarafından canlandırılmış gibiydi. "Bugün beslendin mi?"

Bakışlarımı sessizlik içinde tuttu, sert gözleri yüzüme odaklanmıştı. "Evet."

"Hayvan kanıyla mı?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye sessizlik oldu. "Evet."

Bu cevabı duyduğumda kıyafetleri unuttum ve yatağıma döndüm. "Bu gece burada kalmak istiyorum." Gecenin bir yarısı kaleye geri dönmekten yorulmuştum. Sokaklarda bir hayalet gibi dolaşmaktan yorulmuştum.

Aurelias bana yaklaştı, bacağını kalçasının üzerinden geçirdi, sonra kolu belimi sıktı ve beni kendine çekti.

"Sorun olur mu?"

"Bunun akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Gizlice dolaşmak istemiyorum."

"Geçmişte hiç yatıya kaldın mı?"

"Hayır, ama bu farklı." Düşünmeden konuştum, kelimeler şelaleden akan bir nehir gibi dökülüyordu.

Gözleri en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermeden benimkilere kilitlendi.

Sözlerimin anlamını değiştirmeye çalıştım. "Çünkü savaştayız ve yarın her şey yok olabilir." Elimden geldiğince üstünü kapattım, kendimi de bu gerçeğe inandırmaya çalıştım.

"Baban ilişkimizin farkında ama bunu onun önünde sergilemenin akıllıca olmadığını düşünüyorum."

"Ben onun tacı hak ettiğini düşündüğü yetişkin bir kadınıym," dedim. "İstediğimi yapabilirim. Ve Atticus'un kendi yatağında yattığından çok daha fazla başka yataklarda yattığını biliyorum."

Parmakları sırtımı okşadı, cildimi nazikçe okşadı. "Bunun farklı olduğunu biliyorsun bebeğim."

"Farklı olmamalı."

"Bu ne kadar doğru olursa olsun, benim bir vampir olduğum gerçeğini değiştirmez."

Elimi koluna dayadım, parmak uçlarımla altındaki tüm kordonları ve kaslı vücudunun gerginliğini hissettim. "Eğer kalmamı istemiyorsan, erkek ol ve bana söyle."

Gözleri belirgin bir şekilde parladı ve dudaklarına ince bir gülümseme yerleşti. "Bebeğim, gitmeni asla istemediğimi biliyorsun."

Kalbim yeniden sıkıştı, bana bebeğim diye seslenişini, iri ellerinin vücudumda bıraktığı hissi seviyordum. Güzel bir adamın sahipliğini hissetmek dünyadaki en seksi şeydi.

"Ve sen bunu çok iyi biliyorsun." Beni kendine doğru çekti, dudakları yumuşak bir öpücük için dudaklarımı yakaladı, vücudumu çarşafın içinde eriten türden. Yavaş ve şefkatliydi ama yine de nefes kesiciydi. Beni sırtüstü yatırmadan önce büyük eliyle kıkırmı kavradı ve beni tekrar içine alabilmesi için açtı. Kendini içeri doğru yönlendirdi, sonra yavaşça battı, gözleri o güçlü sahiplenmeyle benimkilere kilitlendi. "Öyle değil mi?"

Tırnaklarım sırtının derinliklerindeydi, vücutlarımız birbirine

sürtünüyordu. Ağzı kulağıma gitti. "Söyle bebeğim."

Kahretsin, çoktan boşalacaktım. "Evet... Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Beni ne kadar istediğini..."

Daha sert hareket etmeye başladı. "Aferin kızıma."

Gözlerimi açtığımda Aurelias hala yanımdaydı. Gece bir ara ayrılmıştık ama hala yakınımdaydı, nefes alışını duyabileceğim kadar yakın. Onu bir an için içime çektim, perdelerin arasındaki aralıkta sabah ışığını hissettim. İçimi bir huzur perdesi kapladı, bedenim bir bulutun üzerindeydi ve zihnim hala rüyalar diyarındaydı.

Uzun zamandır yaşadığım en güzel sabahtı.

Bir an sonra gözlerini açtı, yüzüme bakıyordu, gözleri yarı uykulu olduğu için yumuşaktı. Çarşafı bel hizasındaydı, rahatlamış olmasına rağmen vücudu hâlâ sertti. Elleri yatağın üzerinden bana doğru uzandı ve beni kavrayıp kendine doğru çekti. "Sabahları çok güzel görünüyorsun."

"Komik," dedim. "Ben de senin hakkında aynı şeyi düşünmüştüm."

Bacağımı kalçasının üzerine kaldırdı ve gözlerini tekrar kapattı, vücudu benimkine bastırdı, nefeslerimiz senkronize oldu.

Yorgun değildim ama o kadar rahatlamıştım ki hemen uykuya dalabilirdim. Bu şekilde birbirimize sarılmışken dünyamızın çöküşün eşiğinde olduğunu unutmak kolaydı, sabah ışığı odaya ateşle yarışan bir sıcaklık getiriyordu.

Sinirli bir şekilde iç geçirdiğinde tesadüfümüz yok oldu. "Ne?"

"Giyinmelisin." "Neden-"

Tak tak. Tak. Tak.

"İşte bu yüzden," dedi. "Gel ."

Alt kattan bir gardiyanın sesi duyuldu. "Kapıyı açın. Kralın emriyle."

"Oh lanet olsun." Kıyafetlerimi yerden aldım ve olabildiğince çabuk giyindim.

Aurelias sakinliğini korudu, parmakları saçlarında gezinmeden önce giysilerini giymek için acele etmedi.

"Buna inanamıyorum."

Hiçbir şey söylemedi ama bakışları her şeyi anlatıyordu. *Sana söylemiştim.*

Koşarak aşağı indim ve kapıyı açtım. "Ben iyiyim. Gördün mü?"

Orada tepeden tırnağa silahlı üç muhafız vardı. "Prenses Harlow, size kaleye kadar eşlik etmek için buradayız."

"*Bana eşlik etmek mi?*" Tersledim. "Oraya kendi başıma gidebilirim-"

"Bebeğim." Aurelias'ın sakın sesi belirdi. "Onlarla git."

"Bu çok saçma." Dışarı çıktım ve muhafızlar da arkamdan geldi. Şatoya geri döndük ve merdivenli büyük odaya girdik. Annem oradaydı, gözlerinde şaşkınlık vardı.

"Oh, iyisin," dedi, elleri hemen kollarımı sıktı. "Kahvaltıya gelmediğinde endişelendik. Seni odanda kontrol ettim ama orada değildin... En kötüsünü düşündük."

"Anne, ben iyiyim." Bunu olabildiğince sakın bir şekilde söylemeye çalıştım ama sesimde ağır bir kızgınlık vardı. "Bu tamamen gereksizdi... ve utanç vericiydi."

Ellerini çekti, bakışları suçluydu. "Babana muhtemelen Aurelias'la birlikte olduğunu söyledim ama şu anda belirsiz zamanlarda yaşıyoruz. Seni utandırmak diğer seçenekten daha iyi."

Dilimi tuttum ve bu işin peşini bırakmaya karar verdim. Daha önce kaçırıldığıma göre, tekrar kaçırılmaktan korkmamın makul olduğunu tahmin ediyordum. "Gelecekte, sabah evde olmazsam Aurelias'la birlikte olduğumu farz et."

Annem derin bir nefes aldı, sanki rahatsız edici bir bölgeye girmeye hazırlanıyor gibiydi. "Harlow, şu anda savaştayız. Canın her istediğinde kaçıp gitmen için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum. Eğer bu birkaç ay önce olsaydı, çok farklı bir konuşma yapıyor olurduk."

"Ne diyorsun sen?" Annemin, onca insan arasından, söylemek üzere olduğunu düşündüğüm şeyi söylemesine şaşırarak sordum. "Artık burada kalamayacağımı mı?"

Bir an için bakışlarımı kaçırdı. "Bence hepimizin tek bir çatı altında kalması en iyisi."

"Anne-"

"*Harlow.*"

"Konuşanın sen olduğunu biliyorum ama babamın sesini duyabiliyorum."

Elleri belinde bir araya geldi. "Bu konuyu onunla konuşmayı mı tercih edersin? Çünkü bunun ikiniz için de çok rahatsız edici bir konuşma olacağına söz verebilirim."

Bunun ne kadar gergin ve garip bildiğim için gözlerimi .

"Koşullar göz önüne alındığında, daha önce kaçırıldığınız düşünüldüğünde bu makul bir talep. Baban bizi güvende tutmak istiyor. Hepsi bu."

"Ve Aurelias'la birlikte olmanın olabileceğim en güvenli yer olduğunu düşünmüyor musun?"

Gözleri kızgınlıkla parladı. "Aurelias'ın babanda olmayan yetenekleri olabilir, ama babanın zekâsının onunkinden her *zaman* üstün olduğundan hiç şüphem yok."

"Babama hakaret etmek istememiştim-"

"Biz senin aileniz. O değil." Şimdi bakışları soğuktu. "Senin yerin burası, bizim yanımız, her zaman. Bu tartışma bitmiştir."

Kendimi geri çekmek, bağımsızlığımı elde etmek istiyordum ama annemin bu haldeyken hafife alınacak bir kadın olmadığını biliyordum. Babamın sesi olabilirdi ama onun fikirlerini paylaştığı da açıktı. "Tamam o zaman."

O gece Aurelias'ı görmedim. Annemle babamın bakış açısını anlasam da, bu durum beni yine de hayal kırıklığına uğratmıştı. Yıllardır bir yetişkindim, kardeşimin yerine tacı devralmak için seçilmiştim ama arzuladığım tam özerkliğe sahip değildim. Aurelias geçici bir ilişkiydi ama bu doğruysa ve yarın hepimiz ölebilirsek, birlikte geçirdiğimiz gecelerin her anının tadını çıkarmak istiyordum. Görev ve aile yükümlülükleri gün boyunca kalede olmamı gerektirdiğinde, onunla geçirdiğim tek zaman buydu.

Penceremin kenarındaki köşeye oturdum ve ufka baktım, hâlâ düşmanlarımızı olduğu kadar halkımızı da yakan ateşlerin yanık izlerini görüyordum. Manzara şimdi farklı görünüyordu, savaştan otların yaprakları simsiyahtı. Yaz sıcak geçmişti, bu yüzden sıcaklık yüzeydeki tüm suyu kurutmuştu.

Kapı çalındı. "Kapı açık."

Kapıyı babam açtı, zırhı ve silahları içinde bir kraldı, varlığı belirgin ve heybetliydi. O da Aurelias da öyle bir enerjiye sahipti ki, bir adım atarak odanın havasını değiştirebilirdi. "Atticus ayağa kalktı."

"Öyle mi?" Pencereden dönüp ona baktım. "Bu harika bir haber." Ama bu aynı zamanda yakında buradan ayrılacağımız anlamına geliyordu, belki de son kez. Bu kaleyi bir daha asla göremeyebilirdim. Savaşı kazansak bile, biz dönene kadar yıkılmış olabilirdi. Bu kale bir taş yığınının dönüşebilirdi.

Babam kapının yanında kaldı. "Yarın iyileşeceğini söyledi."

"Bilmiyorum... bu çok çabuk görünüyor."

"Kardeşin güçlü bir adam."

Babam benden hiç bu şekilde bahsetmezdi. Ben her zaman yumuşak, narin bir çiçek olurdum. Hayran olunacak ama asla dokunulmayacak bir çiçek. Gövdeden koparıldığım anda solup ölürdüm. Atticus bir ot gibiydi, öldürmesi imkansızdı.

"Zırhını giy. Seninle antrenman yapmak istiyorum."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla sordum. "Şimdi mi?"

"Evet."

"Hayatım boyunca eğitim aldık. Başka bir seansın bir fark yaratacağını sanmıyorum-"

"Her küçük şey bir fark yaratır, tatlım." Kapıya doğru döndü. "Giyin, sizinle dışarıda buluşuruz."

Kalenin dışındaki arazide buluştuk, güneş duvarın arkasındaydı, bu yüzden gölgede rahattık. Babam kılıcını kınından çıkardı ve

ve hareket ettiđi anda, bunun gerçek bir anlařma olduđunu anladım. Geri çekilmedi, ama sanki gerçekten dűřmanıymıřım gibi űzerime saldırdı.

"Kahretsin." Tam zamanında yoldan çekildim, kenara yuvarlanmadan űnce bıçađını savuřturdum.

Bana dođru sertçe geldi, kılıcı havada uçuřuyordu, gűlű omuzları hareketlerine çok fazla çaba harcıyordu, sanki kızı deđil de dűřmanıymıřım gibi.

Tek yapabildiğim

kaçmaktı. "Hadi,

Harlow."

Kılıcımı havaya kaldırdım ve kılıcını engelledim ama gűcű çok fazlaydı. Yanından sıyrıldım ve geleceğini bildiğim darbeyi engelledim. Ama tek yapabildiğim darbelerinden kaçmak ve başımı korumaktı. Karşılığında hiçbir zarar veremedim.

"Vur bana." Tekrar savurdu.

Yoldan yuvarlandım, yol boyunca bir taş aldım ve sonra kafasına fırlattım.

Tam şakağına isabet etti ve kan aktı.

Bu, kılıcımı zırhına indirmem için yeterli bir duraklamaydı, bana űđrettiđi gibi tam oluđuna vurdum, bűylece parça yerinden fırlayacaktı.

řimdi űn kolu açıktaydı ve bařından ařađı kűcűk bir kan çizgisi damlıyordu. Ama kızgın gűrűnmek yerine canlanmış gűrűnűyordu. "Aferin kızıma." Tekrar űzerime dođru geldi, gerçek bir savařın vahřiliđiyle bana bakıyordu.

Geçmişte bana ne kadar kolay davrandığını fark etmemi

sađladı. "Hadi tatlım. Gűđűs plakasına git."

Beni kovalamaya ve kılıcını sallamaya devam etti, o kadar hızlı hareket ediyordu ki tűm enerjimi hayatta kalmaya ve vűcudumu onun gűlű darbelerinden korumaya harcadım. Bu bir sűre devam etti ve babam bir kez bile yavařlamadı ya da bana nefes almam için bir saniye bile vermedi.

Vuruş üstüne vuruşu engelledim, saldırmak için mükemmel fırsatı bekledim ve sonra açıklık geldi. Kılıcı yere düştüğünde, bıçağımı omzunun üzerinden geçirdim ve kilide mükemmel bir şekilde bastırarak ikinci parçanın çıkmasını sağladım.

Şimdi tüm kolu açıktaydı.

"Sikeyim evet..." Bunu nefesimin altında söyledim, daha yüksek sesle konuşamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

Babam kılıcını bileğinin etrafında döndürürken gözleri gururun ışıltısıyla parlıyordu. "Neredeyse bitti."

"Baba, yoruldum-"

"*Umurumda bile değil.*" Yumruğunu göğsüne vurdu. "*Hadi, Harlow.*"

Babam benimle asla bu şekilde konuşmazdı. Benim yanımda asla küfretmedi. Şimdi Atticus'un bildiği, Ian Amca'nın bildiği, General Henry'nin bildiği versiyonuyla tanıştım. Muhafızlarımızın ve askerlerimizin çok iyi bildiği sert versiyonuyla.

Öncekinden daha da acımasızca üzerime geldi ve kılıcını koluma indirdi.

Temas edince yüzümü buruşturdum. Yara olmayacaktı ama kesinlikle bir çürük olacaktı. Babam bana vurduğunda hep nazik davranırdı ama artık o merhamet bitmişti. Acı dişlerimi gıcırdatmama neden oldu ve beni çok kızdırdı.

Tekrar ayağa kalktım ve ona doğru geldim, bir darbeden sonra diğerini savuşturdum, biraz hasar verebilecek kadar yaklaşıp kadar saldırılarından kaçtım. Bir hamle yaptı ve işte o zaman kılıcımın düz kısmını iki bileğine birden vurarak bir anlığına tereddüt etmesini sağladım.

Ama kılıcımı bir değil, iki kez göğsüne indirmem için yeterli bir süreydi, küçük bir çukur açacak kadar sert vurdum. Onu devirmek için karnına tekme attım ama tek yaptığı bir iki adım geriye sendelemek oldu. Ama bıçağımı tam zırhının yarığına saplayarak devam ettim ve sonra ittim. Zırh çatladı ve sonunda gevşedi. Hâlâ vücuduna bağlıydı ama artık o kadar da korunaklı değildi.

Geri çekildi, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar yoğundu. "Böyle devam et."

Yorgun olduğumu söylerken şaka yapmıyordum. Bunun bitmesini istedim. "Baba-"

"Sen beni yenene kadar durmayacağız." Sesini yükseltti. "Beni anlıyor musun?"

Tartışmak istedim ama bu babamın tartışılabilir bir versiyonu değildi. O manyaktı, tamamen tatmin olana kadar bu eğitimi tamamlamaya odaklanmıştı. "Evet." Kollarımdaki ve omuzlarımdaki acıyı görmezden geldim ve doğruldum.

"Aferin kızıma."

Sonunda işimiz bittiğinde çimlerin üzerine çöktüm ve orada oturdum. Eğitim beni hiç bu kadar yormamıştı, çünkü babam bana her zaman kendisinin ılımlı bir versiyonunu vermişti. Bu seferki acımasızdı, sanki gerçekten kellemi istiyor gibiydi.

"İyi iş, tatlım." Kılıcını kınına geri sokarak başımda dikildi.

"Evet... teşekkürler." Güneş daha da batmıştı, bu yüzden gölgeler yer boyunca uzanıyordu. Sıcaklık düşüyordu, son iki saattir sıcakta terledikten sonra bu hoş bir şeydi.

Çömeldi, böylece birbirimizle aynı seviyedeydik. "İyi misin?" "İyi miyim?" Gülerek sordum. "Tanrım, çok yorgunum."

Gözleri bir an için düştü. "Savaşın gerçekte nasıl bir şey olduğunu anlamamı istiyorum. Bu sana asla öğretmek zorunda kalmayacağımı umduğum bir ders. Ama artık bir erkeğin gücünü biliyorsun, saldırmak için çok az fırsatın olacak, bu yüzden saldırdığında, bunların sayılması gerekiyor."

"Anlıyorum."

"Umarım sana öğrettiklerimi hiçbir zaman kullanmak zorunda kalmazsın."

"Ben de." Gözlerim onunkilerle buluştu, kılıç kullanma becerimin iyi olduğunu biliyordum ama konu o ve Aurelias gibi rakipler olunca pek şansım yoktu. Ve muhtemelen iblislerle karşı da bir şansım olmayacaktı.

"Keşke tek işim ailemizi korumak olsaydı. Ama diğer herkesi de korumak zorundayım."

"Baba, şu anda her şeyin kötü göründüğünü biliyorum ama her şey girecek." Beni izledi, gözleri tetikteydi.

"Her şey yoluna girecek." Beni her zaman teselli eden oydu, ama o anda güvenceye ihtiyacı olanın o olduğunu biliyordum. Korkusunu herkesin yaptığı gibi, endişelerini dile getirerek ya da sorunlarından kaçarak ifade etmedi. Bunu en kötüsüne hazırlanmak için daha çok çalışarak yaptı. Beni buraya getirdi çünkü korkuyordu; öleceğinden ve beni koruyacak tek kişinin kendim olacağından korkuyordu.

Gözleri uzaklaştı. "Böyle için üzgünüm." "Bu senin hatan değil."

"Krallıklardan birinin bana karşı darbe yapacağından korkuyordum... ya da Dişler'in HeartHolme'e saldıracağından... ya da belki de Nekroz'un bir şekilde geri döneceğinden... Kazanabileceğimi bildiğim tüm savaşları. Ama bunu hiç beklemiyordum."

"Kimse yapmadı, baba."

"Ama hazırlıklı olmalıydım... bir şekilde."

"Tüm umutlar tükenmiş değil. Aurelias elimizde. Akrobalarının yardım çağrısına cevap vereceğini düşünüyor. Ya da belki keşif görevinde zayıflıklarını keşfederiz ve onlara hiç ihtiyacımız olmaz. Yenilgi dışında başka olasılıklar da var."

Gözleri yerde kaldı.

"Her şey yoluna girecek," diye tekrarladım, kalbindeki acıyı dindirmek istiyordum.

Gözlerini tekrar benimkilere dikti. "Son savaş çok daha kolaydı, çünkü kaybedecek çok şeyim yoktu."

Bu dünyada en çok sevdiği iki kişiden, Atticus ve benden bahsettiğini anlayınca gözlerim doldu. Onun için ne kadar önemli olduğumu söylemesine gerek yoktu ki nasıl hissettiğini tam olarak bileyim. Söylenmemiş ve sabitti.

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Sanırım bir süre burada oturacağım." "Seni taşıyabilirim."

"Hayır, sorun değil," dedim çabucak. "Kaslarımın ılığı kesildiğinde ayağa kalkacağım."

Küçük bir tebessüm etti. "Aşçıya bu akşam sana bir porsiyon rosto yapmasını söyleyeceğim."

"Ugh, rostoya bayılırım. Benim favorim."

Gülümsemesi soldu ama gözleri parlak kaldı. "Benimkiler de." Arkasını döndü ve kılıcı sırtındaki kınında, sanki eğitimimiz onu beni yorduğı kadar yormamış gibi sert bir duruşla yürüyerek uzaklaştı.

Çimlerin üzerine uzandım ve gökyüzüne baktım. Uyluklarımdan kollarımdaki kaslara kadar her yerim ağrıyordu. Ve kılıcının bana vurduğu yerin acı verici bir çürüğe dönüşeceğini biliyordum.

Zaman geçmeye devam etti, gölge uzadı, sıcaklık soğudu. Yıkanmak ve üzerime temiz bir şeyler giymek için şatoya dönmeliydim ama kalkıp hareket etme fikri kulağına korkunç geliyordu.

Sonra bir yüz belirdi gözümün önünde, baş aşağı ve sırtıyordu, botları başımın iki yanındaydı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"İhtiyacım olan şey biraz kestirmek."

Ayaklarıma doğru ilerledi ve beni yukarı çekmek için elini uzattı.

Avucumu onunkine koydum ve beni sertçe çekerek, zırhımın artan ağırlığına rağmen beni zahmetsizce ayağına kaldırdı.

"İyi iş çıkardın."

"İzledin mi?"

Hafifçe başını salladı.

"Bana daha önce hiç böyle yaklaşmamıştı."

"Endişeleniyor."

"Evet..."

"Ve sen de kendini oldukça iyi korudun."

Elim koluma gitti, içine bastırarak morluğun acısını hissettim. "Bundan emin değilim."

"Yanlış iltifatlarda bulunacak biri değilim."

"Bir kadını yatağa atmaya çalışsanız bile mi?"

"Ona sahte iltifatlar etmek zorunda kalsaydım onu yatağa istemezdim."

Bir esinti geldi, benim saçlarımla birlikte onunkileri de karıştırdı. Gözlerini yakarken hafifçe kıсарak baktı. Bu durum kaşlarını çatmasına neden oldu ve kaşlarını çatması da gülümsemesi kadar seksiydi.

"Umarım geçen gece başın çok fazla belaya girmemiştir." Beni sorularla zorlamadı ama gözleri ruhumun derinliklerine daldı.

"Sadece endişelendiler, hepsi bu."

"O zaman neden dün gece bana gelmedin?"

"Endişelerinin haklı olması onlardan hoşlandığım anlamına gelmez." Güvenliğimin her zaman endişe kaynağı olduğu bir dünyada yaşamak istemiyordum ama ne yazık ki gerçekliğimiz buydu. Ve biz düşmanımızı yenene ya da onlar bizi yenene kadar bu böyle devam edecekti.

"Benimle duş almak ister misin?"

"Duşta seksi çıplak bir adam... beni de yaz."

Yürüyüşümüze başlamadan önce dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Eğer istersen seni de eğitebilirim."

"Bilmiyorum... Babamın kıcımı tekmelemesinden sonra zaten oldukça yorgunum." "Saygısızlık etmek istemem ama o iblislerle savaşımadı."

"İnsanlardan o kadar farklılar mı?" Ben sordum.

"Onlar daha uzun. Hem babandan hem de benden daha uzunlar."

Ne zaman onlardan bahsedilse, yüzleşmeye mahkûm olduğumuz dehşeti hatırlıyordum. Eğer bir tanesi tarafından köşeye sıkıştırılırsam, yeteneklerim beni hayatta tutmaya yetmeyebilirdi. "Bu noktada yapılabilecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Yarın saldırabilirler."

"Senden böyle bir tavır beklemezdim."

"Sadece gerçekçi oluyorum. Annemin bıçakla arası iyidir ve ona bir bez bebek gibi davrandılar."

Yürürken bana döndü, bakışları aynı anda hem sert hem de sempatikti. "Sana bir şey olmasına asla izin vermem, bebeğim."

Daha önce de sevgililerim tarafından bu lakapla çağrılmıştım ama hiçbiri beni eritmemişti. Bir daha duymak için can atmama neden olmamışlardı. Ama Aurelias'la her zaman onun bebeği olmak istedim. Her zaman onun olmak istiyordum. "Biliyorum."

Kulübesine girdik ve banyosunun üst kata çıktık. Duş dar geliyordu ama bu ikimiz için sorun değildi. Ilık su çıplak bedenlerimize düşmeye başladı ve güçlü göğsünden nehirler akıyordu. Sabunu eline aldı ve omuzlarımdan başlayıp göğsümden aşağı doğru inerek cildime sürdü. Çoktan oluşmaya başlamış olan morluklardan kaçınmaya dikkat ediyordu. Gözleri onun hareketlerini izliyor, sabunun tenime değmesine, kabarcıkların aşağıdaki gidere damlamasına odaklanıyordu.

"Aurelias."

Gözleri bana dönmeden önce tereddüt etti, sanki çıplak bedenimin görüntüsünden ayrılmak .

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Hiç cevap vermedi, sadece bana baktı.

Bu soruyu soracağıma inanamıyordum çünkü kendimi gülünç hissediyordum.
"Akıl okuyabiliyor musun?"

Yüz ifadesi hafifçe sertleşti ama cevap vermedi. "Neden sordunuz?"

"Muhafızlar kapıyı çalmadan önce onların kapıda olduğunu
biliyordun." "Kulaklarım çok iyi işitir."

"Babamla dövüşürken, her hamlesini o önce biliyor gibiydin... sanki geleceğini
biliyordun."

Babam sinirlenmiş ve "*Bunu nasıl yapıyorsun?*" diye bağırmıştı. Benim fark
ettiğimi başkaları da fark etmişti. "Ve uzun zaman önce bir şey söylemiştin...
senden etkilendiğimi anladığında planlarının değiştini. Ama nasıl
bilebilirdin ki?"

"Senden etkilendiğimi biliyorsun ama aklımı okuyamazsın."

"Soruyu geçiştiriyorsun."

"Varsayımlarınızı düzeltiyorum."

"Sadece cevap ver." Cevap vermemiş olması beni daha da şüphelendirdi.
"Farklı vampirlerin farklı yetenekleri olduğunu söylemiştin... Bu seninki mi?"

Ağır bir iç geçirdi, ikimizi de ıslatan ılık suyun altında artık sakın değildi.
"Hayır, ben zihin okuyamam."

Beklediğim cevap bu değildi. "Yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır."

"O zaman özel yeteneğiniz nedir?"

Cevap vermedi. "Burnunu sokuyorsun ve bundan hiç hoşlanmıyorum." Sesi
değişt, öfkesi derinleşti.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Burada kalıp beni koruyabilmek için
kardeşlerinle birlikte gitmedin ama bana karşı dürüst olmayacaksın. Benden
sır saklamasaydın burnumu sokmama gerek . bunu benimle paylaşmak
istemiyorsun?"

"Benim işim beni ilgilendirir, tamam mı?" Aniden duştan çıktı, bir havlu aldı ve banyodan çıktı.

Şok olmuş bir halde sıcak suyun altında kaldım, ne yapacağımı bilemiyordum çünkü bu kadar şiddetli tepki vermesini beklemiyordum. Bir an sonra onu takip ettim ve vücudunu hızlıca sıvazlamadan önce havluyu saçlarından geçirdiğini gördüm. Çok seksiydi ama bu manzarayı takdir edecek zamanım yoktu. "Senin derdin ne?"

Havluyu yere attı. "Bu bir ilişki değil, Harlow. Seninle hiçbir sırrımı paylaşmak zorunda değilim."

"Bir ilişki değil...?"

Temiz bir çift boxer giydi. "Kaleye geri dönmelisin." "Eğer bu bir ilişki değilse, o zaman tam olarak nedir?"

"Bir fuck-a-thon. Hepsi bu."

"Yani tüm seks partilerinde benimkini korumak için hayatını adıyor musun?" Tersledim. "Çok fazla sikiştim ve sana söz verebilirim ki o adamların hiçbiri benim için canını tehlikeye atmaz. Hiçbiri topraklarına dönmektense beni tercih etmezdi. Eğer bu bir ilişki değilse, o zaman nedir?"

Pencereye doğru eğilmişti, kaslı sırtı bana dönüktü. "Sadece git."

Bana hiçbir şey olmayacağına dair söz verip otuz dakika sonra bunun anlamsız olduğunu iddia etmesine inanamayarak arkasından bakmaya devam ettim. "Pekâlâ." Islak saçlarımla yerden giysilerimi aldım, ağır zırhımı tekrar giydim ve dışarı çıktım.

Ailemle akşam yemeği yedim ve her şey yolundaymış gibi davranmak için elimden geleni yaptım.

Atticus bize katıldı, son konuştuğumuzdan daha iyi görünüyordu. Karşımdaki koltuğa oturdu. "Rosto yapacağımızı duyduğumda, bunu kaçıramayacağımı biliyordum."

Masanın etrafında toplandık ve oturduk, gerçekten konuşmadık çünkü konuşacak tek bir şey vardı... ve kimse bunun hakkında konuşmak istemiyordu. Yemeğin çoğu bittiğinde, kalanını almak için ekmeğimizi meyve suyuna batırdık. HeartHolme'un soğuk iklimine daha uygun bir yemektir ama sıcak bir yaz gününde bile yine de çok sevdik.

"İyi misin, Harlow?" Annem sordu.

"Evet," dedim hızlıca, gözlerimi kaçırarak. "Ben iyiyim."

"Kolundaki çürük..." Kısa kollu bir elbise giydiğim için gözlerini dikip baktı. "Kötü görünüyor."

Babam utanarak gözlerini yahnisinden ayırmadı.

"Dikkat etmiyordum," dedim suçu üstlenerek. "Bir ağaca çarptım."

"Bir ağaç mı?" diye sordu kuşkuyla.

Babam iç çekti. "Bugün Harlow'u eğittim... ve çok ileri gittim."

Ivory ona baktı ve yüzündeki utanç, hoşnutsuzluğunu örtmeye yetmiş gibiydi.

"Sadece hazırlıklı olmasını istiyorum," dedi babam, hâlâ hiçbirimize bakmadan.

"Ve umurumda değil," dedim çabucak. "Zayıflatılmış bir kavga yerine gerçek bir kavgayı tercih ederim."

Annem onu bırakıp ekmeğine döndü.

Uzun bir sessizlikten sonra babam konuştu. "Atticus, eğer yeterince iyiysen, operasyonlarımıza yarın başlamalıyız. Bu kadar zor bir dönemde olmasaydık daha uzun süre dinlenmene izin verirdim ama zaman sahip olmadığımız bir lüks."

"Anlıyorum baba," dedi Atticus. "Ve bunu yapabilecek kapasiteden çok daha fazlasıyım."

Annem ailemizi bir arada tutmak için bir şeyler söylemek ister gibi görünüyordu ama başka bir seçenek olmadığını biliyordu.

"O halde yarın ejderhayla yola çıkacağız," dedi babam. "General Henry orduyu HeartHolme'e götürecektir."

Yürüyerek gitmek yerine Aurelias'ın bize katılıp katılamayacağını soracaktım, ama son konuşmamızdan sonra onunla konuşmaya hiç niyetim yoktu. Birlikte olduğum en şefkatli ve sevgi dolu adam olabilirdi, ama aynı zamanda en soğuk adam da olabilirdi. Dertlerimi öpen dudakları aynı zamanda umutsuzluğumun da sebebiydi.

"Sadece onsuz yaşayamayacağınız şeyleri getirin," dedi babam. "Ya da General Henry eşyalarınızı arabayla getirsin. Savaş bittiğinde bu kalenin burada olup olmayacağından emin değilim... ya da Krallıklardan herhangi birinin."

Pencereleri açık bıraktım, böylece sıcaklık düştüğü için esinti içeri girebiliyordu. Cildimi rahatlatıyordu, sadece kollarımda şişlikler oluşturacak kadar soğuktu. Antrenman yorgunluğuma rağmen, şimdi yatak odamda yalnız olduğum için hiç yorgun değildim.

Yorgun olamayacak kadar üzgündüm.

Kucağımda açık bir kitapla kanepeye oturdum, ama aynı cümleleri birkaç kez okuduktan sonra denemeyi bıraktım. Gözlerim yerdeki rastgele bir noktaya dikilmiş halde, kitabı kalçalarımın üzerinde öylece bıraktım. Bu yatak odasındaki, annemin benim yaşımdayken kullandığı yatak odasındaki son gecem olabilirdi. Biz ayrıldıktan kısa bir süre sonra bir moloz yığını olabilir. Sevdığım her şey çok geçmeden bir moloz yığını olabilir.

Sonra biri pencereme tırmandı ve botları yere vurdu.

Davetsiz misafiri görmek için çenemi kaldırdım ve onun Aurelias olduğunu anladığımda kalbimdeki dehşet yerini hemen rahatlamaya bıraktı. Ama sonra bunun yerini hızla öfke aldı... ateşli bir öfke. "Ne istiyorsun?" Kitabı kaptım

kapattım ve sayfalaradaki yerimi kaybettim ama ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Bana doğru geldi, sert gözleri hayal kırıklığıyla doluydu. Tepemde durdu, sanki bir şey yapmamı bekliyormuş gibi bana baktı... oysa köpek kulübesinde olan kendisiydi.

Kitabı bir kenara fırlattım ve ayağa kalktım. "Sikişme havamda değilim ve sadece bu kadar olduğumuza göre konuşmak için bir neden yok. O yüzden şimdi sürünerek aşağı inebilir ve beni rahat bırakabilirsin." Ondan uzaklaştım, uyumak için fazla şarjlı olmama rağmen yatağa doğru ilerledim.

"Bebeğim."

"Bebeğim?" Arkamı dönerek sordum. "Özür dilerim, beni başka biriyle mi karıştırdınız?" Bu unvanı benden daha çok hak edecek başka bir kadın aramak için odaya baktım. "Çünkü ben sadece becerdiğin bir sürtüğüm, senin bebeğin değilim-"

Hızla hareket etti, yüzümü tuttu ve beni dudaklarımdan sertçe öptü.

Karşı koymadım, öpücüğünün çaresizliği beni felç etmişti. Kolu belimi sıktı ve eli saçlarımdan derinliklerine kayarak beni tamamen ele geçirdiğini hissettirdi.

Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum." Eli yüzümden ayrıldı ama kolu belimde kaldı, böylece uzaklaşmadım. "Sadece öfkeliydim... ve saldırganlaştım."

"Özrü bahanelere tercih ederim." Beni bırakması kolunu ittim.

Gözleri başka yöne kaydı, o kızgınlık geri döndü.

"İstedğin zaman pencereden sürünerek çıkabilirsin Aurelias. Seni burada tutmayacağım."

Bana tekrar baktı, kızgınlığı zorlukla bastırılmış bir öfkeye dönüşüyordu. "Söylediklerimde ciddi olmadığımı biliyorsun-"

"O zaman özür dile."

Tırnaklarının altına hançer sokuyormuşum gibi uzaklaşırken iç çekti.

"Hiçbir şey için özür dilemedin, değil mi?"

Bir an pencereden dışarı baktı, sanki yatak odamdayken saldırıya uğramayı bekliyormuş gibi zırhı ve kılıcıyla duruyordu. "Hayır."

"Belli oluyor."

Bir anlık sessizlikten sonra bana döndü. "Özür dilerim." Konuşurken gözlerimin içine baktı, bakışlarında samimiyet vardı. "Bu benim için çok zor."

"Ne?"

"*Bu.*" Elini kaldırdı, aramızda işaret etti ve sonra parmaklarını yumruk yaptı.

"Neden bu kadar zor, Aurelias?"

İçini çekerken gözlerini kapattı ve bu kadar sessizlikten sonra hiçbir açıklama olmayacağını biliyordum. "Haklısın. Benim için önemli olmasaydın geride kalmayı seçmezdim... itiraf etmek istediğimden çok daha önemli. Yatağında istediğim tek kadın olmasaydın sana bebeğim demezdim. Sen benim varoluş sebebim oldun ve bundan nefret ediyorum."

"Neden?" Fısıldadım. "Neden nefret ediyorsun?"

"Çünkü..." Başını salladı, içini çekti ve bu konuşma gerçekten acı vericiymiş gibi burnunun kenarını sıktı. "Çünkü ikimiz de bunun biteceğini biliyoruz. Ve ikimiz de bunun acı vereceğini biliyoruz."

"Biteceğinden neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü olacak."

"Neden bu ilişkinin büyümesine izin vermiyoruz-"

"*Beni dinle.*" Eli tekrar yumruk haline geldi. "Sonunda birlikte olacağımız bir senaryo yok. Nokta."

Bunun acıtmasını beklemiyordum ama kolumdaki çürükten çok daha fazla acıttı. Ciğerlerimdeki ve midemdeki hava çekilmişti. Bunun geçici olduğunu belirlemiştik, bu yüzden beklentilerim yönetilmiş olsa da yine de acı vericiydi. "Neden buna bir şans vermeyi denemiyorsun-"

"Çünkü seni terk edeceğim, Harlow. Bu iş bittiğinde, lanet gemime binip seni geride bırakacağım. Uzaklara yelken açacağım ve arkama bakmayacağım. Kendi dünyama döneceğim ve sanki bunlar hiç yaşanmamış gibi sonsuz sayıda güzel kadınla yatacağım." Sesini yükseltmedi ama tüm yüzü öfkeyle kenetlenmişti. "Bu yüzden hayatımın her yönünü seninle paylaşmak istemiyorum. Sırlarıma vakıf olmanı istemiyorum. Bunu olması gerekenden daha da zorlaştırmak istemiyorum. İlişkimiz anlamlı ve yoğun olabilir ama asla şu an olduğundan daha fazlası olamaz. Büyümesini istemiyorum. Değişmesini istemiyorum." Derin bir nefes aldı. "Bunu kabul etmene ihtiyacım var, Harlow."

Başka tarafa baktım.

"Daha fazlasını istediğini biliyorum... ve sana asla daha fazlasını vermeyeceğim."

Hayal kırıklığı ve acı güçlüydü ve tam olarak çiğnemediğim bir lokma gibi yutabilmeyi diledim. Bakışlarımı zorla ona geri çevirdim. "Biz çok farklı insanlarız Aurelias. Bu ilişkinin nasıl biteceğini bilsem bile, paylaştığımız tüm derinliği ve yoğunluğu hissetmek istiyorum. Kaybetmenin acısından pişmanlık duymaktansa, elimdeyken onu tam anlamıyla kucaklamadığım için pişmanlık duymayı tercih ederim. Aksi halde bir kayıp gibi görünüyor."

Şimdi kaçıran o oldu. "Korktuğunuz için

üzgünüm-"

"*Korkmuyorum.*" Gözleri tekrar bana dönmüştü.

"Sen incinmekten korkuyorsun ve ben

korkmuyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama soğuk ve küçümseyiciydi. "Korkmamanın tek nedeni hiç kimseyi kaybetmemiş olman. Birini tüm kalbin ve ruhunla sevmedin ve onu sonsuza dek kaybetmedin. Genç ve safsin, gerçek acı ve ıstıraptan habersizsin, bu yüzden saflığını cesaret sanma."

Tokat yemiş gibi hissettim ama söylediklerine odaklandım. "Üzgünüm... Birini kaybettiğın için." Ne olduğunu bilmem için detayları anlatmasına gerek yoktu, bir kadını sevmiş ve onu kaybetmişti, ya onu terk etmişti... ya da ölmüştü. Kıskançlık ve acıyla sarsıldım, ben asla hak edemeyecekken başka birinin onun sevgisini kazandığını biliyordum, ama aynı zamanda acıma hissettim... derin bir acıma.

Uzaklara baktı ve hiçbir şey söylemedi, gözlerini pencereden karanlığa dikti.

"Ne oldu-"

"*Yapma.*" Sanki sözlerimin acısını yok edecekmiş gibi gözlerini yumdu.

Aramızda sessizlik geçti, ikimiz de bir şey söylemedik. Gözleri pencereden dışarı bakıyordu, ilişkimiz odama ilk girdiğı zamankinden daha kötü bir durumdaydı.

"Aurelias..." Bana bakmasını umarak devam etmeden önce bir nefes aldım.

O yapmadı.

"Hepinizi istiyorum... size sahip olabileceğim süre boyunca. Yarın ikimiz de ölebiliriz, bu yüzden duygularımızla mücadele etmek zamanımızı ve kalbimizi boşa harcamak olur. Eğer beni istiyorsan, böyle olmak zorunda."

Gözleri tekrar bana döndü.

"Lütfen..."

Gözlerini tekrar kapattı.

"Aurelias." Ellerimle yüzünü kavradım ve bana bakmaya zorladım.

Gözlerini açtı ve bana baktı.

"Ben senin bebeğinin..." Yüzlerimizi birbirine yaklaştırdım. "Ve birlikte olduğumuz her gece senin bebeğın gibi hissetmek istiyorum."

Kolları beni sararken, vücudum ona yaslınsın diye beni sıkıca çekerken ağır bir nefes verdi. Dudakları dudaklarımı yakaladı ve sonra eli

saçlarımı okşayarak beni yatağa geri götürdü. "Her zaman benim bebeğim olacaksın."

OceanofPDF.com

YİRMİ

OceanofPDF.com

IAN

Kendimi spontane bir tip olarak görmezdim. Sorunların üzerinde durur, beni çıldırtana kadar düşünürdüm. Bu yüzden kardeşimin otoritesine ihanet etmeye karar verdiğimde, bu kasıtlıydı.

Karımı geri aldım. Kızımı geri almıştım. Hiç olmadığım kadar mutluydum ama aynı zamanda daha da korkuyordum. Her zaman kaybedecek bir şeyim vardı ama şimdi *gerçekten* kaybedecek bir şeyim vardı. Huntley ördek gibi düşmanın bize gelmesini beklemeyi seçmişti ama benim bu strateji hakkında çok farklı bir fikrim vardı.

Ve ailemin güvenliğiyle ilgili olduğu için bunu takip etmekte bir sorun görmedim.

Annem mektubu okumayı bitirdi. "Krallıkları tahliye ediyorlar ve onları HeartHolme'e götürüyorlar." Parşömeni okudu, benim zaten okuduğum parşömeni. "Herkesi barındıracak kadar büyük olan tek krallık orası ve savaş için en iyi sığınak da orası."

Pencereden dışarı baktım.

"Bu da Huntley'in çoktan yola çıktığı anlamına geliyor."

Bu yüzden o beni durdurmadan önce bu kararı vermem gerekiyordu. "Doğuya dönüyorum."

Annem parşömeni hemen indirdi, sözlerim karşısında gözleri kısıldı.

"Ailemi korumalıyım ve düşmanın bizi katletmesini beklemek bunu yapmanın boktan bir yolu."

"Ian-"

"İstersen bu dansı yapabiliriz, ama bu benim kararımı değiştirmeyecek." Benim duruşumu değiştirmek için yapabileceği hiçbir argüman yoktu. Bu iblisler daha uzun ve daha güçlüydü ve sahip olduğumuz tek silah olan ateşle karşı bağışıklıkları vardı. "Bana katılmaya gönüllü olan bir ejderha binicisini yanıma alacağım."

Annem parşömeni yavaşça yerine yerleştirdi, gözlerini başka bir yere çevirerek bir süre bekledi. "Ne elde etmeyi umuyorsun?"

"Onları yenmemize yardımcı olacak herhangi bir şey

keşfetmek için." "Peki kime soracaksın?"

"Mahkûm bana hâlâ Palladium'dan kurtulanlar olduğunu söyledi. Bir şeyler biliyor olabilirler."

"Peki onları nasıl bulmayı düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye tersledim. "Bunu mu söylememi istiyorsun?"

"Ian, HeartHolme'un kralının yokluğunda kâhyaya ihtiyacı var. Bu sizin için önemliyse yerinize atlılar gönderin."

"Boynumu koruması için yerime birini gönderecek türden bir lider değilim. Ben de aynısını yapmak istemiyorsam, askerlere hayatlarını riske atmalarını emretmeye istekli değilim. Ve daha da önemlisi, bunu benden daha iyi yapabilecek başka kimseye güvenmiyorum."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bakışlarını kaçırdı.

"Bunu yapmak zorundayım, hepimiz için. Korkmuyormuş gibi davranma anne. Ne kadar berbat durumda olduğumuzu anlamıyormuşsun gibi davranma. Delacroix'nın ayakta kalmasının tek sebebi bir vampirin onu savunmuş olması. Bizim ordularımız ya da ejderhalarımız değildi. Bizden daha güçlü bir varlıktı."

Bakışlarını aşağıda tuttu.

"Bu görev hayatıma mal olabilir. Ya da hayatta kalmamızı sağlayacak bilgilerle dönebilirim. Bizi halkımız için kanımızı ve canımızı feda etmemiz için yetiştirdiniz. Ben de bunu yapıyorum. Bir şekilde babamı kaybettiniz ve

devam ettim... ama Avice ve Lila olsaydı bunu yapamazdım. Ben sadece..."
Cümlemi bitiremedim, çünkü bu sonuç kendi ölümümünden çok kötüydü.

Gözlerini tekrar kaldırdı. "Huntley çok kızacak."

"Umurumda değil."

"Buna izin verdiğim için bana çok kızacak."

"Ben HeartHolme'un kâhyasıyım, siz değilsiniz. Bu krallığı uygun gördüğüm şekilde koruma özerkliğine sahibim ve bunu böyle yapacağım. Yenilmez bir düşman tarafından fethedilmelerine izin vermeyeceğim."

"Huntley vampirlerin gelebileceğini söyledi."

"İnsanlarımızı *mayıs* için riske atacağımı mı sanıyorsun?" Tersledim.
"Gelebilirler. Ya da gelmeyebilirler. Ya da hepimiz çoktan öldüğümüzde de gelebilirler. Anne, itiraf etmeyi reddetsen de benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum. Kayırmacılığın gözünü bu kadar kör etmeseydi, benim kararımın doğru olduğunu bilirdin."

Bakışlarımla buluşamayınca gözleri başka yöne kaydı.

İtiraf etmesini, bir şey söylemesini bekledim.

Bana bir kez daha baktı. "Lütfen dikkatli ol oğlum. Babanı kaybetmek yıkıcıydı ama bir oğul kaybetmek... Kalbim asla iyileşmez. İkinizin de gurur duyduğum birer erkek olarak yetişmenizi izleyebildiğim için şanslıyım. Şanslıyım ki oğullarımın diğer anneler gibi göçüp izlemedim..."

"Geri dönmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Hafifçe başını salladı. "Acele etmelisin. Çünkü Huntley geldiğinde şansını kaybedeceksin."

"Biliyorum." Ona baktım, beni son kez görüyor olabileceği için ne diyeceğimi bilemiyordum. Doğuda ölebilirdim, cesedimi geri getirmek imkânsızdı, çorak topraklarda bir yere gömülmüş, karın altında saklanmış olabilirdim. "Sana dönmek için elimden geleni yapacağım."

"Ve ailen, Ian. Onların da sana ihtiyacı var."

Odamıza girdiğimde Avice uzun kollu elbisesiyle güne hazırды, güzel saçları bir omzundan aşağı dökülmüştü. Etrafımda hâlâ sertti, sanki onunla aynı alanı paylaşmama alışmamış gibiydi. Bana baktığında gözleri elmas gibi ışıldamıyordu, sanki beni kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazla seviyormuş gibiydi. Bu duygu, ihanetimle birlikte oluşan bir bulanıklık tarafından engellenmişti. Ama oradaydı, bulutlar dağıldıkça güneş gibi yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. "Seninle konuşmam gerek."

Yüzünü tamamen bana dönmek için vücudunu döndürdü, gözleri temkinliydi.

Her gece yan yana uyuyorduk ve geceyi geçirirken onu kollarımda tutmama, yakınımda tutmama izin veriyordu. Daha fazlasını istiyordum ama bunun için zorlamak istemiyordum. Ama şimdi geri gelmeyeabilirim... Gecelerimizin farklı olmasını diledim. "Doğuya gidiyorum."

Açıklamamla birlikte tereddütü ortadan kalktı.

"her şeyi keşfetmek için yanıma başka bir binici alıyorum." "Ian, bundan hoşlanmadım-"

"Seni ve Lila'yı korumak zorundayım. Yapabileceğim tek şey bu."

Gözleri solan gül yaprakları gibi yumuşadı. "Bu çok tehlikeli-" "Hiçbir şey yapmamak kadar tehlikeli değil."

Sessizleşti, gözleri yıkılmış bir halde ileri geri gidip geliyordu.

Ona acı çektirmek istemedim ama beni önemsedğini bilmek iyi hissettirdi. Beni hâlâ eskisi kadar önemsedğini bilmek. İhanetimin beni sevmesini engellemeye asla yetmeyeceğini bilmek.

Yavaş bir nefes aldı, acı veren bir nefes. "Ian." Bana doğru ilerledi, elleri yanaklarımı kavradı, dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Tek, sert bir öpücüktü, acı ve özlemle dolu bir öpücük. "Lütfen bana geri dön."

Alnımı onunkine yasladım, ellerim vücudunda o kadar sıkıydı ki asla bırakmayabilirdim. "Hiçbir şey beni durduramaz, bebeğim."

"Özür dilerim... her şey için." Ağlamaya başladı.

Bakışlarımız buluşabilsin diye yavaşça çekildim. "Benden özür dileme-"

"Seni uzaklaştırdığım için özür dilerim. Sağlıklı düşünemediğim için özür dilerim. Seni böyle korkunç bir şeyle suçladığım için özür dilerim. Ve bizden vazgeçtiğim için özür dilerim..."

Şimdi gerçekten sonsuza kadar kalmak istiyordum. "Avice, bunu senden duymak çok anlamlı ama bu yaptıklarımı mazur göstermez." Ellerimle yüzünü kavradım. "Seni incittiğim için, önemsiz bir şey için bizi bir kenara attığım için çok üzgünüm."

Elleri bileklerimi kavradı ve ağlamaya devam etti.

"Ama artık birlikteyiz ve önemli olan da bu." Göğsümdeki yara nihayet kapanmış ve iyileşmişti. Kalbinin etrafındaki engeller ortadan kalkmıştı. Artık beni içeri alıyor, her şeyini görmeme izin veriyordu. Savaş olmasaydı, belki de bu kadar bağışlayıcı olmazdı, bu yüzden bu dehşetin tek umut ışığı buydu.

"Lila'ya söyledin mi?"

Bu soru o kadar şiddetli bir acıya neden oldu ki neredeyse beni sakat

bırakacaktı. "Hayır." "Yapmayacaksın..."

"Yapamam." Ona veda edemezdim. Kızımın gözlerinin içine bakamaz ve başarısızlığımın onun ölümüyle sonuçlanacağını bilemezdim. Annem beni kaybederse ne kadar yıkılacağını söylediğinde, tam olarak nasıl hissettiğini anlamıştım. "Lütfen... ona sevgilerimi ilet."

Tarlaya doğru yürüdüm, orada eyerleri ve zırhlarıyla iki ejderha gördüm.

Yeremya orada, zırhı ve silahlarıyla çölün genişliğine bakıyordu.

Birçok kez bindiğim siyah bir ejderha olan Nightshade'e yaklaştım. Gözlerini bana çevirdi ve sonra başını eğdi, böylece düz bir zeminde birbirimizi görebildik. Elim yanağına gitti, pullarını çıplak tenimde hissettim. *Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Nightshade.*

Senin sayende özgürüm. Senin sayende yavrularım var. Gri gözleriyle bana baktı. ***Seni korumak benim için onurdur.***

Alnımı yanağına götürdüm ve orada tuttum, kolum burnu boyunca kayarak nazıkçe sarıldı. *Geri dönmek için yaşayacak çok şeyimiz var.* Geri çekildim ve Elora ile yüz yüze geldim.

Yüz ifadesinden kızgın olduğu anlaşılıyordu. "Huntley seni öldürecek."

"Evet."

"Eğer gerçekten hayatta kalırsan

tabii." "Biliyorum."

Bana daha da yaklaştı. "Ejderhalarını donattım çünkü bunu zaten yapacağını biliyordum ve korunmanı istedim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ciddi gözleri bana çoktan ölmüşüm gibi baktı.

"Teşekkür ederim."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu asla söylemedim, Elora. Ama bunlar iblis ve insanoğlunun hiç şansı yok. Sen çoğundan daha zekisin, bu yüzden doğruyu söylediğimi biliyorsun."

Gözleri bir an için düştü. "Ateşten etkilenmeyen yeni bir zırh üzerinde çalışıyorum."

"Nasıl gidiyor?"

"İşe ama istediğim kadar iyi değil."

"Denemeye devam et."

"Yaptığım tek şey bu, bu yüzden gözlerim kan çanağına dönmüş durumda. Bastian bana yardım ediyor ama ben uzman, o acemi olunca yapabileceği çok şey var."

"Bir yolunu ." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Her zaman bir yolunu ."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Geri dön, Ian. Seni seviyorum falan."

Ben de gülümsedim. "Ben de seni falan seviyorum."

Bana yaklaştı ve Huntley'nin beni kavradığı gibi kavrayarak bana sıkıca sarıldı.

Bir süre bırakmak istemedim, o yüzden bırakmadım. Onu bırakmadan önce neredeyse bir dakika boyunca tuttum. "Yakında görüşürüz..."

"Evet."

Arkamı döndüm ve Jeremiah'ya yaklaştım. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Benden on yaş küçüktü, Huntley ile aynı yapıdaydı ama olması gerekenden çok daha fazla kibirliydi. "Aksi takdirde gönüllü olmazdım."

"Geri dönmeme ihtimalimiz çok yüksek."

"Ve eğer bunu çözemezsek hepimizin ölme ihtimali daha da yüksek."

Başımı sallayarak onayladım.

"Kral Rolfe krallıkların kralı olabilir ama Vekilharç Ian benim kralımdır, bana kalırsa."

Tek yapabildiğim bakmaktı, tepki veremeyecek kadar etkilenmişim.

"Hepimizi ilgilendirdiği kadarıyla. Eğer siz böyle diyorsanız, o zaman bu böyledir."

Hâlâ ne diyeceğimi bilemiyordum.

Eliyle omzuma vurdu. "Hadi yapalım şunu."

Karanlık çökmeden ve büyük olasılıkla Huntley HeartHolme'e varmadan sadece bir saat önce yola çıktık. Dağların üzerinden uçtuk ve yavaşça kayboluşlarını, güneş batarken soluşlarını ve ay güneşin yerini aldığında tekrar parlayışlarını izledik.

Tek ses ejderhalarımızın kanat çırpışlarıydı ve sessiz gökyüzünde süzülmemizi sağlıyordu. Ay ışığında zirveler, vadiler arasında akan nehirler görünüyordu. Dağlar batıdan aşılmazdı ama doğuya doğru daha misafirperver hale geliyorlardı.

Kendi düşüncelerim dışında zaman geçirecek hiçbir şeyim yoktu. Karım ve kızımın düşünceleri. Annem ona yaptığım şeyi anlattığında Huntley'nin vereceği tepkiyi düşündüm. Krallıklar koruma için HeartHolme'a geliyordu ama kâhya çoktan gitmişti.

Gökyüzünün siyahtan gece yarısı mavisine dönüştüğü şafak vaktinin hemen başında dağları geçtik. Araziyi görünmeden gözlemlemek, sınırlı ışıktaki araziyi sindirmek için bir saatten az vaktimiz vardı.

Huntley ve benim ilk indiğimiz yeri geçip daha doğuya doğru uçtuk.

Ateş çemberi hâlâ oradaydı, o kadar yoğun ki sanki binlerce ateş bir araya gelmiş gibiydi. Son gördüğümle aynı görünüyordu ve bu alevlerin nasıl sürdürüldüğünü merak etmeye başladım... belki de odun yerine büyü ile sürdürülüyordu.

Ejderhalar sert bir şekilde uçarak, küçük fırsat penceresi boyunca olabildiğince fazla alanı kaplamaya çalıştılar. Dünyanın büyük bir kısmı karla kaplıydı ama doğuya doğru kar dağılmaya başladı.

Jeremiah kalıntıları benden önce fark etti. "Steward Ian." Yeryüzünü işaret etti.

Onu hemen gördüm. Devasa bir taş yığını, o kadar çok moloz vardı ki sanki tüm Krallıklar bir araya gelmiş gibiydi. Geriye tek bir yapı bile kalmamıştı ve burası gelmiş geçmiş en büyük savaşın mezarlığı gibi görünüyordu. "Palladium..."

"Ne?"

"Güneş geliyor. İnmemiz gerek." Nightshade'i sağa çevirdim, birilerinin izleme ihtimaline karşı onu molozlardan uzaklaştırdım. Orada daha az kar vardı, bu yüzden onu çok sayıda ağaçla kaplı tarlalara yönlendirdim.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde indi ve sonra Jeremiah bana katıldı.

İkimiz de sessizce oturmuş, yaklaşan düşmanların seslerini dinliyorduk. İkimiz de ağaçlara baktık, ikimiz de saatlerce etrafımıza baktık, en ufak bir sesi dinledik.

Ejderhasını ilk terk eden Jeremiah oldu. "Yalnızız."

Nightshade'den ayrıldım ve botlarımın toprağa, evimdeki gibi hissettiren toprağa basmasına izin verdim. Toprağa baktığımda kırmızı bir tonu olduğunu gördüm ki bu daha önce görmediğim bir şeydi. Bir avuç almak için diz çöktüm ve topraktaki belirgin nemi hissettim.

Nightshade beni izledi. ***Onların dünyası bizimkinden farklı.***

Evet.

"İlk nöbeti ben alacağım," dedi Jeremiah.

"Nöbet tutmayacağız. Harabelere doğru yürüyeceğiz. Orayı görmek

istiyorum." Jeremiah bana döndü. "Riskli bir plana benziyor."

"Karanlıkta hiçbir şeyi tanımlayamayacağız."

Jeremiah hafifçe başını salladı. "Yaya olarak ilerleyeceğiz. Harabeler görüldüğünde, ne yapacağımıza o zaman karar veririz."

Yolculuğa başladık, güneş gökyüzünde yükseliyor ve giysilerimizi sıcaktan kavuruyordu. Kar ve sıcaklığın birbirine yakın olduğu bir diyardı burası,

İklimleri hiç benzer olmasa da. Dağlara yakındık ve tek farkımız buydu.

Sessizlik içinde ilerledik, ejderhalar daha büyük ve hantal oldukları için arkamızda kaldılar. Oraya varmak günün büyük bir kısmını aldı çünkü bir ejderhanın sırtında öyle hissettirmese bile mesafe çok büyüktü.

Oraya vardığımızda ağaçların arasından devasa enkaza bakıyorduk. Yığınlar muazzamdı ve çok geniş bir alana yayılmıştı; bütün bir şehir yok edilmiş, bir miras silinmişti.

"Burada ne keşfedeceğimizden emin değilim."

"Burası Palladium olmalı," dedim. "Düşmüş şehir. Belki de hayatta kalanların nereye gittiğine dair ipuçları verir."

"Pek olası değil," dedi. "Eğer kaçacak olsaydım, kaçabildiğim kadar uzağa kaçardım." Dağlara baktı. "Muhtemelen oradadır. Ama başka bir önerim yok, o yüzden..."

"İblislerin yakınlarda bir yerde olmadığından şüpheleniyorum. Kalmaya niyetli olsalardı şehri bu şekilde yok etmezlerdi."

"Yol boyunca hiç krallık görmedim."

"Şehirlerinin üstünde mi yoksa altında mı olduğundan emin değilim."

"Şu ateş çemberi... Nedir o?"

Molozlara baktım, keşfedebilmek için güneşin biraz daha alçalmasını bekledim. "Hiçbir fikrim yok."

Jeremiah önüne baktı ve derin bir iç çekti. "Gün

batımında harekete geçeceğiz."

"O zaman ilk nöbeti ben alacağım, Steward Ian."

"Ian iyi."

Bana baktı.

"Ben burada kâhya değilim. Sen de asker değilsin. Şu anda sadece hayatta kalmaya çalışsan iki adamız."

Gün batımında, yıkılmış şehrin kalıntılarına doğru ilerledik. Adım attığım her yerde taş çarptım. Şehir bu kadar dağınıkken nasıl görüldüğünü hayal etmek zordu. Altında ne olduğunu ortaya çıkarmak için taşları hareket ettirecek bir sıra adam olmadan, herhangi bir şeyi ayırt etmek zordu.

Bir yerlerde anlamlı bir şeyler bulma umuduyla taşları ve kayaları tekmeledim ve karşıma sadece bir iskelet çıktı. Ona baktığımda hareketsiz kaldım, beyaz kemikler toz ve kirle beneklenmişti. Savaş alanında ölü insanlar görmüştüm, kusmak istememe neden olan korkunç manzaralar görmüştüm ama iskelet kalıntıları... bu yeniydi.

Daha fazla parçayı tekmeledim ve koyu kan lekelerini gördüm. Çok fazla kan vardı, yani bu kişi muhtemelen kan kaybından ölmüştü ve ardından molozlar düşmüştü. "Bir şey buldum."

Jeremiah bir moloz tepesini aşıp bana yaklaştı. Hâlâ sağlam olan kemikleri hemen fark etti. "Bu bir süre önce oldu."

"İnsan kalıntılarının çürümesinin ne kadar sürdüğünden emin değilim."

"Ben de bilmiyorum. Ama en azından son birkaç ay içinde olmadığını biliyoruz." Daha fazla parçayı bir kenara atarak altındaki iskeleti ortaya çıkardı, deri ya da et görünmüyordu. Her şey gitmişti.

Sonra taşların kayma sesini duyduk, sanki biri yakınlarda yürüyormuş gibi.

Jeremiah da ben de durduk ve başımızı

kaldırıp baktık. "Bunu duydun mu?"

Jeremiah fısıldadı.

"Evet." Etrafımıza baktım, nefes almamaya çalışarak molozların altından bir şey çıkmasını bekliyordum.

Jeremiah .

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bu şekilde kaldık.

Ses geri gelmedi ama ikimiz de onu duyduğumuza ikna olmuştuk.

Jeremiah, "Biz geçtikten sonra taşlar yerinden oynamış olabilir," dedi.

"Belki..." İkna olmamıştım. Ama taşların altına gömülmüş cesetlerden oluşan bu mezarlıkta yaşayan bir şey olabileceğine de ikna olmamıştım.

Bir şey duyдум.

Nightshade'in ağaç hizasında durduğu yere döndüm, ama koyu renkli pullarını vahşi doğanın kalınlığında zorlukla görebiliyordum. *Sesler mi?* "Nightshade bir şey duyuyor."

Jeremiah bana baktı, ejderhamı dinlemeye odaklandığımı biliyordu.

Yerin sesini duyuyorum.

Kaşlarım çatıldı. *Bu da ne demek oluyor?*

Hareket ediyor.

"Nightshade yerin hareket ettiğini söylüyor." "Deprem gibi mi?" Jeremiah sordu. "Bilmiyorum."

Ses gittikçe yükseliyor.

"Hareket etmeliyiz." Jeremiah'nın kolunu çekiştirdim ve onu üzerinde durduğumuz moloz yığınının çıkardım. Saklanabileceğimiz hiçbir bina ya da yapı yoktu, bu yüzden bir yığının arkasına saklanıp fark edilmemeyi ummaktan başka seçeneğimiz yoktu.

Durdu.

Saklan, Nightshade.

Güneş dağların ardına doğru alçalmaya devam ederken dünya sessiz ve hareketsizdi, hiçbir tehlike belirtisi yoktu. Cırcır böceklerinin sesi daha duyulur hale geldi,

karanlığı topraklarında karşıladılar. Ne Jeremiah ne de ben kımıldamadık. Ama sonra birinin fısıldadığını duyduk.

"Bu tarafa."

Arkama bakmak için başımı çevirdim, yaklaşık elli adım ötemde bir kadın duruyordu. Kıvrak vücuduna çelik zırh giymişti ve uzun kahverengi saçları arkasından esen rüzgârda dalgalanıyordu. Yüz hatları belli olmuyordu çünkü ışık ona doğru şekilde vurmamıştı. Bizi kendine doğru çekmeye başladı. "On saniyeniz falan var."

Jeremiah ve ben birbirimize baktık.

Burada bir kız var... Duyduğun bu mu?

Yeraltında değilse tabii.

Sesini biraz daha yükseltti. "Kıçını buraya getir."

Jeremiah ve ben tekrar birbirimize baktık, ikimiz de bunun muhtemelen bir tuzak olduğunu biliyorduk.

Kollarını indirdi. "O zaman kaç!" Bir moloz yığınının arkasından koşarak uzaklaştı ve sonra gözden kayboldu.

"Nereye gitti?" Jeremiah sordu.

Umurumda bile değildi. "Hadi ejderhalara geri koşalım." Molozları bırakıp koşmaya başladık ve tam o sırada ayaklarımızın altındaki zemin sallanmaya başladı, o kadar şiddetli sallanıyordu ki yürümek imkânsızdı. Toprağa çarptım ve kendimi kollarımla yakaladım.

Jeremiah'nın ejderhası onun yanına indi ve kendini canavarın üzerine çekebildi.

Kendimi ayağa kaldırdım ve Nightshade'in bana doğru uçtuğunu, bana ulaşmak için kanatlarını sertçe çırdığını gördüm.

Arkanda!

Omzumun üzerinden baktım ve neredeyse sarsıntıdan düşüyordum, benden bir karış uzun bir grup adamın yaklaştığını gördüm, tenleri kül gibi koyu renkti, açıkta kalan etlerinde ateşten damarlar görünüyordu. Hiç de erkek değillerdi...

Koş.

Koşmaya çalıştım ama zemin o kadar engebeliydi ki soldan sağa kaydım, kendi ayaklarıma takıldım. Ama iblisler zahmetsizce yürüyorlardı, sanki onlar ve zemin aynıymış gibi. Arkamdaydılar, sadece birkaç adım ötemde. *Bırakın beni.*

Nightshade doğruca bana doğru uçu. ***Hayır. Hayır.***

baktım, içlerinden birinin yaylı tüfeği ve bana değil, Nightshade'in yüzüne, gözlerinden birine nişan almıştı. Kılıcımı çıkardım ve arkamı döndüm, bir depremin üzerinde dururken kılıcı tutmak için elimden geleni yaptım. Arbalet nişan aldım, hedefi ıskaladım ama Nightshade'in zırhına çarparak dönmesine ve ıskalamasına neden oldum. *Git. Huntley'e ne olduğunu anlat.*

İçlerinden biri Nightshade'e akşam yemeği gibi bakarak alay etti.

Midemi bulandırdı, bu yüzden çığlık attım. "*Git dedim, Nightshade!*" Adamlar beni umursamadı, kılıçlarını bana bile savuşturdular, aç gözleri tam önlerindeki parlak ejderhadaydı. Birine vurdum, kolundan akarken duman çıkaran bir kan aktı ama o bunu hissetmiyor gibiydi.

Sonra koşarak Nightshade'in üzerine atlamaya ve onu yere düşürmeye hazırlandılar.

"Nightshade!"

Yerden gökyüzüne fırladı, güçlü kanatları onu havaya kaldırdı, arbaletten çıkan ok kız kardeşimin ona taktığı çelikten sekti. Hızla bir nokta oldu, yerdeki iblislerden kurtuldu. ***Senin için geri döneceğim.***

Biliyorum.

Yerin sallanması durmuştu, ben de koştum.

Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koştum, sadece birkaç saniye olduğunu biliyordum.

Avıce'i düşündüm. Lila'yı. Huntley.

Bir daha asla göremeyeceğim herkesi.

Ve sonra lanet bir mucize oldu.

Az önceki kız yerin altından fırladı ve tam önümde çelik bir kapak açtı, sanki yolumun beni doğrudan buraya götürmesi gerekiyordu. "Atla."

Hiç tereddüt etmeden çukura düştüm ve yere yığılırken çeliğe çarptım.

"Kaçmamız gerek." Bileğimden tuttu ve beni kalkmaya zorladı. "*Şimdi*."

Ayağa , adrenalinim yükselmişti ve olabildiğince hızlı koşuyordum.

Topraktaki sarsıntılar geri döndü ve tünel çökerken arkamızdaki çeliğin patladığını hissedebiliyordum. Yan yana koşmak için çok dardı, bu yüzden onun arkasından koştum, karanlığa doğru onu takip ettim... nereye varacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİR

OceanofPDF.com

HARLOW

Delacroix tahliye etmeye başladı.

Arnavut kaldırımlı cadde at arabalarıyla doluydu, herkes alabildiği kadarını alıyordu ama bunların çoğu HeartHolme'ün çorak topraklarında hayatta kalmak için gereken yiyeceklerdi. Bazı çiftçiler ve tüccarlar geride kalıyor, herkesin açlıktan ölmemesi için HeartHolme'e yiyecek taşımaya devam ederek kahramanca bir rol üstleniyorlardı.

Gözyaşlarımın eşiğinde köye baktım çünkü burayı bir daha asla göremeyeceğimden korkuyordum. İnsanlarımızın koruyamadığımız krallığı terk edişini izlemek travma yaratıyordu.

Boyu ve zırhıyla dev gibi olan babam yanıma geldi ve aynı korkunç manzarayı o da gördü. "Özür dilerim tatlım."

"Üzgün olmanı bir şey yok."

"Gerçekliğiniz bu olduğu için üzgünüm ve böyle olması benim hatam. Dişler'e merhamet yerine ölümü önermeliydim. Asla tekrarlamayacağım bir hata."

"Baba, zalim olmak yerine iyi olmayı seçtiğin için asla özür dilememelisin." Dönüp ona baktım. "Bunun için seni seviyorum."

Bana bakarken mavi gözleri yumuşadı ve sonra eli omzuma uzandı, Atticus'a yaptığı gibi beni kucakladı, zırhımın içinden kavradı. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet. Tüm eşyalarım arabaya yerleştirildi."

Beni bıraktı ve döndü. "Ama bir

isteğim var."

Bana döndü ve bakışlarındaki yumuşaklık yerini hızla sertliğe bıraktı, sanki isteğimin Aurelias'la bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu.

Ve haklıydı. "Aurelias'ın benimle Pyre'ye binmesini istiyorum." "Bir vampirin ejderhaya binmesi uygun olmaz."

"Pyre'ye sordum ve bu konuda bir sorunu yok. Ayrıca, adamların kendi saflarında bir vampirle seyahat etmekten rahatsız olacağını düşünmüyor musun? Bazıları onu bir kahraman olarak selamlıyor ama eminim diğerleri ondan her zaman korkacaktır."

Babam bakakaldı, düşünceleri o sert bakışların ardında korunuyordu. "Ondan hoşlandığımı sanıyordum-"

"Ben kimseden hoşlanmam, Harlow. *Hoşlanmak* benim kelime dağarcığımda yok." "O zaman ona saygı duyduğunu sanıyordum."

"İstiyorum."

"Ve ona güven."

"İnsanlara onlardan hoşlandığım kadar güvenirim." "Baba."

Bakışlarıma daha fazla dayanamadı ve gözlerini kaçırdı. "İlişkiniz beni rahatsız ediyor - tartışmak istemediğim bir şey."

Ben de rahatsız olmuş bir şekilde başka tarafa baktım. "Kusura bakmayın ama vaktimi kiminle geçirmeyi seçtiğim beni ilgilendirir; ister vampir, ister insan, ister Dişlerden biri olsun. Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm-"

"Bu beni rahatsız ediyor çünkü senin incinmeni istemiyorum." Bana bakamadan krallığın üzerinden dışarı baktı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu da hayatın bir parçası değil mi?"

Bakışlarına devam etti.

"Bu hayatın ayrılmaz ve kaçınılmaz bir parçası değil mi?" Sessizliğini korudu.

"Daha az acı verici olsa bile, sıkıcı ve sulandırılmış bir versiyona tahammül etmektense, iyisiyle kötüsüyle hayatın tüm yönlerini kucaklamayı tercih ederim. Bu yüzden Aurelias Pyre'de bana katılacak çünkü onun orduyla birlikte bize katılması için bir hafta beklemeyeceğim."

Hiçbir şey söylemedi - alabileceğim tek kabul.

Kapıyı çalmadan kulübeye girdim, kapının yanında iki çantasını gördüm çünkü çoktan toplanmıştı. Mutfakta durmuş, muhtemelen bir daha görmemek üzere tezgahın üzerine bırakmadan önce son kadehini bitiriyordu. Yılan sorguçlu zırhı üzerine çok iyi oturmuş, kaslı kollarını ve dar belini sarmıştı. Yanında asılı duran kılıcı da güçlü bir yılanla işlenmişti. Bana doğru yürüdü, gözleri her zamanki yoğunluğuyla gözlerime kilitlendi ve sonra tam önümde durdu. "Yakında görüşürüz."

"Babama bize ejderhayla eşlik edip edemeyeceğini sordum. O da kabul etti." Bakışları sertliğini koruyordu.

"Ve Pyre da kabul etti."

"Pyre...?"

"Bizim ejderhamız."

Hafifçe başını salladı. "Orduyla birlikte at sırtında seyahat etmek benim için sorun değil. Hayatım boyunca ata bindim, yapacağımız yolculuktan çok daha uzun yolculuklar yaptım. Ve soğuşun beni rahatsız etmediğini biliyorsun."

"Ama ayrılık beni rahatsız ediyor."

Bakışlarında bir parça duygu belirdi, ama bu duygu kendini tutmasıyla örtüldü.

"Yani, benimle bir ejderhaya biniyorsun. Tabii korkmuyorsan?" Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Aslında heyecan verici buluyorum." "O zaman bu bir evet mi?"

Yüzüme bakarak durakladı. "Evet."

Gülümsedim. "O zaman çantalarınızı alın ve gidelim."

Ejderhalarımızın bizi beklediği alana yaklaştık. Çantalar eyerlere bağlandı ve Aurelias kendi çantasını da iplere ekledi. O da babam gibi hafif seyahat ederdi, sadece onsuz yaşayamayacağı birkaç eşyası vardı.

Ailem oradaydı, kardeşime veda ediyorlardı.

Babam kardeşimi uzun uzun kucakladı, aynı boyda olmalarına rağmen onu bir erkek çocuğu gibi sıkıca kavradı. Babam bıraktığında, annem sıradaki hamleyi yaptı ve onu bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca kavradı.

Bunun onu son görüşüm olabileceği gerçeğini kabullenmek zordu. Her an ailemin herhangi bir üyesini son görüşüm olabilirdi. Kardeşimin HeartHolme'e ulaşmadan bir saldırıda ölebileceğini.

Atticus bana döndü, güçlü ve sağlıklıydı, sanki neredeyse alacak olan savaşta yaralanmamış gibiydi. Yine yakışıklıydı, yüzünde bir gülümseme vardı, sanki bu ayrılış bir veda değilmiş gibi. Bana baktı ve tıpkı babam gibi, yalnız kalmak üzereyken beni daha iyi hissettirmeye çalıştı. "Sen farkına varmadan orada olacağım."

"Bu çok büyük bir girişim..." "Ama

beni bilirsin. İşlerimi hallederim."

Kıkırdadım ama sadece hafifçe, çünkü yaptığı şaka tedirginliğimi tamamen silmeye yetmedi. "Dikkatli ol, tamam mı?"

"Her zaman." Beni kendine çekti ve sarıldı, çenesini başıma dayadı.

Neredeyse hiç sarılmamıştık. Hayatımız boyunca sadece bir ya da iki kez olmuştu. Ama artık zaman değişmişti ve her zamankinden daha çok sarılıyorduk.

İlk uzaklaşan o oldu. Aurelias'a baktı ve ona nasıl bakacağını bilemediği için bir an geçti.

Önce Aurelias konuştu ve kardeşimin elini sıkmak için elini uzattı. "Kılıçlarımız gelecekteki büyük savaşta birleşecek ve ben güçlü bir generalin yanında savaşmaktan onur duyuyorum - yaşasak da ölsek de."

Atticus başını sallamadan önce onun elini sıktı. "Kılıcınızı vermeniz gerekmiyor ama yine de verdiniz. Hizmetiniz için teşekkür ederim." Ayrıldılar ve Atticus başıyla onaylamadan önce son bir kez babasına baktı ve geri dönerek kendisine Krallıklara kadar eşlik edecek askerlerle buluşacağı kaleye doğru yola çıktı.

Annem babama bakmadan önce onun gidişini izledi.

Babası onun bakışlarıyla karşılaştı ve birbirlerine bakarken hiçbir şey söylemediler, ikisi de aynı ham duyguyu hissediyordu.

Eli kızın omzuna gitti. "O iyi olacak, bebeğim." Kızın eli onunkine gitti ve sıktı.

Bir anlık sessizlikten sonra bizi bekleyen ejderhaların yanına gittik. Yukarı tırmanmamızı mümkün olduğunca kolaylaştırmak için kendilerini karınlarına kadar indirdiler.

İpi işaret ettim. "Genelde buna tutunur ve kendimi yukarı kaldırıyorum-"

Aurelias ipi bile kullanmadan kolayca tırmandı, sanki ejderha bir attan farksızdı. Sonra bana elini uzattı.

Gözlerimi devirdim. "Gösteriş." Elini görmezden geldim ve yukarı tırmanmak için ipi kullandım ve önündeki koltuğa oturdum. "Sıkı tutunun." Pyre ani bir hareket yaparsa bizi bağlasın diye ipleri bacaklarımıza doladım.

Bir eliyle önümdeki kornayı tutarken diğer koluyla belime sarıldı ve sanki beni güvenli bir pozisyonda tutan kendisiymiş gibi bana sarıldı.

"Hadi Pyre," dedim. "Neyin var göster ona."

Pyre yukarı doğru fırlamadan önce güçlü bir kükreme sesi çıkardı, büyük kanatlarını çırparak bizi sadece birkaç saniye içinde yeryüzünden havaya kaldırdı. Bu hızda hareket etmek, canavarın hareketlerinin katıksız gücüyle vücudunuzun dümdüz olduğunu hissetmek her zaman heyecan vericiydi. Gökyüzünde bulutların hemen altına geldiğimizde, yüzümüze sertçe çarpan r zg rla s z lmeye başladık.

Etkilendi mi?

"Eğlenceli, ha?" Omzumun üzerinden ona baktım.

 lk kez yüzünde renk, yanaklarında pembelik ve bulaşıcı, çocuksu bir gülümseme gördüm. "Bu... inanılmaz."

Y z mde bir sırtışla ileriye baktım. *Oh, kesinlikle etkilendi...*

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİ

OceanofPDF.com

HUNTLEY

Fırtına HeartHolme'ün dışındaki tarlaya indi ve uzun bir at binme gününden sonra botlarımı yere vurmak için sabırsızlanıyordum. Uçmanın yeniliği yıllar geçtikçe kaybolmuş, ata binmekten farksız hale gelmişti.

Yere indikten sonra Ivory'ye yardım ettim.

Pyre bir süre sonra yere indi ve Harlow ile Aurelias indi.

Askerler yaklaştı ve eşyalarımızı kaledeki odalarımıza taşımak üzere boşaltmaya başladılar.

Aurelias'ın nerede kalacağından emin değildim, çünkü kızımınla birlikte şatoda kalmayacaktı, ama kalacağı yer benim sorunum değildi.

Açık kapıdan içeri girdik ve HeartHolme'a girdik. Hava soğuk ve acımasızdı ama bana evim gibi geldi. Delacroix'daki bulutsuz gökyüzü ve sıcak güneş ışığı hoşuma gitmişti ama ben her zaman karı, kapalı öğleden sonralarını, ocaklardaki ateşi ve bir yığın kürkün içinde ısınmaya çalışan çıplak karımı tercih ederdim.

Annem her zamanki gibi zarif, mavi gözleri her zamanki gibi alev alev yanarak bizi kapının hemen önünde karşıladı. "Oğlum." Beni kollarının arasına aldı ve sımsıkı sarıldı, az önce vedalaşmadan önce oğlumu kucakladığım gibi kucakladı beni. Sonra Ivory'ye seslendi, onu gerçek ama bana duyduğu sevgiyle asla kıyaslanamayacak bir sevgiyle sardı. Kızımı kucakladı, sonra Aurelias'a bakarken durdu. "Oğlum bana senin hakkında her şeyi anlattı." Kraliçe olarak zamanı çoktan geçmişti ama hâlâ bir şeyler üretebiliyordu.

İnsanların dinlemesini sağlayan otorite. "Senin gibi eğilimleri olan bir yaratıkla ilgili çekincelerim olsa da, oğlum bana onurun ve dürüstlüğünle birlikte davamıza olan bağlılığın konusunda güvence verdi. Ona tamamen güveniyorum ve bu nedenle sana da güveniyorum." Hafifçe eğildi. "HeartHolme'e hoş geldin Aurelias, Kökenlerin Prensi."

Aurelias başını sallamadan önce bana baktı. "Konukseverliğiniz için teşekkür ederim Leydi Rolfe. Kılıcım ve hançerim HeartHolme'da."

Kadın onu izledi, zeki gözleri sanki teninde işaretlenmiş kelimeler varmış gibi yüzünü inceliyordu. "Umarım akrabalarınız yardımımıza gelir."

"Ben de öyle. Ama ne olursa olsun emrinizde olacağım."

Annem Harlow'a döndü ve göz kırptı. "Tam bir erkeğin var, Harlow."

Harlow büyükannesinin sözlerine kıkırdayarak gülümsedi.

Annem torunlarına karşı bize olduğundan çok daha hoşgörölüydü. Kalbimi Ivory'ye adadığımda, annem onu yok etmek için her yolu denemişti. Zaman onu daha bilge yapmış, kalbini yumuşatmış ya da kızlara karşı erkeklere olduğundan daha anlayışlı olabilir.

"Üşümüş ve acıkmış olmalısın," dedi annem. "Ne zaman dönsen HeartHolme'a alışmanın biraz zaman aldığını biliyorum. Hadi şatoya girelim ve öğle yemeği yiyelim."

"Ian nerede?" Kalbimde ani bir korku hissettim, çünkü HeartHolme'ün kahyası olarak bizi karşılayacak kişi Ian'dı, yıllar önce bu görevden ayrılmış olan annem değil. Savunmayı hazırlıyor, gece gündüz askerlerle birlikte cephede çalışıyor olmalıydı. Onun burada olmaması rahatsız ediciydi.

Annem tereddüt etti ve bu beni daha çok rahatsız etti. "İçeri girelim ve tartışalım-"

"Anne." Öne doğru bir adım attım, tam karşıısına geldim, burun deliklerim hiddetle alevlendi çünkü soruyu sormadan önce cevabı zaten biliyordum. "Nerede lan o?"

Başını dik tuttu ama gözleri korkuyla parladı. "Huntley, onu vazgeçirmek için elimden geleni yaptım-"

"*Orospu* çocuğu." Kollarımı indirdim ve şu anda onun gözlerinin içine bakamayacak kadar öfkeli bir şekilde oradan uzaklaştım. Ailemin ve nöbetçi gardiyanların bakışlarını görmezden gelerek öfkeyle volta attım. "Neden gitmesine izin verdin?" Anneme dönmüştüm, bunun olmasına izin verdiği için onu parçalamaya hazırdım. "Doğuya dönmesini yasaklamıştım-"

"Tüm saygımla, Kral Rolfe. Ian HeartHolme'un kâhyası, ben değilim, bu yüzden onun hareketlerini kontrol etme gücüm yok. Ondan kalmasını istedim ama o reddetti."

Kendimi hareketsiz kalmaya, normal nefes almaya, kızımın önünde çığlık atmamaya ve bağırmmamaya zorladım. "Ne zaman gitti?"

"Bu sabah."

"Çünkü geleceğimi biliyordu." O mektubu ona döneceğimi bildirmek için göndermişim. Ben HeartHolme'e girdikten sonra, oradan ayrılmak için bir daha asla şansı olmayacaktı. Bana ihanet etmişti ve bunu durduramayacağım bir zamanda bana ihanet etmeyi seçmişti.

Annem baktı, gözleri sempatikti. "Onun kararına katılmıyorum. Ama onun bakış açısını anlıyorum ve sen de anlamalısın, Huntley."

Gözlerim tekrar kızgınlıştı.

"Düşmanımızı tanımazsak, onu yenemeyiz. Nekroz ateşe karşı savunmasızdı ama bu iblisler ateşle büyüyor."

"Ve Ian'ın bunu anlayacağını mı düşünüyorsun?" İnanılmaz bir şekilde sordum.

"Sanırım kardeşiniz sevdiklerini korumaya kararlı."

Hâlâ öfkeliydim. Ona bunu yapmasını kesinlikle yasaklamıştım ve o sözlerimin içine etmişti.

"Artık yapabileceğin bir şey yok," dedi annem. "Bırak ."

"Bırak gitsin..." Belli ki beni tanımıyordu - çünkü ben hiçbir şeyin bırakmam.

"Gel," dedi annem. "Bu konuşmaya kalede devam edelim."

"Sen yap," dedim gitmeden önce. "Ama yapmam gereken başka şeyler var."

Masada tek başıma oturmuş, huzur içinde biramı içiyordum, önümdeki rosto sadece bir kase sudan ibaretti. Ekmekler gitmişti çünkü hepsini yemiştım ve barda tek başıma oturup kardeşimin yüzü yerine duvara baktım.

Ivory sandalyeyi çekip karşıma oturdu. Yıkanmış ve daha rahat bir şeyler giymişti, uzun kollu bir kazak ve altında dar bir pantolon. Boynu hala kırmızı ve ateşliydi ve bir gün o yaraların solup azalacağını umuyordum. Onlara her baktığımda hâlâ sinirleniyordum.

Hiçbir şey söylemedi, sadece kendisine bir bira sipariş etmek için barmenin dikkatini çekti.

Şu anda misafir istemiyordum, kendi karımdan bile. Gözlerim pencerenin dışındaydı, o yokmuş gibi davranıyordum.

Birasını aldı ve sanki konuşmaya gelmemiş gibi sessizce içti.

Dinlemeye gelmişti.

Onu hayatın kendisinden daha çok sevmemin birçok nedeninden biri. Beni avucunun içi gibi tanırdı, ruh halimi ve bu ruh hali içinde nasıl yol alacağımı bilirdi, öfkemin alevlerini ve onları nasıl söndüreceğini bilirdi.

Bu durumda, bu alevleri durdurmanın tek yolu kendi kendilerine yanmalarına izin vermektir.

Ben bir şey söylemeden önce orada bir saat kadar oturmuş olmalıyız. "İan tam bir salak."

Üçüncü kadehini içiyordu -çünkü o içebilen bir kadındı. "Geri döndüğü anda hançerimi eline saplayacağım."

Parmağını bardağının kenarında gezdirdi, gözleri onun hareketlerini takip etti. Artık geç olmuştu, muhtemelen neredeyse gece yarısıydı. Bar neredeyse

boştu ve geriye sadece uyumak için içmeye ihtiyacı olanlar kalmıştı.

Ona baktım, ruhunu benimkiyle birleştirmiş olan kadının yüzüne sertçe baktım.
"Seni seviyorum."

Gözleri anında yukarı kalktı ve dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşti.

"Biliyorum." Tekrar başka tarafa baktım.

"Belki de ihtiyacımız olan bilgiyle geri döner." "Belki de
hiç dönmeyecektir..."

"Böyle bir sonuçtan bahsetmeyelim."

"Doğuyu ziyaret ettim. Tuhaf bir yer." Orası, köle tacirleri ve köleler, yıkılmış krallıklar ve iblislerle dolu, aşırı elementlerin bulunduğu çorak bir yerd. "Ian orada kendi ölümünden başka bir şey bulamayacak."

"Öyle demeyelim-"

"Bu lanet olası bir intihar görevi." İşte bu yüzden çünkü bu lanet savaşı onsuz kazanamazdım. Kırık bir kalple halkımı zafere taşıyamazdım. Yanımda kardeşim olmadan doğru düşünemezdim. Onu karımı ve çocuklarımı sevdiğim gibi seviyordum, koşulsuzca.

"Ian özverili ve cesur-"

"Düşüncesiz ve mantıksız biri ve evliliğini de tam olarak bu şekilde mahvetti."

"Huntley..."

"Ona gitmemesini

söyledim."

"Biliyorum."

"Ve yine de yaptı."

"Bence bu zaten bir noktada göz önünde bulundurmamız gereken bir sonuçtu. Bize çoktan saldırdıklarına göre, zaten ne kadar güçlü olduğumuzun farkındalar.

farkında. Şimdi elimizi göstererek kaybedecek bir şeyimiz yok. Belki de HeartHolme'a yürüyecekler ve tüm insanlık onları yenmek için yeterli olacak. Belki de vampirler saflarımızda duracak, yetenekleriyle bizim için savaşmaya hazır olacaklar. Ama belki de bu yeterli olmayacaktır. Belki de bir zayıflık ilave on bin adamdan daha etkili olacaktır."

"Eğer bu yolu izlemeye karar verseydim, yerimize başkalarını gönderirdim ve daha fazla adam gönderirdim. Bu kararı ben vermeliydim - Kral Rolfe, lanet olası Krallıkların Kralı, aşağılık bir kâhya değil."

"*Huntley*." Gözleri kısıldı. "O da en az senin kadar kralların kanını taşıyor."

Başka tarafa baktım.

"Krallığını kendisinin ve kardeşiyle olan ilişkisinin önüne koydu."

"Çünkü o bir aptal-"

"Çünkü o da senin kadar derinden seviyor, *Huntley*. Ailesini en az senin kadar seviyor. Bu krallığı en az senin kadar seviyor. Onun kararı bir ihanetti, ama affedilebilir bir karar. Öfkenin gerçek sebebini biliyorum.

-Ve korku. Geri gelmeyeceği korkusu."

YİRMİ ÜÇ

OceanofPDF.com

HARLOW

Yatak odama girdim, aileme yakın bir odaydı, şehrin ve ötesindeki soğuk manzaranın harika bir görüntüsü vardı. Aurelias'la kalmayı tercih ederdim, özellikle de dünyamız her an sona erebileceğinden, ama babamın tepkisinin kaba olacağını biliyordum. Tacını hak etmiş yetişkin bir kadın olarak istediğimi yapabilirdim ama babamın omuzlarında zaten bu kadar stres varken, bir de üstüne ben eklemek istemedim.

Büyükannem yanıma geldi, ellerini önünde birleştirmiş pencereden dışarı bakıyordu, omurgası dik ve varlığı muhteşemdi. Küçüklüğümden beri bu enerjiye sahipti ve artık bir yetişkin olduğum için hiçbir şey değişmemişti. "Çok iyi bir adamınız var."

Yanaklarıma bir sırtış yerleşti. " bir atıştırma, değil mi?"

"O bir ziyafet, canım."

Yorumuna kıkırdadım, böyle arkadaş gibi sohbet edebilmemiz hoşuma gitti.

"Babanın onu bir asker olarak onayladığını söyleyebilirim, ama bir talip olarak değil." "Şey... o bir vampir." Başkalarından beslenen bir yaratık...ben hariç.

"Ona köyde bir kulübe tahsis ettim. Küçük ama kaleye yakın."

"Teşekkür ederim."

"Yolda olan diğerk herkesi nasıl barındıracağımızdan emin değilim." Ağır bir iç geçirdi. "Çorak topraklarda kamp yapmak için hava çok soğuk."

"Belki aileler evlerde birleşebilir? Ev başına iki aile? Böylece evlerin yarısı boşalmış olur."

"Fena fikir değil."

"Barakalarda da karyola var. Rahat değil ama en azından sıcak." "Doğru."

Pencereden dışarı bakmaya devam etti. "Hepsi harika fikirler."

"Nasılsın, Büyükanne?"

"Ben mi?" Dönüp bana baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Kimse bana bunu sormuyor."

"Babam bile mi?"

Başını iki yana salladı. "Emir yağdırmakla ve huysuzluk etmekle çok meşgul."

Kıkırdadım. " öyle olabiliyor. Ama dürüst olmak gerekirse, akşam yemeği partilerinde en huysuz olan o."

"O her zaman huysuz bir arkadaşı. Tüm hayatı hayatta kalmakla geçti, bu yüzden huzurun tadını çıkarmayı hiç öğrenemedi. Erken dönemdeki zor hayatı onu o kadar travmatize etmiş ki, sanki her an geri dönecekmiş gibi bekliyor."

Hiç anlamasam da anlayışla başımı salladım. Babam ve annem, ben hiç çalışmak zorunda kalmayayım diye çok çalıştılar.

"O ve Ivory ilişkilerini kadere tercih edebilirlerdi," dedi. "HeartHolme'de Dişler ve Nekrozla çevrili sakin bir hayatı seçebilirlerdi ama onlar krallığı geri almayı ve sana ve Atticus'a her ikisinin de mahrum bırakıldığı bir hayatı vermeyi seçtiler."

"Evet."

"Ve şimdi yine bunun için savaşıyorlar. Baban kendini halkına adanmış, dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor ama onun asıl motivasyonunun çocukları olduğunu biliyorum. Tek istediği sizin bulutlar ve ejderhalarla dolu mavi gökyüzüne sahip olmanız."

"Öyle olduğunu biliyorum."

Yine sessizce pencereden dışarı baktık.

"Babamın gittiğinde kızgın olduğunu biliyorum." Bir kavgadan kaçacak ya da pes edecek türden bir adam değildi. Kendini bir durumdan uzaklaştırmak, öfkesinin teselli edilemez olduğu anlamına geliyordu. "Ian Amca için gerçekten çok üzgün."

"Ian Amca için *endişeleniyor*."

"Öyle misin?" Cevabı duymaktan korkarak sordum.

Bir kez daha iç çekti, güneş ufuktan kaybolduğu için dünya neredeyse karanlığa gömülmüştü. "O benim oğlum. Elbette endişeliyim. Ama aynı zamanda oğullarımın tacın kanı olduğunu da biliyorum ve bu, onu korumak için o kanı dökmeleri gerektiği anlamına geliyor. Güç, risk olmadan sürdürülemez." Bana doğru döndü, artık manzarayla ilgilenmiyordu. "Peki, bu adama karşı derin hisler besliyor musun?"

Omuz silktim. "Karışık bir durum..." "Tüm ilişkiler gibi."

"Büyükbabamla bile mi?" Hiç tanımadığım bir adam hakkında soru sordum.

"O benim kocam ve kralım olduğu için durum daha da karmaşıktı."

Sözlerimi dikkatle değerlendirdim. "Aurelias savaş bittiğinde topraklarına döneceğini söyledi."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece buna karar verdi. Orada koca bir hayatı var. Kardeşleri. Kız kardeşleri. Babası. Sanırım onu anlıyorum çünkü ben de ailemden uzakta yaşayabileceğimden emin değilim."

"Ama bir adamın kılıcını sana rehin vermesi önemli bir taahhüttür."

"Biliyorum."

Bana baktı, hafifçe aşağıya baktı çünkü babamdan daha kısa olmasına rağmen babamın asil duruşuna sahipti... ya da babam onun asil duruşuna sahipti. Gözlerinde bilmiş bir pırıltı vardı, sadece bir

büyükannesi sahip olabilirdi. "Bir adam ya sadakat ya da aşk için savaşı ve onun Krallıklara sadakati yoktur."

Kapıyı açtı, gözleri daha bakmadan benim olduğumu anlamış gibi yoğundu.

Mütevazı kulübeye girdim. Ocakta bir ateş vardı, muhtemelen ısınmaktan ziyade aydınlanmak içindi ve duvara dayalı büyük bir yatak ile ayrı bir odada bir banyo vardı. Tek bir kişi için tasarlanmıştı, bu yüzden onun için mükemmel bir uyumdu. "Burada elektriğimiz yok."

"Fark ettim." Üniformasını ve zırhını çoktan atmış, üzerinde salon pantolonundan başka bir şey yoktu, güçlü göğsü sürekli ve dayanılmaz soğuğa rağmen çıplaktı.

Delacroix'nın sıcaklığını, bulutsuz gökyüzünden gelen güneş ışığını, esintideki yasemin kokusunu tercih ederdim. Çocukken buraya gelmekten hep nefret ederdim çünkü yapacak fazla bir şey yoktu ama şimdi sığa karşı bir mola olarak burayı takdir ediyordum.

"Nasıl gidiyor?" Yatağın ayak ucundaki kanepeye oturdu, yontulmuş vücudu ateşin ışığıyla aydınlanıyordu, güzel cildi kalın kasların üzerine gerilmişti.

"Babamı görmedim."

Gözlerini alevlere dikti.

Onun yanındaki koltuğa oturdum. "Ya da

annem." "Hayal kırıklığını anlıyorum."

"Önceki hayatımızı özliyorum... her şeyin kolay olduğu zamanları."

Gözleri ateşte kaldı. "Daha iyi zamanların kıymetini bilmeni sağlıyor."

"Ama huzur geri döndüğünde bu zamanı daha çok özleyeceğimi biliyorum."

Bana bakmak için başını çevirdi, yoğun bakışları benimkileri yakaladı.

Elim omzuna gitti, parmaklarım kolunun güçlü kaslarını, tüm farklı bölümlerini izledi. Seni dokunulacak kadar sıcaktı, tam önümüzde yanan ateşle ısınmıştı. Parmağımın onun güzel vücudunu izleyişini izledim ve ona dokunduğumda ağzım kurudu, sanki bu ilk gecemizmiş gibi. Bana verdiği heyecan tenimi ateşe veriyor, dokunuşunun titremesiyle kalçalarımı titretiyordu.

Gözlerim kasıklarına kaydı ve kaya gibi sertleşmiş aletin mükemmel hatlarını gördüm. Bir saniye önce orada değildi ve onu sertleştirmek için tek gereken basit bir dokunuştı. Ya da belki de beni görmesi yeterliydi, tıpkı onu görmenin benim için yeterli olduğu gibi.

"Buraya gel." Beni dudaklarına çekerken eli saçlarımın arasına kaydı ve bedenimi ısıtan yakıcı bir tutkuyla öptü. Beni kendisine doğru çekti, kazağımı başımın üzerinden çekerken beni kucağına oturttu. Sütyenimi hızlıca çözdü ve sonra dudakları göğüslerimdeydi, küçük göğüslerimi şimdiye kadar gördüğü en güzel göğüslermiş gibi öpüyordu. İri elleri vücudumda, saçlarımda, her yerdeydi.

Taytımı kıkımın üzerinden çekti ve vücudumdan tamamen çıkarmak için beni kanepenin köşesine sırt üstü yatırdı, botlarımı tamamen çıkarmadan önce çıkarmak için ayağa kalktı. İlk kez seks yaptığımız pozisyondaydım ve o anın hatırası hiç olmadığım kadar ağrıma neden oldu.

Altını indirdi ve o koca aletin serbest kalmasına izin verdi.

Yatak odamda bana nasıl oral seks yaptığını hatırladım, sormama bile kalmamıştı ve ağzı parmaklarımdan çok daha iyiydi.

Yerde dizlerinin üzerine çöktü, sonra kıkımı ve kalçalarımı büyük kollarıyla kavradı, sert ağzı en hassas yerime bastırmadan önce beni kucakladı. Sanki tam olarak ne istediğimi biliyormuş gibi, bana onu verdi, vücudumu seğirtirken ve kıvranırken ateşin sıcaklığı beni sıcak tuttu.

Parmaklarım saçlarına gömüldü ve vücudumu yüzüne bastırarak öyle yüksek sesle inledim ki sanki aylardır sevişmemiştim, sanki hiç bu kadar iyi seks yapmamıştım. "Siktir..." Başımı geriye attım çünkü çok iyiydi, o kadar iyiydi ki vücudum buna dayanamadı. Bu adam bana her dokunduğunda, bana her baktığında inanılmaz şeyler yapıyordu.

Oradaydım, kenarda oturuyordum, gelmesini engellemeye çalışıyordum çünkü bitmesini istemiyordum. Bu adam bunu yaparken bütün gece orada yatabilir, dilinin gücüyle kıvranabilirdim.

Durduramadım ve oldu; bacaklarımın arasında, kalçalarımın otomatik olarak çarpmasına neden olan ateşli bir patlama. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken, sikine olduğu kadar ağzına da sertçe boşaldım.

Beni becerebilmek için geri çekilmek yerine devam etti, ağzı amıma yapışmıştı, sanki dizlerinin üzerinde, yüzü kalçalarımın arasında olmak onun için bir onurmuş gibi.

Durmasını bekledim ama birkaç dakika sonra durmadı. Devam etti, aynı coşkuyu sergiledi, sanki beni boşaltmak bir zorunluluk değil de bir zevkmiş gibi. Gözlerimi kapattım ve biriken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı döküldüğünü hissettim. "İşimiz bittiğinde beni kıcımdan becereceksin," dedim nefes nefese. "Bunu hak ettin."

Yatakta onun yanında yatıyordum, ateş ilk girdiğim zamankinden çok daha küçüktü. Şifonyerin üzerindeki mumlar yanıyor, dört köşeyi loş bir şekilde aydınlatıyordu. Başım omzundaydı ve kolum beline dolanmıştı, vücudu ve battaniyeler beni güzel ve sıcak tutuyordu.

Sonsuza kadar orada yatmak istedim. Unutmak istediğim her şeyi unutmamı kolaylaştırıyordu. Elim göğsünde gezindi ve sonra omzuna bir öpücük kondurdum, dilimle ıslak bir öpücük, alt dudağımın tenine yapışmasına neden olan türden bir öpücük.

Parmakları saçlarımda gezindi. "Her ne kadar kalmanı istesem de, gitme vakti geldi."

"Hayır." Dirseğimin üzerinde doğruldum ve avucumla göğsünü yokladım. Tüm sertliği hissettim. Tüm karın kaslarını, dağların arasındaki nehirleri hissettim. "Böyle kalmak istiyorum... sonsuza kadar." Elimin vücuduna tapınışını izledim ve yüzümde onun ateşli bakışlarını hissettiğimde bakışlarımı kaldırdım.

Yoğunluğu oradaydı, gözlerinde küçük bir ateş vardı ama başka bir şey de gördüm. Tarif edemediğim bir şey. "Babanın seni aramaya gelmesini istemiyorum."

"Şu anda babamın endişeleneceği son şey benim." Parmaklarım çene çizgisine doğru hareket etti, uçları kaba kirli sakalını okşadı. Çenesindeki kemikleri hissedebiliyordum, parmaklarım boynuna değdiğinde boynundaki kordonları hissedebiliyordum. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel adamdı... ve başka birine asla bu şekilde bakamayacağımı biliyordum. Başka bir adam yatağımı işgal ettiğinde, onun yerine onun olmasını dileyecektim. Kalbim daha önce hiç kimse için acımadığı kadar , öyle bir acı ki iyi hissettiriyordu. Başka hiçbir erkek beni bu şekilde incitemezdi. Asla.

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Giyin."

"Ben sonra giderim. Daha erken." Eğer ailem beni ararsa, tam olarak nerede olduğumu bilirler. Bu sefer beni almaları için muhafız göndermelerine gerek kalmayacaktı.

"Gece yarısı olmalı."

"Neden gitmemi bu kadar çok istiyorsun?" Tersledim.

Gözlerini tamamen kaçırdı, çene çizgisi sıkıntıyla gerilmişti.

"Aramız iyiydi ama iki saniye sonra sen bir pislik oldun."

Yorganı geriye attı ve yatağın kenarına doğru ilerledi. "Ben her zaman bir pisliğim. Sadece bunu fark etmiyorsun çünkü becerilmekle çok meşgulsün." Ayağa kalktı ve yerden boxer'ını aldı.

Sözlerindeki zehir karşısında sustum, birdenbire ortaya çıkan bu sertlik karşısında felç oldum. "Senin derdin ne?"

Pantolonunu çekti, ateş ışığında duruyordu, yüz ifadesi acımasızdı. "Çünkü gitmeni istiyorum ve sen gitmiyorsun."

Yatakta doğruldum. "Az önce gitmemi istemediğini söyledin-"

"Bu konuda nazik çalışıyordum," tersledi. "Ama sen ipucu alamıyorsun."

Geceyi birlikte geçirdiğim adam ortadan kaybolmuş ve bu pislik onun yerini almıştı. Her zaman umursamaz bir adam olmuştu ama hiçbir zaman düpedüz bir pislik olmamıştı. Bana hiç bu kadar kaba davranmamıştı, beni kaçırıp Dişler'e teslim ettiğinde bile.

Çarşafı geriye attım ve yataktan kalktım. "İpucunu alıp kışına sokmama ne dersin?" Kıyafetlerime uzandım ve hızla giyindim, ona bakmadım, bakışlarıyla karşılaşamayacak kadar öfkeliydim.

Üzerimdeki her şeyi fırlatıp hışımla dışarı çıktım ve soğuk hava yüzüme çarptığı anda tüm öfkem bedenimi terk etti. Şimdi geriye kalan tek şey acıydı, o kadar yoğun bir acıydı ki gözlerimin arkasında nem biriktiğini hissettim. Ağlayacak türden bir kadın değildim, özellikle de bir erkek için, ama onun için bu kadar derinden hissetmek ve onun beni bu kadar az önemsemesi... beni kırdı.

Orada dururken tek düşünebildiğim onun benim için ne kadar önemli olduğuydu... ve tek istediği benim gitmemdi. Eve doğru yürümeye başladım, bir ayağımı diğerinin önüne zor çünkü eve gitmek için acelem yoktu, gözyaşı döktüğüm ortadayken olmazdı. Soğuk bile acele etmek için yeterince güçlü bir neden değildi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken adeta buza dönüştü.

"Bebeğim." Şimdi sesi sevgi, pişmanlık ve kendinden nefret katmanlarıyla kaplanmıştı. Hepsi tek bir kelimeyle ifade ediliyordu.

Yüzümü görmesine izin vermeyerek yoluma devam ettim. "İyi geceler

Aurelias." Kolumdan tuttu ve beni geri çekmeye çalıştı.

Elinden kurtulduktan sonra yüzüne bir tokat attım. "*Bir ipucu al ve siktir git.*"

Gözlerini kısa süreliğine kapattı, az önce acıyı yuttu. Tekrar arkamı döndüm.

Beni bir kez daha yakaladı, bu sefer ellerini saçlarımdan arasına sokarak beni duvara yasladı. "Özür dilerim." Bana bastırırken yüzümü avuçlarının arasına aldı, soğuğu engelledi ve beni sıcak tuttu. "Bunların hiçbirini söylememeliydim."

"Neden buradasın?"

Ne sorduğum hakkında hiçbir fikri olmadığı belli olan bu soru karşısında sustu.

Ellerini aşağı ittim. "Neden buradasın? Senin için bu kadar önemsizken neden beni korumaya yemin ettin?"

"Benim için pek bir şey ifade etmiyorsun-"

"Bana sadece o gece için para ödenmiş bir fahişe gibi davrandın. Beni götümden siktin ve hemen ardından dışarı attın. Neredeyse beni sokağa attın."

Ürperirken gözlerini sımsıkı yumdu.

"Peki, neden buradasın? Ne halt ediyorsun-" "Çünkü sen

benim için dünyalara bedelsin-"

"*Yalan söylemeyi bırak.* Bir erkek bir kadına değer veriyorsa ona böyle davranmaz. Senin hakkında ne hissettiğimi çok iyi biliyorsun ama bu, bu saçmalığa tahammül edeceğim anlamına gelmiyor. Nereden geldiysen oraya dönsen iyi olur çünkü bu her ne sikimse artık bitti-"

"Sorun da bu zaten." Sesi sessiz, yenik ve kırık çıktı.

Gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor, ne demek istediğini yüzünden okumaya çalışıyordum çünkü ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sana gideceğimi söyledim..." Hafifçe geri çekildi, hava kuru ve soğuktu, nefesi bir buhar bulutu olarak dışarı çıkıyordu. "Ve geri dönmeyeceğim. Bu sözleri sana söylediğimde ciddiydim ve şimdi de ciddiyim."

"Özür dilerim... Anlamıyorum."

Gözlerini kaçırdı, yakışıklı yüzü şaşkınlıkla gerilmişti. "Sonunda

birlikte olacağımız bir senaryo yok-"

"Bunu milyonlarca kez söyledin zaten-"

"*O zaman neden dinlemedin?*" Yine öfkeliydi, kulübenin içinde olduğu gibi öfkeliydi. "Kes şunu. Kes şunu."

"Neyi durdurayım?"

"*Bu.*" Elini göğsüme, tam kalbimin yerleştiği yere koydu. Yüzü her zamankinden daha sertti, gözleri öfkeyle açılmıştı. "Hissettiklerin... Asla karşılık vermeyeceğim. Karşılık *veremem.*" Elini bıraktı ve geri çekildi, benden başka her şeye bakarken zor nefes alıyordu.

Sözlerinin ne anlama geldiğini anlamam saniyelerimi aldı. "Biliyordum."

Hâlâ bana bakmıyordu.

"Zihinleri okuyabiliyorsun..."

Avucunu sert çenesinde gezdirdi, diğer eli kalçasındaydı, kaçış yolu olmayan kafesteki bir hayvan gibi rahatsızdı.

Aurelias'ın arzumun tüm derinliğini bilmesinden, onun zihnine, bedenine ve ruhuna duyduğum çaresizliği anlamasından bir an için utandım. Aklımdan geçen her düşünceyi, başka birine asla söylemeyeceğim tüm sırları biliyordu. Ama sonra bu utanç kayboldu... çünkü duygularımdan utanmıyordum. "Seni seviyorum-"

"*Yapma.*" Gözleri tekrar benimkileri buldu, tehdit doluydu. "Sana söyledim-"

"Neden söylemekten korkuyorsun?" Tersledim. "Geride kalıp benim için hayatını tehlikeye atmayı seçtin, ama aynı şekilde hissetmiyor musun? Buna inanmıyorum Aurelias. Bir saniye bile."

"Daha önce söylediğimde ciddiydim. Gidiyorum ve geri gelmeyeceğim." "*Kapa çenen.* Bunu duymaktan çok yoruldum-"

"Ve bunu söylemekten yoruldum."

"Kalman ya da gitmen hissettiklerimizi değiştirmez. Seni tüm kalbimle sevip kaybetmeyi, sadece seviştiğim bir adammışsın gibi davranmaya tercih ederim. Sen Ethan ya da benim için hiçbir şey ifade etmeyen diğer adamlar değilsin. Sen benim için *her şeysin.*"

Sözlerim yumrukmuş gibi tamamen arkasını döndü. "Bunu yapmayacağımızı söyledim-"

"Neden-"

"Çünkü seni incitmek istemiyorum." Bana geri döndü. "Çünkü seni bırakıp gideceğim Harlow. Ben o gemiye binip topraklarıma ve hayatıma geri döneceğim, sen de kendi hayatına devam edeceksin. Evet, biz sadece sevişen iki insanız. Ben Ethan'ım. Bu işe bunun için girdim ve tek olduğumuz şey bu. Nokta." Ağzımı açmamış olmama rağmen beni susturmak için elini kaldırdı. "Bunu bir daha tartışmak istemiyorum. Biz sadece bir anız, çok kısa bir an, baharda açan ve sonra kışın ilk ayazında ölen bir çiçek. Hepsi bu." Elini tekrar indirdi, bakışları öfkeliydi.

Zihin okuyamıyordum ama satır aralarını okuyabiliyordum, yüzündeki incinmişliği görebiliyordum. Bu konuda daha önceki konuşmalarımızı hatırladım ve o zaman fark etmemiştim... ama şimdi gördüm. Bunu gün gibi açık, bulutsuz bir öğleden sonra güneşi kadar net gördüm. "Bana zarar vermekten korkmuyorsun..." Gözlerimin yaşadığını hissettim çünkü onu ilk kez anlıyordum. "Sana zarar vereceğimden korkuyorsun..."

Bu ifadeyi yalanlayacak bir şey yoktu ve gözlerindeki hırçınlık yavaş yavaş daha derin bir şeye, derinliği olmayan bir acıya, sonsuz bir ıstırap okyanusuna dönüştü. Yutkundu, boğazı hareketle birlikte değişti. Derin nefes burun deliklerini terk ettiğinde, havada bir sis izi bıraktı. Gözleri bende kaldı, sertliği yavaşça yumuşadı, gözlerindeki yapraklar çürüyerek soldu.

Dikkatimi vermiş olsaydım uzun zaman önce fark edeceğim bir şeyin farkına varmak bedenimi felç etmişti. Eylemlerindeki gerçeğe odaklanmam gerekirken sözlerindeki yalanları . Bunca zamandır gözümün önündeydi. Gözlerimin içine bakıyordu.

Ona doğru bir adım attım ve yaklaştığım anda beklentiyle derin bir nefes aldı, ama geri adım atmadı. Yanına gelmeme izin verdi, temkinli gözleriyle beni izledi. Göğsüne doğru ilerledim ve yüzünü kavradım, onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim, sıcak dudaklarımızın bir araya geldiğini ve soğuğu yakıp yok ettiğini hissettim. "Bana beni sevdiğini söyle." Dudaklarına karşı söyledim, öpüşmelerimizin arasında söyledim, parmaklarım saçlarına dolandı.

O da beni öptü, eli saçlarımda arasına girdi ve başımın arkasını kavradı. Koluyla belimi sardı ve beni bedenine doğru çekerek tutkulu öpücükleriyle boğdu. Nefesi ciğerlerimi doldurdu ve

dili benimkiyle dans etti. Beni daha sert öpmeden önce alt dudağımı ısırđı.
"Seni seviyorum, bebeğim."

OceanofPDF.com

YİRMİ DÖRT

OceanofPDF.com

HUNTLEY

Gölgelerin tavan boyunca hareket edişini izledim. Odanın bir tarafından başlayıp, güneş ufuk çizgisini aşıp yavaşça yükselirken diğer tarafa doğru yavaşça ilerliyorlardı. Gözlerim yorulmuştu. Yansımamı görmeden gözlerimin kan çanağı olduğunu biliyordum. Ben tamamen uyanıkken Ivory yanıma sokulmuş, ölü gibi uyuyordu.

Kardeşim muhtemelen öldüğünde uyuyamadım.

Şimdi Ivory'nin tehlikeli bir şey yapmak için onu geride bıraktığımda nasıl hissettiğini anlıyordum. Güçsüzdü, tek yapabileceği orada oturup beklemektir. Ve eğer hiçbir şey duymadıysa... bunun nedeni savaşta öldürülmüş olmamdı.

Ivory sonunda uyandı, bacaklarını çarşafın altına uzatırken derin bir nefes aldı. Gözlerini açtı ve bana baktı, rahatlamış ve uykulu bir halde. Beni izledi ve bütün gece uyumadığımı fark ettiğinde bakışları sertleşti. Elini göğsüme götürdü ve parmak uçlarını nazikçe tenimde gezdirerek beni teselli edemezken teselli etti. Hiçbir şey beni rahatlatamazdı, bir şişe viski bile.

Endişeli bir ses kapıyı çaldı. "Kral Rolfe? Acil bir durum var."

Yataktan kalkıp hemen ayağa kalktım ve şortumdan başka bir şey giymeden kapıya doğru yürürken Ivory'yi arkamda bıraktım. Ondan neredeyse bir karış daha uzun olan kapıyı açtım ve gözlerimi kısıtım. "Ne oldu?"

"Rahatsız ettiğim için özür

dilerim-" *"Konuş."*

"Jeremiah ejderhası ve Nightshade ile birlikte geri döndü... ama Vekilharç Ian onunla birlikte değil."

Acı... bana bir taş yığını gibi çarptı. Omuzlarımı ve sonra da omurgamı ezdi. "Emin misin?"

"Evet..."

"Jeremiah'ya hemen buraya gelmesini söyle-" "O zaten yolda. Buraya koştum-"

Kapıyı yüzüne kapattım ve her zamankinden daha hızlı giyindim. Sadece üniformamı değil, tüm zırhımı ve silahlarımı da giydim ve bu konuşma biter bitmez doğruya doğru yola çıkmaya hazırdım.

Ivory çabucak giyindi ve biz koridora çıkmadan önce saçlarını bile taramadı. "Harlow ve Leydi Rolfe'u getirin."

Bekçi kaçtı.

Yirmi kişinin oturabileceği kadar sandalyenin bulunduğu büyük bir masanın yer aldığı müzakere odasına geçtim. Ben oturmadım. Ayakta durmayı, kapıya bakmayı ve Jeremiah'nın içeri girmesini beklemeyi seçtim, böylece ona milyonlarca soruyla saldırabilecektim.

Önce annem girdi, kusursuz giyinmişti çünkü her zaman güneş doğmadan uyanık olurdu. Sonra Harlow girdi, gözleri derin bir uykudan uyandırılmış gibi uykuluydu. Tayt ve buruşuk bir kazak giymişti, sanki bulabildiği en hızlı şey buydu. "Ne oldu?"

Jeremiah'yı beklerken kızımı görmezden geldim.

Jeremiah bir an sonra içeri girdi, gözleri benimkiler gibi kan çanağına dönmüştü, dehşet yüzünün sert hatlarına kazınmıştı.

Milyonlarca soru sormak ama yüz ifadesini görünce ne söyleyeceğini bilmek istemedim.

Bana doğru yürüdü. "Lordum-"

"Unvanlar ve diplomasi için zamanım yok," diye tersledim. "Kardeşıme ne oldu?"

Eğilmedi ya da ellerini belinde kavuşturmadı. Orada öylece durdu, biraz nefes nefese kalmıştı çünkü uzun yolculuğunda duraklayacak zamanı olmamıştı. "Kardan uzakta, daha doğuda, yıkılmış bir uygarlığın kalıntılarını bulduk. Araştırmak için durduk çünkü Ian bunun Palladium hakkında ipuçları sağlayabileceğine inanıyordu. Nightshade bir şey duyduğunu söyledi, yerden gelen bir şey. Birden bir kadın belirdi ve onunla gelmemizi istedi. Ian ve ben bunun bir tuzak olduğunu düşündük ve olduğumuz yerde kaldık. Nightshade sesin giderek yükseldiğini ve kadının bize kaçmamızı söylediğini anlattı. Sonra birden ortaya çıktılar, daha önce gördüğünüz iblisler. Ian ve ben kaçmaya çalıştık, ama bunu başaran tek kişi bendim. Nightshade onu kurtarmaya çalıştı... ama Ian ona kaçmasını emretti."

Bu hikayeyi dinlerken suratımı asmamak şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi... Neredeyse karımın bana kızımızın kaçırıldığını söylediği zamanki kadar zordu. Onun için güçlü olmalıydım, şimdi de annem için... odada benimle birlikte duran herkes için güçlü olmalıydım. "Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Gökyüzünden görebiliyordun. *Ne oldu?*"

"Nightshade iblislerin dikkatini bir an için dağıttığında Ian kaçtı. Gözlerimi bir saniyeliğine ondan ayırıp iblislerin dönüp onu takip etmesini izledim... ama sonra gitmişti."

"Gitti de ne demek?" "İzini

kaybettim."

"Nasıl? Ormana yakın mıydın?"

"Hayır. Çorak bir yerdi."

"O zaman bana bunun nasıl mümkün

olduğunu açıkla." "Bilmiyorum."

"*Bunu bana açıkla.*" Bir adım öne çıktım, sanki kendisi bir iblismiş gibi yüzüne baktım. "Birini öylece gözden kaybedemezsiniz. Eğer binalar ve ağaclar yoksa, o zaman nereye gitti?"

Ivory elini koluma koydu ve beni susturmak için tek gereken buydu. "Jeremiah, eğer söylediklerin doğruysa, gökyüzünden onun izini kaybetmek nasıl mümkün olabilir? Bize söylemediğin bir şey olmadığına emin misin?"

Jeremiah, "Vekilharç Ian, hizmet etmekten zevk duyduğum onurlu bir adam," dedi. "Onu bulmayı ben de en az sizin kadar istiyorum. Ama benim bildiğim resmin tamamı bu. Onu bir daha hiç görmedim ve belki de bu iyi bir şey, çünkü bu muhtemelen iblislerin de görmediği anlamına geliyor. Belki de hâlâ oradadır."

"Kadın." Harlow annesinin yanında durduğu yerden konuştu. "Belki de onunla gitmiştir."

"Onunla nereye gittin?" Ben sordum.

"Bilmiyorum," dedi Harlow. "Ama o bir yerden geldi, değil mi? Onları iblisler hakkında uyarmıştı. Orada yaşıyor ve onlardan nasıl kaçılacağını biliyor olmalı. Belki de Ian Amca'yı o kurtarmıştır."

Kızıma baktım, bu hikâyeyi bir araya getirmeye çalışıyordum.

"Bakmayacakları tek yer neresi?" Harlow sordu. "Yeraltı..."

"Ama onlar topraktan geliyor," diye karşı çıktım.

"*Aynen* öyle," dedi. "İşte bu yüzden oraya bakmazlar." Ivory bana baktı. "Bu mümkün."

"Ve Ian'ın bir moloz yığınının arkasında görünmez bir şekilde takılıp bacağını kırmış olması da mümkün." Daha fazlasını umut edip hayal kırıklığına uğramak istemedim.

Avıce o anda içeri girdi, yüzü korkunç haberi bekliyormuş gibi solgundu. Gözleri Jeremiah'ya kayd ve işte o zaman gözlerinde yaşlar oluştu. "Hayır..." Elini ağzına götürdü ve bir hıçkırığı bastırdı.

Ivory ona doğru koştu ve haberi özel olarak paylaşması için odadan dışarı çıkarmadan önce ona sıkıca sarıldı.

Hepimizi öldürebilecek bir savaşın ortasında Krallıklar Kralı'ydım ama şimdi kardeşim kaçırılmıştı... ve tek yapmak istediğim ona gitmekti. Ailemi bir daha asla terk etmeyeceğime söz vermiştim ama Ian da benim ailemdi. "Biri Aurelias'ı getirsin. Onunla hemen konuşmam gerek."

Giden Harlow'du.

Avıce'in koridorun aşağısından gelen ağlama sesini dinlerken orada öylece durdum.

Anneme baktığımda, alt dudağının titrememesi için yüzünü sıkı tutarak büyük bir itidal sergilediğini gördüm. Gözleri kararlıydı ama vücudunun geri kalanı emre ihanet etmek için çok çalışıyordu. Yas tutmak istiyordu ama içindeki kraliçe buna izin vermeyi reddediyordu.

Aurelias'ın bize katılmasını beklerken kimse konuşmadı.

Orada durmuş, koridorun girişine bakıyor ve aynı anda yerine getirmem gereken tüm görevleri düşünüyordum. şimdi sadakatimin nerede olduğuna karar vermeliydim; aileme mi yoksa halkıma mı?

Ivory odaya döndü ve elinde mendillerle Avıce'e bir sandalyeye kadar eşlik etti. Bir hayalet kadar solgun olan Avıce, yüzündeki kan çekilmiş bir halde orada oturuyordu.

General Macabre ona bakmadı.

Bir süre sonra Harlow döndü, Aurelias arkasından girdi, benim gibi giyinmişti, sanki savaşa hazırdı. Yaklaşırken gözleri benimkilere kilitlendi, ama hiçbir şey söylemedi, bir emir verilmesini bekledi.

Ivory yanıma döndü, kararların alınmak üzere olduğunu biliyordu.

Eski düşmanımdan müttefikime dönüşen vampire baktım. "Sadece tek bir doğru karar var. Benim görevim her şeyden önce halkıma karşıdır. Kardeşim benim emirlerime karşı gelerek kendi seğimini yaptı ve bu kararın sonuçlarına katlanmalı. Bunu tamamen biliyorum ama yine de yanlış kararı seçtim. Doğuya gitmeli ve kardeşimi kurtarmalıyım çünkü bunu benden başka kimsenin yapabileceğine inanmıyorum. Halkım yerine kanımı seğiyorum ve bencilliğimden utanç duysam da, bu

kararımı değiştir." Bu karar ailemi bir kez daha terk etmem gerektiği anlamına geliyordu ama kardeşimi terk edemezdim. O beni asla terk etmezdi. "Ivory benim halefim ve bensiz bir krallığı yönetebilecek kapasitede olsa da, bu şimdiye kadar gördüklerimize hiç benzemeyen bir savaş. HeartHolme'ün benim yerime bir koruyucuya ihtiyacı olduğu konusunda benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum. Bu kişinin sen olmanı isterim Aurelias."

Gözleri saniyeler boyunca benimkilerde kaldı ama sonunda düştü, teklifi düşünürken çenesi sertleşti. "Kraliçe Rolfe'un kendisine hizmet eden askerlerden daha büyük bir cesaretle düşmanıyla yüzleşmesini izledim. Başından beri onu ezmesi gereken yaratıklara karşı kılıç kullanışını izledim, ama kimsenin beklemeyeceği kadar uzun süre dayandı. Halkı için hiç düşünmeden hayatını feda edişini izledim. Teklifinizi reddediyorum."

İltifatından o kadar etkilenmiştim ki reddetmesini umursamadım. Kalbime ulaşmanın tek bir yolu vardı, o da karımdı. Çocuklarımı seviyordum çünkü onları bana o vermişti. Ona saygı duyan her erkeğe saygı duydum.

"Bununla birlikte, Kraliçe Rolfe'a tam olarak hizmet edeceğime, başarılı olması için neye ihtiyacı varsa, bu ister tavsiyem ister kılıcım olsun, sağlayacağıma söz veriyorum. Aileni kendi ailem gibi koruyacağım ve ailen için kendi ailem gibi öleceğim."

Gerekli olanları çantama tikiştirdim ve omzuma attım. Onsuz yaşayamayacağım şeyler zaten vücudumdaydı; kılıcım, baltam ve hançerim. Zırh, giymem kız kardeşim tarafından özel olarak tasarlanmıştı ve onun yarattığı diğer tüm setlerden daha fazla malzeme gerektiriyordu. Ateşe dayanıklıydı ve sonuç olarak ağırdı.

Ama bu beni hayatta tutacaktı.

Ivory bana tek kelime etmedi. Beni odadan odaya takip etti, eşyalarımı toplamamı, asla geri dönemeyeceğim bir yolculuk için hazırlanmamı izledi, tüm bunlar olurken kar gibi bembeyaz görünüyordu. Her şeye sahip olduğumda, hiçbir şey kalmamıştı.

ejderhaların ve diğer herkesin beklediği alana doğru yürümekten başka yapacak bir şey yoktu.

Söylenecek sözlerden korkarak orada öylece durdum. "Bu konuşmayı yapmaktan yoruldum." Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve gözleri ölü gibiydi. "Ben de öyleyim." Ona baktım, bana bakmasını bekliyordum.

O yapmadı.

"Bunu yapmak zorundayım."

Derin bir nefes aldı, gözleri hafifçe yaşardı. "Biliyorum..." "Seni bir daha asla terk etmeyeceğime söz verdim-"

"Ian senin olduğu kadar benim de kardeşim." Çenesini kaldırdı ve bana baktı. "Seni sözünden azat ediyorum, Huntley. Ama lütfen..." Gözlerini kapattı ve bu da gözyaşlarının akmasına neden oldu. "Sakin ölme."

"Ağlamayacağım." Ona doğru ilerledim, ellerimle yüzünü kavradım çünkü onu ağlarken görmek beni her zaman öldürmüştür.

"Eğer çoktan kaybettiyse... intikam yok. Bana geri dönersin. Ian da bunu isterdi."

Başımı salladım.

"İntikamını burada alacaksın... bizimle birlikte savaş alanında."

"Söz veriyorum." Onu kendime çektim, nazikçe sarıldım çünkü zırhım taş gibi sertti. Tırtıklı ve pürüzlüydü, bana yanlış bir şekilde bastırırsa onu kolayca kesebilirdi. Dudaklarım saç çizgisine değdi ve sıcak tenine bir öpücük kondurdum.

Geri çekildiğinde, gözyaşlarını başparmaklarının uçlarıyla hızla sildi.

"Aurelias'ın yanında rahat mısın?"

"Rahatım."

"Sana daha önce sormadığım için özür dilerim-"

"Ona hayatım pahasına güveniyorum," dedi. "Ve kızımızın hayatı..." Burnunu çekti. "Bir lanet olarak başlamış olabilir ama bir nimete dönüştü. Yakınımızda olması için kalede bizimle kalmasını isteyeceğim."

Başımı sallayarak onayladım.

Artık gitmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Olduğu yerde kaldı. "Uçup gitmeni izleyebileceğimi sanmıyorum." Gözleri utançla düştü. "Bunun son anım olmasını istemiyorum..."

Elim yüzünü kavradı ve bir anda tüm hayatımız gözlerimin önünden geçti; çocuklarımızın doğumu, güneşin altında oturup çocuklarımızın tarlada oynamasını izlediğimiz günler, hiç uyumadığımız geceler... "Bu senin de son anın olmayacak."

General Macabre, Anne, Harlow ve Aurelias ejderhalar, Jeremiah ve diğer atlılarla birlikte doğuya doğru yolculuğumuzda bana katılmaya hazır bir şekilde alanda duruyorlardı. Elora da oradaydı, kendinden emin bakışları sonsuz parçalara ayrılmıştı. Soğuk benim için bir faktör değildi, bu zırhın içinde değil, kaslarım ağırlığı desteklemek için bu kadar ısı yayarken değil.

Elora önce bana yaklaştı. "Kardeşimizi geri istiyorum ama bu fiyata değil." "Geri geleceğim, Elora."

"Bunu bilmiyorsun-"

"Bunu biliyorum." Elim omzuna gitti ve anneme gitmeden önce onu sıktım.

Sert ve güçlüydü ama yalnız kaldığında gözyaşları dökülüyordu. "Bir oğlumu kaybetmek istemiyorum. Ama iki tane kaybetseydim buna dayanamazdım."

"Biliyorum..."

"O zaman lütfen geri dönün, bu onu geride bırakmanız gerektiği anlamına gelse bile."

Başımı salladım ve kızımın yanına gittim.

Ian'ın kaybolduğu duyurulduğu anda içi ölmüş gibi görünüyordu. Çok az şey söylemişti ve şimdi ben gidiyorum diye daha da yenilmiş görünüyordu. Gözleri yerdeydi, başını belaya sokmak üzere olan bir çocuk gibi bakışlarımı zorlukla karşılayabiliyordu.

"Her şey yoluna girecek, tatlım."

"Ya çoktan öldüyse-" "Bunu bilmiyoruz."

"Ve sen de öleceksin-"

Elim omzuna gitti. "Hiçbir yere gitmiyorum, tatlım." Bakışlarımla buluşması için çenesini yukarı kaldırmaya zorladım. "Ama bu yapmam gereken bir şey. Kalbini biliyorum ve eğer bu Atticus olsaydı, sen de aynısını yapardın."

Başını sallamadan önce gözleri yaşardı.

Sonra Aurelias'a yöneldim.

Duygusuz olan tek kişi oydu. Çelik gibi bir bakışla bakışlarımı karşıladı, uzun boylu ve gururlu, görünüşü genç ama gözleri bilge. Elimini tutmak için elini uzattı. "Yolunuz açık olsun, Kral Rolfe."

Elini tuttum. "Huntley."

Elini çekmeden önce eli benimkinde hareketsiz kaldı. Sonra hafifçe başını salladı, gözleri bir an öncesine göre daha sertti.

Nightshade'e döndüm, onu alıp Pyre ve Storm'u Ivory ve Harlow için geride bırakmayı seçtim. "Ian'ı geri götürelim, Nightshade." Yanına tırmanıp eyeye girdim ve bacaklarımı yerine bağladım.

Nightshade, yeryüzünü sarsan ve dağları yerinden oynatan türden güçlü bir kükreme çıkardı. Sonra yerden kalktı ve havaya fırladı, aşağıdaki biniciler de gökyüzündeki yolculuğumuzda bana katılmak için onu takip etti.

YİRMİ BEŞ

OceanofPDF.com

IAN

Hayatımda hiç bu kadar hızlı, bu kadar uzun koşmamıştım.

Boru etrafımızda eğildi, metal sadece bir metre arkamızda yüksek sesle göçtü. Eğer biraz yavaşlasaydım, metal tarafından ezilecektim.

Öndeki kadın hızını artırdı. "Neredeyse vardık!"

"Tanrılara şükürler olsun..."

Sonra bir mucize oldu, boru hareketsiz kaldı, dış güçler artık yoktu. Ama

hayatımız buna bağlıymış gibi koşmaya devam ettik.

Ortasında bir tekerlek bulunan büyük, dairesel bir kapıya ulaştı. Olabildiğince hızlı bir şekilde çevirdi ama kilidin açılması yine de birkaç saniye sürdü. Yanına gelip yardım ettim, ikimiz de depremin geri dönmesinden korkarak nefes nefese kalırken tekerleği döndürdüm.

Sonunda kilidi açtık ve o da ağır kapıyı çekerek açtı.

İçeri atladım ve tavana deriyle kaynaşmış tellerle bağlanmış ışıkların olduğu bir yeraltı mağarasına adım attım. Belimden eğilmeden önce birkaç adım attım, ellerim uyluklarımın üst kısmına bastırırken zor nefes alıyordum.

Kadın kapıyı arkasından kapattı ve yanıma geldi. "İyi misin?" Başımı salladım, hâlâ nefes nefese kalmıştım. "Sen mi?"

"Ben iyiyim."

Kendimi tam boyuma göre düzelttim. "Pekâlâ... Sen de kimsin?"

Derin nefesleri arasında bir kahkaha attı. "Ben de sana aynısını soracaktım."

Diğerleri küçük mağaraya girdi, açık kapıdan koşarak geçip bize katıldılar. İki erkek ve bir kadın daha vardı ve hepsi bana üç başlı bir keçiymişim gibi baktı. Zırhıma baktılar, silahlarıma baktılar, yüz ifademi incelediler, sanki benden ne anlam çıkaracaklarını bilmiyorlardı.

"Ben Ian." Hepsi bronzlaşmıştı, sanki tüm zamanlarını dışarıda geçiriyorlardı, yeraltında saklandıkları için bu garip görünüyordu. Bunun dışında, onlar da benim gibi insana benziyorlardı. "Ben batıdanım, dağların ötesinden."

"Ejderhalarınız var." Adamlardan biri öne çıktı ve onun lider olduğunu varsaydım. Ne o ne de diğerleri zırh giyiyordu. Giysileri basit ve dikkat çekiciydi, sanki ayrıntılı giysiler yapmak için kaynakları yokmuş gibiydi.

"Evet."

"Birçok ejderha." Gözleri hayranlıkla açılmıştı. "Sizi gökyüzünden gördük."

Sanırım düşündüğüm kadar gizli değilmişiz.

"Seni kurtardık," dedi adam. "Şimdi bize borçlusun."

Yanımdaki kadın elini onun koluna koydu. "Bir süredir kimseyle etkileşime girmediğimizi biliyorum, ama burada diplomatik olalım." Bana geri döndü. "Ben Mary." Az önce konuşan adamı işaret etti. "Bu da Paul." Diğer ikisini tanıttı. "Kyle ve Carla."

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum..." *En azından öyle umuyorum.* "Beni kurtardığınız için teşekkür ederim."

Paul, "O tünel onarılamaz," dedi. "Ve şimdi muhtemelen bizi nerede bulacaklarını biliyorlar. Hayatınızı kurtarmak için elimizi gösterdik ve şimdi bize borçlusunuz."

"Peki ya diğer tünel?" Mary sordu.

"Kurtuldu," dedi Paul.

"Güzel," dedi Mary. "O zaman her şey kaybolmuş değil." "Palladium'dan geliyorsun, değil mi?" diye sordum. Hepsi bana bakarken sustular.

"Bunu nereden biliyorsun?" Mary sordu.

"Çalışma kampındaki mahkûmlardan birine sordum," diye açıkladım. "Bana şehirlerinin iblislerin eline geçtiğini söyledi."

Hepsi birbirine baktı, aralarında sessiz bir konuşma geçti.

Mary tekrar bana baktı. "Neden bu topraklardasın? İblisler hafife almak isteyeceğin düşmanlar değil."

"İblisler düşmanlarımızla ittifak kurdular ve tıpkı sizinkileri yok ettikleri gibi bizim krallıklarımızı da yok etmeye niyetliler," diye açıkladım. "Onlar hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmek için buraya geldim, çünkü yenilmez gibi görünüyorlar. Ejderhalarımız ateş püskürtür ama ateşe ateş eklersen daha fazla ateş elde edersin. Beni kurtardığınız için size borçlu olduğumu mu söylediniz?" Hepsine baktım. "Artık sizin müttefikinizim. Bana bu iblisler hakkında bildiğiniz her şeyi anlatın ve onları birlikte yenelim."

Hepsi sessizdi, bu küçük konuşmadan hiç de memnun olmamışlardı. "Sorun nedir?" diye sordum.

Paul kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Durum sandığınızdan çok daha karmaşık."

"Ne kadar karmaşık olduğu önemli değil," diye tersledim. "Biz onlara karşı. Eğer biz düşersek, siz de düşersiniz ve tüm kıta onların egemenliği altına girer. Ne kadar karmaşık olursa olsun, basitleştirin."

Paul, "Onları yenmek mümkün değil," dedi. "Nokta."

"Bazı varlıklar ölümsüzdür ama hiçbirisi yenilmez değildir. Onların türünden bazıları batıdaki krallıklarımızdan birine saldırdı ve biz galip geldik. Yenilebilirler."

Paul başını salladı. "Sen öyle sanıyorsun..."

"Bu da ne demek oluyor?" Tersledim.

Mary devreye girdi. "Onlar yenilmezdir. Savaş alanında yok olduklarını görebilirsiniz ama yeraltında yeniden doğarlar. Önceki yaşamlarına dair tek kanıt taşıdıkları yara izleridir. Bunu biliyoruz çünkü öldürdüklerimiz hep geri geliyor. *Her zaman.*"

Bütün hava ciğerlerimi terk etti. Hava odayı da terk etti. Sessizlik içinde boğuldum.

"İttifakınızı istemiyoruz," dedi Paul. "Ejderhalarınızı istiyoruz, böylece bu toprakları terk edebilir ve bir daha asla geri dönemeyebiliriz."

Yeraltında, bir dağın derinliklerinde mağaraları vardı ve geçit dışarıya, tepelerin arasında, yüksek ve dışarıdan görülmesi imkansız bir vadiye açılıyordu. Eğer bir ejderhanın üzerinde olsaydım, yine de bulmam çok zor olurdu.

Karanlık olduğu için dağda kaldım, masalarından birine tek başıma oturdum... yenilmiştim. Bana ekmek ve bira getirdiler, ikisine de dokunmadım. Kollarımı masaya dayadım ve dirseklerimin altındaki tahtaya baktım, hayatım boyunca hiç bu kadar cesaretsiz olmamıştım. Avice'in beni terk ettiği zamankinden daha aşağıdaydım.

"Hepimiz öleceğiz." Bunu yüksek sesle kimseye söylemedim... sadece kendime söyledim. "Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

Birisi elindeki birayla karşımdaki koltuğa oturdu.

Başımı kaldırıp Mary'ye baktım, gözleri yorgun, yatmaya hazır ama uyuyamıyor gibiydi. "Senin için bir yatağımız var... eğer yorgunsan."

"Öldüğümde uyuyacağım... ki bu da her an olabilir."

Bana sempatiyle baktı, gözleri nazik ve anaçtı. Benim yaşlarımda, belki de birkaç yaş daha genç görünüyordu. "Onların dikkatini çekmeden gemi inşa edemiyoruz. Aksi takdirde yelken açmış olurduk. Ama ejderhalarınızla bizi krallığınıza götürebilirsiniz, sonra da filonuza binip güvenli bir yere yelken açabiliriz."

Benim de aklıma aynı fikir gelmişti. "Güvenli bir yer mi? Dünya çok büyük bir yer. Başka canavarların kıyılarına inebiliriz... ve sonunda tutsak ya da ölü olabiliriz." Birayı aldım ve sonunda bir yudum içtim. Tadı sidik gibiydi ama tepki vermedim.

"Önden gözcüler gönderebiliriz."

"Bunun için zamanımız olduğunu sanmıyorum."

"Gözcüler dönene kadar filo denizde kalabilir-"

"Belli ki daha önce hiç gemiye binmemişsiniz, çünkü okyanus çok tehlikeli. Her yıl balıkçı filomuzun yarısını fırtınalar ve beklenmedik gelgitler nedeniyle kaybediyoruz. Okyanus her yerde aynı değildir. Bazen derin ve soğuktur, bazen de görüldüğünden daha sığdır ve yüzeyin hemen altında teknenizi ikiye ayırmak için gizlenen kayalar vardır. Yakınlarda, Krallıklardan sürgün edilen en kötü suçluları barındıran bir ada var. Bu iblisler yenilmez olabilir ama bu seçenek de pek iyi değil."

"Ama en azından bir şansımız var," dedi. "Bu ibislere karşı... hiç şansımız yok."

"Peki ya kamplardaki mahkumlar?" "Onlar ne olacak?"

"Onları terk mi edeceksin?"

Bana bakarken bakışları sertleşti ve yüzündeki irkilme bana yanlış bir şey söylediğimi anlattı. "Kurtarılamazlar."

"Çamurdan yapılmış kulübelerde yaşıyorlar. Tek yaptıkları çalışmak ve uyumak-" "*Dur.*" Gözlerini kapattı, bu bilgi çok acı vericiydi.

Sessizleştim, kalp kırıklığının kaynağını çabucak anladım. "Özür dilerim."

Gözlerini kaçırdı, yüzü taş gibi duygusuzdu. "Onu kurtarmak için hayatımı riske atmaktansa kaçmamı isterdi... elimizde kalan tek kişinin hayatını riske atmamı."

Avıce'in beni terk etmeyeceğini biliyordum. Ivory de Huntley'i terk etmezdi. İkimiz de istesek bile. Ama fikrimi kendime sakladım.

"Size yardım etmek için hayatlarımızı ve konumumuzu riske attık." Kendini toparladıktan sonra tekrar bana baktı. "Nerede olduğumuzu fark etmeleri an meselesi. En azından ejderhalarınızı bize verebilirsiniz."

"Bak." Onu susturmak için elimi kaldırdım, sözleri son derece rahatsız ediciydi. "Ejderhalar bizim değil çünkü onlar bize ait değil. Onlar bize yardım etmeyi *seçen* özgür varlıklar. Onları tutsaklıktan kurtardık ve güneyde işgal etmeleri için toprak verdik. Minnettarlıklarını göstermek için bizimle birlikte hizmet etmeye gönüllü oldular. Yapmak istemedikleri hiçbir şeyi yapmak zorunda değiller. Onlar kedi ya da köpek gibi değiller. Kendi akılları var."

Mary her kelimeye asıldı. "Onlarla iletişim kurabiliyorsun." "Evet.

Zihinleriyle konuşuyorlar."

"Büyüleyici..."

"Bu yüzden onları size *veremem*. Şahsen rica etsem bile hiçbiri kabul etmez çünkü siz yabancısınız ve bu nedenle size güvenmiyorlar. Ama yapabileceğim şey..." Jeremiah ve Nightshade muhtemelen dağları aşmak üzereydiler. Şafağa sadece birkaç saat vardı ve karaya çıktıklarında Huntley felaketin geldiğini anlayacaktı. "Kardeşim ejderha binicilerinden oluşan bir filoyla benim için gelecek. Muhtemelen yarın bu saatlerde burada olurlar. Bir ejderha birçok insanı taşıyabilir, bu yüzden onlardan sizi batıdaki topraklarımıza götürmelerini isteyebilirim. Kaç kişi olduğunuza bağlı olarak, bu birçok yolculuk gerektirebilir. Bulut kümesinin üzerinde ve sadece geceleri uçarsak iblisler ne yaptığımızı anlamayabilir. Topraklarımıza vardığınızda, nereye gitmek isterseniz bir gemiye binebilirsiniz."

Mary tüm bunları sessizce dinledi, gözleri yüzüme yapışmıştı. "Kardeşinin daha fazla ejderhayla geleceğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü biliyorum." Kardeşim HeartHolme'de kalıp savaşa hazırlanmalıydı ama benim için görevlerini ve yükümlülüklerini tereddüt etmeden terk ederdi. Emirlerine itaatsizlik ederek ona ihanet etmiş olsam bile, yine de benim için gelirdi. Benim için gelmemesi için hiçbir sebep yoktu.

"Kimsin sen? Önemli biri olmalısınız..."

"Kardeşim Krallıklar Kralı, ben de güneydeki en büyük krallığımız olan HeartHolme'un kâhyasıyım. Ama beni önemli kılan unvanım değil, paylaştığımız kan."

Eli bardağında kaldı ve bir yudum bile almadı. Sözlerime çok odaklanmıştı. "Eğer bu doğruysa, o zaman onun gelişine hazırlanmalıyız. İsteyeceğimiz son şey iblislerin bir ejderha filosunu fark etmeleri olur. O noktada bizi daha büyük bir tehdit olarak görebilirler ve işi bitirmek için gelebilirler."

"Nightshade kardeşimi son konumuma getirecek."

"Nightshade kim?"

"Benim ejderham."

Kaşları kalktı.

"*Benim* ejderham değil. Ama en büyük bağı paylaştığım ejderha o."

"O zaman orada onları bekleyen biri olacak."

"Benim de orada olmam gerek. Çünkü ben olmazsam Huntley bunun bir tuzak olduğunu düşünecek, tıpkı benim seni ilk gördüğümde düşündüğüm gibi. Yaklaştığında Nightshade ile iletişim kurabilir ve ona nereye gitmesi gerektiğini söyleyebilirim."

"Pekâlâ. O zaman hepiniz adına konuşan kralla bir görüşme yapacağız."

"Zaten teklif ettiğim şeyi onurlandıracaktır," dedim. "Beni kurtarmamış olsaydın bile, yine de sana yardım ederdik."

"Gerçekten mi?"

"Buna inanmak neden bu kadar zor?"

"Çünkü insanlar zalim ve yozlaşmışlardır. Çünkü güçlerini sorumlu bir şekilde kullanmak yerine kötüye kullanmayı seçerler."

"Bu özellikleri sergileyen kimlerle tanıştınız?" diye sordum. "Çünkü anladığım siz barışçıl bir halksınız."

Hafif bir kahkaha attı. "Kraliçemiz biraz kaba biriydi. Öldüğüne sevindim."

Krallıklarını ya da halklarını daha fazla sormadım çünkü şu an alakasız görünüyordu. Tüm o cesetler taşın ve toprağın altına gömülmüştü... bir daha asla görülmemek üzere.

Birasını eline aldı ve derin bir yudum aldı, içindekilerin tamamını tek seferde yutmuş gibi görünüyordu. "Biraz uyumalısın, Ian. Uzun bir gün oldu."

Gün batımından birkaç saat önce Mary ve ben alternatif tünele girdik ve geldiğimiz yere, Palladium harabelerine geri döndük.

"Bunları yakalanmadan nasıl inşa ettin?" Onu takip ederek sordum, tavandaki ışıklar yolumuzu aydınlatıyordu.

"Onlar zaten buradaydı. Eskiden onları kanalizasyon için

kullanırdık." "Bu kokuyu açıklıyor."

Kıkırdadı. "Evet."

"Ben geldiğimde neden harabelerdeydiniz?"

"Ejderhalarınızı daha önce de gördük. O zamanlar ne olduklarını bilmiyorduk çünkü çok uzaktaydılar. O zamandan beri bu kâbustan kurtulmak için ihtiyacımız olan kurtarıcıların siz olacağınızı umarak gözümüzü dört açtık."

"Ben senin kurtarıcınım... ama aynı zamanda benim de kurtarıcımsın."

Tünelin sonuna ulaştık, yüzeydeki kapağa çıkan bir merdiven vardı. Mary duvara yaslanarak yere oturdu ve yemek için bir elma çıkardı.

Duvara yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum, neredeyse hiç uyumadığım için bitkin düşmüştüm. Duvardaki bir noktaya baktım ve melankolinin çöktüğünü hissettim. Huntley tüm krallıkları

Savaş için HeartHolme, ancak güneydeki herkes için yeterli gemimiz olmadığından kuzey limanından ayrılabilmeleri için geri dönmeleri ve geri dönmeleri gerekecekti.

Saatler geçti ve hiçbir şey konuşmadık. Sessizlikten memnundum. Havadan sudan konuşmaktansa bunu tercih ederdim.

Mary ayağa kalktı. "Hava kararmış olmalı. Hadi kapağı açalım." Tepeye tırmandı, kapı açılana kadar tekerleği birkaç tur çevirdi. O dışarı çıktı, ben aynısını yaptım ve yıkılmış krallığın kalıntılarına adım attım. Hava neredeyse kararmıştı, gökyüzünde neredeyse hiç ışık kalmamıştı.

Şimdiye kadar burada olmalıydılar.

Sessiz dünyaya baktım, uzaktaki ağaçları gördüm, ara sıra bir yarasa gökyüzünde bir siluet olarak uçuyordu.

"Geldiklerinden emin misin?" Mary sessizce sordu. "Çünkü gelmeyeceklerse oyalanmamalıyız."

Kalbim belirsizlik içinde sıkıştı... Huntley'nin beni burada bırakmaya karar verip vermediğini merak ediyordum. "O burada olacak."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş gökyüzüne bakıyordu.

Hiçbir şey söylemedik.

Ve sonra dünya karanlığa gömüldü.

"Gitmeliyiz," dedi yanımdan, tek ışık açık kapaktan geliyordu.

Aklından geçenleri anlıyorum, Ian.

"Bekle." Sesim heyecanla yükseldi. "Yakındalar." *Ve ben de seninkini hissediyorum, Nightshade.*

Mary bana baktı.

Bir duraklama oldu, muhtemelen Nightshade Huntley'e hayatta olduğumu söylediği için.

Sen iyi misin?

Bir çizik bile yok. Dağlara doğru uçmanı istiyorum. Yaklaştığınızda, ineceğiniz yeri gösteren alevler göreceksiniz. Orada kaç kişisiniz?

Beş.

"Hepiniz için yer olmalı."

Huntley'nin sana bir mesajı var.

Ne olduğunu zaten biliyordum.

Seni gördüğümde öldüreceğim.

Sırıttım. *Mesaj alındı.*

Mary ve ben tünelden dağa doğru koşarak geri döndük, kapaktan çıktık ve sonra dağdan, ekinlerini yetiştirdikleri ve nehri içmek ve yıkanmak için kullandıkları vadiye doğru yola çıktık.

Ejderhalar Mary ve benden çok daha hızlıydı, bu yüzden ben vardığımda onlar çoktan inmişlerdi.

Paul, kardeşimin boyu ve cüssesiyle kıyaslandığında bir dal gibi görünen Huntley'le konuştu, özellikle de tüm o korkutucu zırhın içinde.

Kardeşıme yaklaştım, tüm meşaleler açıklığı aydınlatırken çimlerin üzerinden ona doğru yürüdüm.

Gözleri bana kaydı.

Zaman durdu.

Yüzündeki öfkeye rağmen, gözleri ne kadar uğraşırsa uğraşsın saklayamayacağı türden bir rahatlamayla doluydu.

Önünde durdum, öfkesini yanan bir ateşin alevleri gibi hissediyordum. Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, söylenmemiş sözler donmuş dudaklarından zihnime aktarılıyordu. Yaptıklarımın sonuçlarını biliyordum.

Onları yapmadan önce, yine de bu eylemleri gerçekleştirmiştim. "Özür dilerim. _."

İçime girdi ve beni sıkıca kavradı, eli başımın arkasındaydı.

Zırhım onunkine değdi, metal metale. Kolumla onu çevreledim ve sırtını sıvazlayarak ona sarıldım.

Geri çekildi ve omzumu kavradı. "Yaşıyorsun. Tek umursadığım bu."

Bakışlarını tuttum, yüzünde babamı gördüm, onu hatırlayacak kardeşim olmasaydı tamamen unutacağım bir adamdı. "Geleceğini biliyordum."

Bırakmadan önce beni kavradı. "Her zaman."

Nightshade bir adım öne çıktı, büyük burun deliklerinden sinirli bir nefes çıkardı. ***Ben de senin hayatın için endişelendim.***

"Yaptığını biliyorum." Burnunu indirdiğinde ona doğru ilerledim, elim yanağına gitti.

Gözlerini kapattı. ***Bir korkağın yolunu seçtim ve seni terk ettim.***

Tam olarak istediğim şeyi yaptın, Nightshade. Çok yaklaşıydın seni alırlardı. Ve ben bununla yaşayamazdım.

Ben onu okşarken gözlerini kapalı tuttu.

Artık buradasın.

Yüzünü vücudumun içine soktu, beni ovaladı ve neredeyse beni deviriyordu.

Kıkırdadım ve arkamı dönmeden önce başını okşadım. "Avice nasıl?"

"Perişan. Teselli edilemez. Yıkılmış."

Bu kalbime saplanmış bir kılıç gibiydi. "O zaman acele etmeliyiz."

Huntley yaklaştı. "Sanırım bu insanlar hakkında haklıydın. Bunca zamandır buradaydılar ve sen onları buldun." Huntley'in yüzünde bir gurur ifadesi vardı.

ses. "Belki de bu savaşı kazanmak için ihtiyacımız olan şey tam olarak budur."

Neredeyse ona gerçeği söyleyecek cesareti kendimde bulamayacaktım. "Hadi içeri girelim... Konuşacak çok şeyimiz var."

Dağa girdik ve masalarından birinde toplandık. Ekmek sepetleriyle birlikte bira dağıtıldı.

Huntley biraya doğru hamle yaptı, ben de kurnazca koluna dokunup başımı salladım.

"Zehir mi?" diye fısıldadı dudaklarını zorlukla

oynatırken. "Hayır. Sidik."

Onun yerine bir parça ekmeğe yönelirken yüzündeki sırtışı bastırmak için elinden geleni yaptı.

İlk ben konuştum. "Palladium'un kalan özgür insanları onları dağların ötesindeki topraklarımıza getirmemizi istiyor. Yakalanmadan seyahat etmelerinin bir yolu olmadığından, ejderhalar onların tek seçeneği. Beni kurtardıkları için, bu makul bir istek."

Huntley tepki vermeden önce ekmeğini ancak yutmuştu, kaşları yüzünün yukarısına doğru kalkmıştı. Bir kafa karışıklığı bulutu vardı ve her özelliğine ulaşıyordu. "Anlamıyorum."

Şimdi zor kısmı geliyordu. "Bana iblislerin sadece ölümsüz değil, aynı zamanda yenilmez olduklarını da söylediler."

"Bu değil," dedi Huntley. "Çünkü binlercesini öldürdük-"

"Geri gelecekler," dedim umutsuzca. "Yeraltında yeniden doğarlar, önceki halleriyle aynı görünürler... ama daha fazla yara iziyle. Palladium aynı iblisi birçok kez gördü, birden fazla kez öldürdükleri bir iblis."

Huntley'nin ne bir cevabı ne de bir sorusu vardı. Tek yaptığı bana ve içime bakmaktı.

"Evet... Ben de haberi zor aldım."

Yavaşça masanın karşısındaki Paul'e döndü. "Bu nasıl mümkün olabilir?" "Sihir," dedi Paul.

"Büyü mü?" Huntley boş boş konuştu. "Peki bu sihir nereden geliyor?"

"Elde edebildiğimiz küçük bilgilere göre," dedi Mary, "kristallerden geliyor. Yeraltındaki kristallerden. Ama açık konuşalım, bu bir tahmin. Tamamen emin değiliz."

Aklıma çalışma kampının görüntüsü geldi, o gece sorularımızı sormak için çamur kulübeye gizlice girmiştik, nöbet tutan iblislerden biri tam zırhlıydı. "Bu yüzden çalışma kampları var..." Bunu diğerlerinden çok kendime söyledim. "Çünkü daha fazla kristal için kazı yapıyorlar."

"Erzaklarının azaldığından şüpheleniyoruz," dedi Mary. "Ve bu yüzden yer üstünde ortaya çıktılar."

Huntley sessizdi, belli ki hâlâ şoktaydı. Benim bu korkunç haberi sindirmek için koca bir günüm vardı, oysa onun sadece saniyeleri ve bir de seyircisi vardı.

"Bu da bize tek bir seçenek bırakıyor," dedim. "Palladium'u topraklarımıza getirmek ve sonra hepimiz başka bir yerde yeniden başlamak için gemiyle yeni kıyılara gitmek." Bu korkunç bir seçenektir ama başarı şansı olan tek seçenektir.

"Tek seçenek bu değil," dedi Huntley.

Kardeşıme baktım.

"Eğer zarar görmezliklerini korumak için kristallere ihtiyaçları varsa, o zaman tek yapmamız gereken kristalleri yok etmek." Huntley bunu sanki hiç sorun değilmiş gibi gayet açık bir şekilde söyledi. Masadaki diğerlerine baktı, sandalyesi için çok büyük bir adamdı. "Kristalleri yok edeceğiz, onları yok edeceğiz."

"Ama o kristaller yeraltında," dedi Mary. "Oraya inmek zorundayız-"

"O zaman oraya gidiyoruz," dedi Huntley. "Krallığımı terk etmiyorum. Evimi. Atalarımın binlerce yıldır yaşadığı yeri, bu pislikler buraya taşınmaya karar verdi diye terk etmeyeceğim."

Kardeşıme bakmaya devam ettim. "Huntley-"

"Eğer yanlış topraklara yelken açarsak, kendimizi bir çalışma kampında çalışırken buluruz. Kral olmak için doğmuşken tutsak oluruz. Kurtarma şansım varken topraklarımı terk etmeyeceğim."

"Aurelias'ın topraklarına yelken açabiliriz-"

"Ve bir vampir krala boyun eğmek mi?" Huntley kuşkuyla sordu. "*Asla*."

"Huntley, sağlıklı düşünemiyorsun-"

"Yeraltında bir yol biliyor musun?" Huntley artık beni görmezden geliyordu.

"Onların mağara sistemine girmenin bir yolunu biliyor musun?"

Mary önce Paul'e sonra da Huntley'e baktı. "Bir yol biliyoruz. Ama bunu ne kadar vurgulasam azdır... *Bu bir intihardır*. Bunun bir parçası olmak istemiyoruz-"

Huntley, "Bu toprakları terk etmek istiyorsan seni durduramam," dedi. "Ben senin kralın değilim. İsterseniz yelken açabilmeniz için size bir gemi vereceğim. Ama karşılığında, bu görevin başarılı olması için mümkün olan her şeyi bilmek isterim, çünkü ben gitmiyorum. Bu topraklarda doğdum ve bu topraklarda öleceğim."

Huntley'nin kararını vermiş olduğu apaçık ortadayken daha fazla tartışmadım.

"Ama gitmemenizi tavsiye ederim," dedi Huntley. "Çünkü halkınız bu canavarlar için kan ter içinde çalışıyor ve siz onlara yardım etmediğiniz sürece sefil hayatlarının geri kalanında da bunu yapacaklar. Birkaçınız dışında tüm krallığınız bu canavarlar tarafından köleleştirildi. Eğer onları kurtarma şansınız varsa, göreviniz bunu denemenizi zorunlu kılıyor."

Hepsi sessizdi, Huntley'nin sözlerinin etlerine ve kemiklerine işlemesine izin veriyorlardı.

Ağabeyime omurgası ve dürüstlüğü, sözlerinin gücüyle fikirleri değiştirebilme yeteneği için hayranlık duyuyordum. Başarı ihtimali çok düşüktü ama bir şekilde beni bu ihtimaller üzerine kumar oynamaya motive etti.

"Eğer anlaşırsak..." Mary, Paul'le bir kez daha bakıştı. "Planın nedir?"

"Plan basit," dedi Huntley. "Onlar bizi yok etmeden önce biz kristalleri yok edeceğiz."

OceanofPDF.com

YİRMİ ALTİ

OceanofPDF.com

AURELIAS

Eşyalarımı aldım ve kaleye girdim. General Macabre beni boş bir yatak odasına götürdü, daha önce sahip olduğum kulübeden büyük bir yükseltme, şehrin muhteşem manzarasıyla. Yaklaşan bir saldırıyı tespit etmek için harika bir görüş noktasıydı.

"Ne yapıyorsun?"

Çantalarım yatağın üzerinde duruyordu, eşyalarımı çıkarıp yerleşmek üzereydim. Ama sesini duyunca döndüm ve onunla yüzleştim.

Açık kapı aralığında duruyordu, siyah saçları örülmüştü, mavi gözleri babasının gidişinden dolayı yaralıydı. "Hadi gel." Onu takip etmemi işaret etti. "Benimle kalıyorsun."

"General Macabre bana buraya kadar eşlik etti-"

"*Umurumda* değil," diye tersledi. "Ben prensesim ve sana benimle gelmeni söylüyorum."

Ona doğru yürürken iç çektim, şimdiye kadar tanıdığım en karşı konulmaz kadındı. Taleplerini özür dilemeden dile getirdi. Sözlerini diplomasi ve saçmalıklarla süslemiyordu. Doğrudan konuya giriyordu ve ben onun bu yönünü seviyordum. "Bence bu düzenleme baban döndüğünde onun için rahatsız edici olacak-"

"Ben yetişkin bir kadını ve istediğimi yapabilirim. Kiminle istersem onunla yatabilirim. Şimdi eşyalarını topla ve bana bir daha sordurtma."

Onun ateşi omurgamdan aşağı alevler gönderdi.

"Yarın hepimiz ölebiliriz." Bana yaklaştı, uzun saçları güzel bir örgü halindeydi, göğüslerinin dolgunluğunu vurgulayan dekolte bir gecelikle göğsü açıktaydı. "Ve bu dünyadaki son gecemi seninle geçirmek varken yalnız geçirmeyeceğim."

Bakışlarındaki gücü sadece göremiyordum, *hissedebiliyordum* da. Bana olan çaresizliğini hissedebiliyordum. İhtiyacını. İstedğini elde edene kadar asla ölmeyecek türden bir ihtiyaç. Çantalarımı yataktan almadan önce bir iç geçirdim ve onu yatak odasına kadar takip ettim. Kalenin diğerk tarafındaydı ve tek bir kişi için çok büyüktü. Halının üzerindeki duvara dayalı sayvanlı bir kral yatak, pencerelerin üzerine çekilmiş perdeler, pencereye ve balkona bakan bir oturma odası ve banyoya giden bir koridor vardı.

Eşyalarımı şifonyerlerden birine yerleştirdim ve pencereden dışarı baktığımda havanın neredeyse kararmak üzere olduğunu gördüm. Gökyüzünde hâlâ bir parça mavi vardı. Şöminede ateş yanıyordu ve odanın etrafında küçük mumlar yakılmıştı.

Geceliğıyle kanepeye oturmuş, ateşin ışıltısı yumuşak tenini yalıyordu. Elbise dizlerinin hemen üzerinde duruyordu ama oturduğunda birkaç santim daha yükseliyor, defalarca öptüğüm kalçalarını ortaya çıkarıyordu.

Kanepede ona katıldım, örgüsünün omzuna düşüşünü, güzelliğinin ateş ışığında yoğunlaşmasını gördüm ve Kral Rolfe istese bile ayrılamayacağımı biliyordum. Onunla hiç dolu dolu bir gece geçirmemiştim, hep gecenin bir yarısı gidişini izlemek ya da muhafızlar kapıyı çaldığında aceleyle dışarı çıkmak zorunda kalmıştım. Onun tamamen bana ait olması... Bu bir hayaldi.

İçini bir hüznün dalgası doldurdu, yüksek bir seviyeden sonra gelen bir çöküş gibiydi ve gözleri umutsuzluktan donuklaştı.

Onun arzusunu, beni isteyişini, hatta beni sevişini hissetmeyi seviyordum. Ama bunu hissetmekten nefret ediyordum. "Geri dönecek."

Bana bakmak için döndü, arka planda ateş çıtırdıyordu. "Amcanla birlikte."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu sessizce.

"Öyle işte."

"Son birkaç ay içinde babamla hayatım boyunca daha fazla vedalaştım."

Bir ebeveyni kaybetmenin acısını biliyordum ve onun bunu hissetmesini asla istemedim. "Sadece bitmesini istiyorum."

"Biliyorum."

"Ama aynı zamanda..." Bana bakarken gözleri derinleşti, hüznü ve istek doluydu.

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Onun güvende için bu savaşın bitmesini istiyordum ama bittiği anda biz de bitecektik.

Konuşurken gözleri düştü, sanki bana bakamıyormuş gibiydi. "Neden...? Neden bitmek zorunda?"

Bu hiç yapmak istemediğim bir konuşmaydı, ama ona onu sevdiğimi söylediğimde bundan vazgeçme hakkımı kaybetmiştim. Şimdi yükümlülük altındaydım. Şimdi kaçınmak için çok uğraştığım bir bağlılığın ağırlığını taşıyordum.

"Baban ve kardeşlerin çok yaşadıkları için mi?" Gözleri hâlâ yerdeydi. "Çünkü bunu anlayabiliyorum. Ailemden ayrılmak gerçekten çok zor olurdu. Ama belki... belki altı ayda bir falan gidip gelebiliriz..."

Bu acı vericiydi. Çok acı vericiydi. "Bu sebeplerden biri... ama tek sebep değil."

Gözlerini benimkilere dikti.

"Benim hakkımda bilmediğin şeyler var bebeğim. Sana hiç söylemediğim şeyler."

Yavaş bir nefes aldı, gözleri suratına inecek bir yumruğa hazırlanıyordu.

"Ben ölümsüzüm. Ve şu anda, bin beş yüz yirmi beş yıl yaşadım. Doğum günüm geçen haftaydı..."

Şimdi gözleri parlarken nefes alışları hızlandı. Vücudunun içinde bir şok dalgası, suyu rahatsız eden bir taş vardı.

"Ben hiç yaşlanmadığıma ve siz yaşlandığınıza göre... birlikte geçireceğimiz zaman çok kısa olacaktır."

"Ya ben de ölümsüz olsaydım...?" Birkaç dakika önce olduğu gibi ateşli bir kadın değildi. Şimdi itaatkârdı... ve korkmuştu.

Başımı salladım, tam da bu kelimeleri bekliyordum.

"Hayır." "Hayır, ne?"

"Bu bir seçenek değil."

"Neden? Birlikte olabilirdik-"

"Ölümsüzlüğün büyük bir bedeli var - çocuk sahibi olma ve ruhunuzu koruma yeteneği. Sonsuza dek yaşamak için ikisinden de vazgeçtim. Kalbinizi ve aklınızı biliyorum ve bunların onsuz yaşayamayacağınız şeyler olduğunu biliyorum. Ruhun olmadan, öbür dünyada ailene asla katılamayacaksınız. Ebeveynlerin öldükten sonra onları bir daha asla göremeyeceksin. Ve asla kendi çocuklarına sahip olamayacaksınız."

Sessizliğe gömüldü. Gözleri düştü ve sonra yanımızda yanan ateşe rağmen aniden üşümüş gibi kolunu ovuşturdu. Bu bilgiyi sindirmesi biraz zaman aldı, umutsuzluğundan göğsüne bir karanlık çökmüştü.

"Özür dilerim..." Bunu ona söylemek, onun ruhunu ezmek bana acı veriyordu. Her ne kadar gerçek değilmiş gibi davranmaya çalışsam da onun bana olan sevgisinin her geçen gün arttığını ve benimkinin de aynı şekilde arttığını hissediyordum, bu yüzden bu bana acı veriyordu.

Karanlığı arttı, siyahlık göğsünden uzuvlarına kadar uzanıyor, etini ve kemiğini istila ediyordu. Göğsü daha hızlı inip kalkıyor, çaresizlik boğazını daha sıkı kavıyordu. Sonra geldi... gözyaşları.

Gözlerimi kapattım çünkü buna dayanamıyordum.

Sanki daha fazlasının gelmesini engelleyecekmiş gibi gözlerini olabildiğince sıkmadan önce yanaklarından iki damla yaş süzüldü. Nefes alıp vermesi zorlaşırken gözleri kapalı kaldı. Burnunu çekti ve yutkundu, göğsünün içinde bir kasırgaya dönüşen tepkiyi bastırmak için elinden geleni yaptı.

Gözlerim kapalı kaldı ama tüm bunları sadece onun duygularından bile hayal edebiliyordum. Gözlerimi açtım çünkü dehşetten kurtulmanın, kendimi bu dayanılmaz acıdan korumanın hiçbir yolu yoktu.

"İstediğim adam sensin... ve sana sahip olamam."

Başparmaklarımın ucuyla gözyaşlarını silmeli, yüzünü ellerimin arasına almalı, şakağını öperek umutsuzluğunu şefkatimle yatıştırmalıydım. Ama bunu yapmak çok acı veriyordu.

"Bu adil değil..." Burnunu çekti ve derin bir nefes aldı, gözleri ateşe , gözyaşlarını durdurmak için elinden geleni yapıyordu. Bir süre sessiz kaldı, nefes alış verişlerini normale döndürdü ve sakinleşti. "Bu hiç adil değil."

"Biliyorum..."

Sanki yanında ben yokmuşum gibi ateşe bakıyordu, yanakları döktüğü gözyaşlarından dolayı hâlâ ıslaktı. Şimdi yüzü taş gibi görünüyordu ve tüm vücudu taş gibi hissediyordu. Yenilmişti, içi ölmüştü.

Bu bir şekilde daha kötüydü.

Ama sonra tek bir alev gördüm, fırtınadan sonra yeniden alevlenen bir mum. "Teyzem eskiden Nekroz'du..." Bana bakmak için döndü. "Amcam Bastian da öyleydi. Kemik Cadı büyüü tersine çevirmeyi ve onları ölümlü yapmayı başardı."

Şimdi bakışlarını kaçırın kişi bendim.

"Onu bulup sorabiliriz-"

"*Bebeğim.*"

Sözcükleri boğazında düğümlendi ve bundan sonra ne söyleyeceğimi tamamen anlamış görünüyordu.

"Bu benim yapmak istemediğim bir fedakârlık ve ben de aynısını yapmak istemezsem senin bir fedakârlık yapmana asla izin vermem." Bunu söylerken ona bakamadım, onunla ölümlü bir hayat yaşamaktansa sonsuza kadar yaşamayı tercih ettiğimi söyleyemedim. "Başlamadan önce bunun nasıl biteceğini biliyordum... ve ikimizi de korumak için elimden geleni yaptım... Başaramadım."

Sessizdi.

Onun bakışlarıyla yüzleşmek istemedim. Hayal kırıklığını görmek istemedim. Nefretini.

" yok..." Sesi bahardaki çiçek yaprakları gibi yumuşaktı.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için kalktı.

"Anlıyorum."

Bu nedense daha çok acıttı.

Sessizlik o kadar ağırdı ki nefes almakta zorlanıyorduk. Sanki duman odayı doldurmuş ve ciğerlerimizi kirletmişti. Her nefes bir öncekinden daha zordu. Umutsuzluğu o kadar belirgin, o kadar derindi ki dibi yoktu.

"Bebeğim." Elimle yumuşak yanağını kavradım ve bakışlarını bana yönelttim, başparmağım ağzının köşesindeydi. "Hâlâ birlikte zaman geçiriyoruz, o yüzden hiç bitmeyecekmiş gibi tadını çıkaralım. Sonsuza dek sürecekmış gibi davranalım." Başka bir kadını tekrar sevmeyi hiç beklemiyordum ve bunun burada, bu terk edilmiş topraklarda, ihanet etmem gereken kadınla olmasını kesinlikle beklemiyordum. Ama şimdi kalbim boğazıma düğümlenmişti ve o yanımdayken vücudum hissizleşiyordu. Artık birini o kadar derinden önemsiyordum ki kaybedecek bir şeyim vardı.

Eli benimkinin üzerinde hareket etti ve yanağını çevirerek avucumun içini öptü. "Tamam... Hadi rol yapalım."

Clash of Kingdoms'daki dramatik sonucu kaçırmayın.

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

